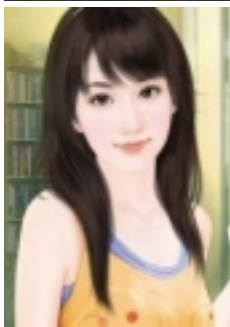

Bạn Gái Hám Tiền Của Tổng Giám Đốc

Contents

Bạn Gái Hám Tiền Của Tổng Giám Đốc	1
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	53
16. Chương 16	55
17. Chương 17: Lời Tác Giả.	58

Bạn Gái Hám Tiền Của Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Tiền ai mà không thích nhưng tiền nhiều chưa chắc đã hạnh phúc. Truyện Bạn Gái Hám Tiền Của T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-gai-ham-tien-cua-tong-giam-doc>

1. Chương 1: Chương 1

Cuối tháng mười hai, tám giờ rưỡi tối tại quầy tiếp tân trung tâm ngoại ngữ Anh Mỹ Khải Đức.

Sau quầy tiếp tân, phòng học chính đang tổ chức một buổi liên hoan phát biểu tiếng Anh Mỹ, mọi người chen lấn tấp nập, Chân Đa Trân được giao nhiệm vụ trực quầy, vừa ngủ gà ngủ gật, vừa mơ chút nữa về nhà, trên bàn sẽ bày đầy ắp các món ăn làm bữa tiệc lớn mừng lễ Giáng Sinh...

A, ăn thật ngon!

Tiệc ở các nhà hàng lớn rất tuyệt, quan trọng nhất là - cô không cần trả tiền!

"Annie (tên tiếng Anh của Chân Đa Trân), see you next time." Một cặp song sinh gấp gấp chạy ra khỏi phòng học làm Chân Đa Trân đang ngủ gà ngủ gật giật mình.

"See you." Chân Đa Trân nháy mắt mấy cái, để lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ.

"Annie, good bye." Một cậu bé lớp bốn không chịu thua kém, đặc biệt đi vòng qua trước mặt cô bày tỏ.

"Good bye." Chân Đa Trân mỉm cười, không lạ gì về việc cô được các em nhỏ yêu mến.

"Mau đưa các bạn nhỏ ra ngoài nhanh một chút nào." Chủ nhiệm lớp ở phía sau chỉ huy.

"Dạ, vâng... vâng." Chân Đa Trân dí dỏm theo sát chủ nhiệm trong nháy mắt, bay múa tới cửa tựa như bướm nhỏ, đặc ý rời trung tâm ngoại ngữ để nói chuyện phiếm.

"Annie, em trai con nói muốn vào lớp của cô mới chịu đi học." Một bé gái nhỏ len lén kể tai Chân Đa Trân thỏ thẻ.

"Thật vậy sao? Con nhớ nói với mẹ con, bảo mẹ con nói với chủ nhiệm nhé." Chân Đa Trân lặng lẽ thì thầm.

"Annie, giáo viên trong phòng học không xinh đẹp bằng cô đâu!" Tiểu phật gia này phải tốn mấy ngàn cuộc gọi mới chịu đi học, ôm bắp đùi của cô làm nũng.

Vừa vặn Cindy kết thúc buổi học ra khỏi phòng nghe được hai người đang nói chuyện.

Cô ta hừ lạnh một tiếng.

"Không phải đều xinh đẹp giống nhau sao?" Chân Đa Trân lại cười hì hì, dù không có tiền nhưng cô vẫn hào phóng ca ngợi.

"Nhưng con vẫn thấy cô xinh đẹp hơn đó!" Tiểu phật gia quỷ quyết, liều chết chui vào trong ngực cô, cậu bé rất sợ giáo viên khác.

"Cám ơn con, cô cũng cảm thấy con đáng yêu nhất." Đây gọi là bánh ít đi qua bánh quy đi lại, Chân Đa Trân mỉm cười dẫn Tiểu phật gia ra cửa, phụ huynh chờ cũng đã lâu rồi.

Cuối cùng thì buổi liên hoan phát biểu tiếng Mỹ huyền ảo cũng kết thúc.

"Annie, cô có thể đợi đến khi bọn trẻ được phụ huynh đón về hết, rồi cô về sau được không?" Chủ nhiệm lớp vừa nhìn, vừa hỏi thăm Chân Đa Trân.

"Dạ được!" Hôm nay, cô dạy thay chủ nhiệm là được tính thêm giờ.

"Vậy thì giao cho cô nhé." Mỗi năm một lần vào dịp nghỉ lễ giáng sinh, tất cả mọi người đều có hẹn nhưng trừ tiền ra, Chân Đa Trân chẳng có hẹn hò với ai cả.

"Không thành vấn đề." Chân Đa Trân vỗ ngực đảm bảo.

Xác định có người ở lại trực, chủ nhiệm lớp và các giáo viên tiếng Mỹ khác lần lượt rời khỏi, những bạn nhỏ còn lại cũng được phụ huynh đến đón.

Nhìn mọi người nối gót rời đi, Chân Đa Trân vừa ngáp, vừa thu dọn đồ trên bàn.

Khóe mắt cô liếc về phía phòng phát biểu, vẫn còn có bóng người đứng đưa.

"Hello!" Cô đi vào cửa, chào hỏi cậu bé vẫn chưa được ba mẹ đến đón.

“Hello!” Cậu bé chỉ chơi bóng một mình trong phòng học, vừa thấy Chân Đa Trân xuất hiện, cũng vui vẻ nhếch miệng cười với cô một tiếng.

“Ba mẹ con đâu rồi?” Chân Đa Trân nhìn ra nét cô đơn trên gương mặt non nớt.

Bây giờ cũng sắp chín giờ rồi!

“Con không có mẹ, ba còn chưa tan làm. Chủ nhiệm muốn con ngoan ngoãn ở chỗ này chơi, chờ ba tới đón.” Cậu bé vô cùng thông minh, nói rõ ràng lời chủ nhiệm căn dặn.

Khó trách chủ nhiệm lại bảo cô ở lại, thì ra là muốn cô trông chừng người bạn nhỏ này, chờ phụ huynh tới đón.

Tốt, vì “Đại ca Tiền”, cố gắng chút!

Cô mặc kệ lễ Giáng Sinh là gì, ngày tốt chính là ngày kiếm được nhiều tiền ...

Như hôm nay, chẳng những có thể tới trường tổ chức các hoạt động hỗ trợ luyện thi, còn có thể kiếm được tiền làm thêm giờ, chuyện tốt như vậy làm sao tìm được?

Trong lòng Chân Đa Trân hoan hô như sấm dậy, hát vang bài ca thắng lợi!

Suy nghĩ của người đẹp cũng khác thường, khuôn mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào mà quý dị, mang cậu bé ra khỏi phòng học không có bóng người.

“Tên con là gì?” Chân Đa Trân vỗ vỗ vai cậu bé, dường như hai người rất quen thân.

“Mạc Siêu Luân!”

“Con cùng cô Annie chờ ở bên ngoài có được không? Nếu không, có một mình cô Annie sẽ rất sợ.”

“Được!” Trên khuôn mặt cô đơn nhỏ nhắn có nét vui mừng, nhưng lại giống như tiểu đại nhân, điềm tĩnh nói chuyện với người lạ.

“Con có đói không?” Cô sợ cậu bé cũng chưa ăn tối giống mình.

“Lúc này cô Cindy cho chúng con ăn gà rán rồi ạ.”

“Chúng ta cùng nhau xem phim Sherk có được không?” Chân Đa Trân bắt đầu suy nghĩ, xem trong ngăn kéo còn phim hoạt hình gì hay không.

“Dạ” Cậu bé dùng sức gật đầu một cái.

Nhìn xem! Người bạn nhỏ này thật dễ chịu.

Trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ, Chân Đa Trân nắm bàn tay nhỏ của cậu bé, dẫn cậu đến sảnh phòng học xem phim hoạt hình.

oOo

“Đáng chết!” Mạc Ứng Chí vừa lái xe, vừa nhỏ giọng mắng, liều mạng nhún còi.

Nhưng xe phía trước vẫn chẳng di chuyển chút nào. Mạc Ứng Chí bực bội vô cùng nhưng lại không thể làm gì.

Cũng sắp mười một giờ rồi, vậy mà vẫn còn tắc đường!

Cả con đường mọi người đều mặc những bộ quần áo màu sắc rực rỡ, nhìn một cái cũng biết là tham gia party cuồng loạn mừng lễ Giáng Sinh đầu năm, đang chơi đùa hứng khởi, nào hiểu cái gì gọi là nhường đường?

Không biết Siêu Luân như thế nào rồi? Nó còn ở trường luyện thi ư? Có người ở lại với nó không? Không biết nó có sợ hay không?

Đều do khách hàng muốn tới tham quan nhà máy phía nam, nói cái gì mà phải tới quan sát sản phẩm mới của công ty Bách Hóa xem thế nào, có phổ biến hay không...

Mấy cấp chủ quản đã sớm đã sắp xếp lịch xuất ngoại đi du lịch nghỉ ngơi, chỉ còn mình Mạc Ứng Chí trấn giữ Đài Loan, vì thế cho dù là ngày nghỉ anh cũng không thể ở nhà chăm sóc con trai, phải đem cậu bé vứt vào trường luyện thi của ông bạn chí cốt.

Ai, thật là hao tổn tâm trí!

Hi vọng chủ nhiệm lớp sẽ chăm sóc Siêu Luân, ở lại cùng nó.

Thế nhưng giờ cũng đã muộn lắm rồi...

Chân Đa Trân ngồi ngủ gà ngủ gật trên ghế sofa đột nhiên tỉnh lại, nhìn cậu bé nằm trên người cô vẫn co ro ngủ, say sưa mộng đẹp.

Nhưng lại có một bóng người cao lớn đang đứng sững ở trước mặt bọn họ.

“A, xin hỏi anh là...” Chân Đa Trân mở to mắt, muốn làm rõ tình huống này.

Người đàn ông sắc mặt cứng ngắc trước mặt là ai.

“Tôi là ba của Siêu Luân.” Anh đơn giản giới thiệu.

A, thì ra người đàn ông này chính là người không chịu trách nhiệm, hại cô cũng phải ngủ ở lớp bỏ tù?

Chiếc đèn ở đại sảnh của trường luyện thi sáng rực, khiến cô đang hoảng sợ dần dần mở mắt ra... Thấy rõ khuôn mặt anh tuấn của anh.

Ah, cô đã nhìn thấy anh ta ở đâu rồi nhỉ? Sao lại có cảm giác đã từng quen biết vậy?

Chẳng lẽ trên đời này người đẹp đều có dáng vẻ thế này sao?

Chân Đa Trân suy đoán, nhưng không có được kết luận.

Thôi đi, đây không phải là trọng điểm. Quan tâm anh có đẹp trai hay không làm cái gì, dù sao đàn ông là loại không có trách nhiệm, dù đẹp trai nhiều hơn nữa cũng là đồ phế vật, không cần quá khách sáo với anh.

Trên đời này có loại đàn ông phụ trách sinh, không phụ trách nuôi mới có những đứa trẻ “đeo chìa khóa” sinh ra. (Đứa trẻ đeo chìa khóa là do cha mẹ bận làm ăn hoặc ở xa cha mẹ nên phải tự lo ỉn, đeo chìa khóa để tự mở cửa nhà).

Siêu Luân đáng thương, ngay cả cái chìa khóa đó cũng không có...

Sau trí nhớ bị kích động, Chân Đa Trân khôi phục suy nghĩ bình thường, sắc mặt cũng không khá hơn.

Cô trợn to cặp mắt, rất không khách khí nói: “Cái người ba này thật vô trách nhiệm, trời đang lạnh thế này lại ném con ở bên ngoài!”

“Cô đang mắng tôi sao?” Đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận bất bình trước mặt, giọng nói của Mạc Ứng Chí vang vọng.

“Đúng thì sao?” Đối phương dùng giọng điệu giễu cợt khiến cô rất không thoải mái.

Anh đang ám chỉ cô rất gà mẹ sao?

Bình thường cô không thích lo chuyện bao đồng, nhưng tối nay ở bên cạnh thằng nhóc này hai ba giờ đồng hồ, cô cảm thấy đứa trẻ này thật khéo léo biết điều, không nhịn được nên mới vì đứa nhỏ nói thêm mấy câu.

Ít nhất cô muốn ba đứa trẻ cam kết về sau đừng chỉ quan tâm mỗi chuyện của bản thân, nhét con trai ngoan vào trường luyện thi ngủ nữa.

Đáng thương quá!

“Đứa trẻ không phải tôi sinh.” Người đàn ông bình tĩnh nhìn cô gái xinh đẹp, trên mặt mỉm cười nhàn nhạt, cũng không bị cô chọc giận.

Haiz, anh không ngờ Chân Đa Trân lại thay đổi nhiều như vậy...

“Đúng vậy, Siêu Luân là do mẹ nó sinh, không phải người ba này sinh.” Chân Đa Trân đề thấp giọng nói, cố gắng châm biếm, thuận tiện báo thù.

Cô thật đáng thương! Mùa đông lạnh như thế mà ban đêm cô phải ngủ ở trường luyện thi... Cô thật đã tận lực làm tròn bổn phận của một giáo viên! Chỉ tiếc là không tính gấp đôi tiền làm thêm giờ...

“Siêu Luân đúng thật không phải con của tôi” Anh lần nữa nhắc lại.

“Không phải con anh, chẳng lẽ là con của quý?! Cái người này đã không là có trách nhiệm của bậc làm cha mẹ, lại còn dùng lý do như vậy để trốn tránh!” Chân Đa Trân nhất thời nổi giận, chuẩn bị lý luận cùng người đàn ông này.

“Con không phải là con của ba!” Giọng nói trẻ con ở dưới cằm Chân Đa Trân vang lên.

“Hả?” Chân Đa Trân kinh ngạc cúi đầu.

Thằng nhóc bị họ đánh thức ư?

“Ba ban đầu là chú của con... Ba mẹ con vốn bị tai nạn xe cộ mất rồi.” Bị thanh âm tranh chấp của hai người đánh thức, Mạc Siêu Luân lạnh lùng giải thích.

“Cái gì?” Tại sao lại có thể như vậy?

” Chân Đa Trân, đã lâu không gặp.” Mạc Ứng Chí mỉm cười thản nhiên: “Siêu Luân là đứa con trai độc nhất của anh tôi, Tôi là Mạc Ứng Chí... Thật không ngờ lại gặp em ở đây.”

“Gì?” Anh là Mạc Ứng Chí? Trước kia ở sát vách nhà cô, từ nhỏ đã biết kéo tóc cô, MẠC ỨNG CHÍ?

Khó trách cô lại cảm thấy dường như đã gặp anh ở đâu đó...

Mà Mạc Siêu Luân là con của anh trai anh - con trai của Mạc Ứng Tường?

A, Mạc Ứng Tường anh tuấn lịch sự, thành tích lại cao, cô từ nhỏ đã thầm mến bạch mã hoàng tử này!

Chân Đa Trân kinh ngạc cúi đầu, nhìn kỹ một lượt nữa - Mạc Siêu Luân quả nhiên rất có phong thái của đàn ông nhà họ Mạc, mắt to mày rậm, hình dáng khắc sâu...

Đẹp trai chết mất!

Khó trách cô lại giúp nó nói chuyện. Nó là con trai của bạch mã hoàng tử trong lòng cô mà!

Chỉ là. Bạch mã hoàng tử đã chết?

Nụ cười của Chân Đa Trân trở nên có chút gượng gạo.

Dù sao, Mạc Siêu Luân rốt cuộc vẫn còn là một đứa trẻ, vừa nhìn thấy Mạc Ứng Chí xuất hiện liền hưng phấn nhảy đến trước mặt anh.

“Ba, hôm nay con ăn gà rán đó!” Mạc Siêu Luân báo cáo hành trình hôm nay.

“Ừ.” Ôm thân thể nho nhỏ của Mạc Siêu Luân, Mạc Ứng Chí đưa đứa trẻ lải nhải lên vai, cúi đầu bày tỏ với Chân Đa Trân: “Cám ơn em hôm nay chăm sóc Siêu Luân trẻ như vậy. Tôi mời em ăn nhé?”

“A, không cần, cảm ơn, đó là công việc của tôi.” Thấy dáng dấp cha con hài hòa, Chân Đa Trân thoáng bình tĩnh, chuẩn bị đi.

“Khách sáo như vậy sao? Theo như tính cách của em, hẳn phải hung hăng bắt bí tôi một chút chứ!” Thanh âm châm chọc vang lên.

Chân Đa Trân nhủ thầm trong bụng “Tôi rất muốn!” Biết là tốt rồi!

“Vây... Bây giờ em đã tính tới việc tiết kiệm?” Anh đứng bên cạnh Chân Đa Trân, nhìn cô đeo túi xách, thuận tiện tắt đèn lớn của trường luyện thi.

“Siêu Luân là con trai của anh Tường, tôi sẽ đặc biệt ưu ái với nó.” Ai bảo Mạc Ứng Tường là hoàng tử cô thầm mến từ lâu chứ.

Nếu là con trai của Mạc Ứng Chí... Hừ hừ, xem cô làm sao cho anh suy sụp!

“Cô đối với anh tôi thật tốt.” Âm thanh nhạo báng lại vang lên, nghe không ra là khích lệ hay chê bai.

“Đó là đương nhiên. Anh Tường trước kia đối với tôi quá tốt.” Ném chìa khóa vào trong túi, Chân Đa Trân đi về phía bãi xe.

Xe của cô đậu ở ngoài rìa, rất dễ ra vào.

Mạc Ứng Chí nhắc con trai lên, đứng bên ngoài văn phòng cao ốc, đưa mắt nhìn cô rời đi.

“Hai người cũng mau về nhà đi. Bên ngoài gió lớn lắm, cẩn thận bị cảm.” Đi ngang qua hai người đàn ông một lớn một nhỏ, Chân Đa Trân thúc giục.

“Em không đi ăn với chúng tôi, trông nom nhiều như vậy làm gì?” Mạc Ứng Chí xa cách.

Ah, anh có thái độ gì đây?

Cô quan tâm bọn họ như thế nhưng người đàn ông này lại không biết ơn, còn lấy oán trả ơn với cô? Thật không có lễ phép.

Chân Đa Trân cực kỳ khó chịu nhìn chằm chằm anh.

“Cô ơi, lần nào cũng chỉ có ba với con ăn cơm, thực sự rất buồn!” Ở trên vai ba, Mạc Siêu Luân oa oa kêu to.

“Ông bà nội của con đâu?” Cô nhớ Mạc gia có rất nhiều người mà!

“Bà nội con sức khỏe không tốt, ông nội và bà ra nước ngoài sống rồi.” Mạc Siêu Luân vội vàng báo cáo.

Chân Đa Trân nhìn chằm chằm hai người đàn ông một lớn một nhỏ này, cũng không cách nào khởi động xe máy.

“Mau về nhà đi, bên ngoài gió lớn lắm.” Mạc Ứng Chí chỉ thúc giục.

“Tôi đói bụng muốn chết, anh tốt nhất nên mời tôi một bữa cơm.” Chân Đa Trân nói xong, quay người lại, chạy xe trở về bãi đậu xe.

“Yeah! Cô muốn ăn cơm cùng chúng ta!” Mạc Siêu Luân làm tư thế chiến thắng.

Mạc Ứng Chí lẳng lặng đưa mắt nhìn bóng lưng Chân Đa Trân, ánh mắt trong đêm tối lấp lánh, như có thể hút lấy linh hồn...

Không ngờ, bọn họ lại có thể gặp nhau ở thành phố chật hẹp này lần nữa.

Năm đó hai người cãi nhau rồi chia tay trong buồn bã, cô không trở lại tìm anh, anh cũng đi tu nghiệp ở nước ngoài.

Duyên phận của họ, đã ngừng lại ở thời niên thiếu .

Nhìn bộ dạng của cô, dường như đã quên lãng quá khứ ngọt ngào, cũng không xem đoạn quá khứ của bọn họ ra gì cả.

Bây giờ cô đối với tình cảm nâng lên được, hạ xuống được, vậy người đàn ông như anh phải thế nào đây?

Có phải cũng nên ngẩng đầu mà bước, xua tan lo lắng, tìm kiếm mùa xuân của đời người hay không?

Mạc Ứng Chí dừng mắt nhìn bóng lưng Chân Đa Trân, thở dài nhìn chân trời màu đen, sâu thẳm vô cùng...

“Nhà anh to thật đấy!”

Vừa bước vào nhà họ Mạc, Chân Đa Trân lập tức cảm giác được có một cơn rét lạnh quanh quẩn trong lòng.

Trong phòng khách trống trải chỉ bày biện vài vật dụng gia đình, còn lại không có gì cả.

Chân Đa Trân nhìn về góc phòng lạnh lạnh trống vắng, cau mày - chỗ này giống nơi có người ở ư?

Anh nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến với lời ca ngợi này. Người nhà họ Mạc từ trước đến nay luôn thói quen ở phòng lớn, mặc kệ nhiều người hay ít người.

“Haiz! Tôi còn tưởng rằng anh sẽ mời tôi ăn tiệc lớn chứ.”

Chân Đa Trân nhún mày, liếc chiếc bánh pho mát trên bàn ăn, nhìn cũng biết là mua ở cửa hàng tiện lợi. Muốn ăn món này, cô cần gì tới đây cùng anh?

Ở nhà... Các chị trong trường tiếng Mỹ giúp cô chuẩn bị món ăn nhất định phong phú hơn món này!

“Nhà hàng bên ngoài quá ồn.” Mạc Ứng Chí nhẹ nhàng giải thích, bởi vì Mạc Siêu Luân nằm trên lưng anh bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

“Cũng phải.” Chân Đa Trân gật đầu một cái.

Cô thế này mới ý thức được đêm nay là đêm Giáng Sinh, ca khúc Giáng Sinh rộn rã phát ở khắp nơi, nhà hàng bên ngoài rất náo nhiệt, sao có thể mang một đứa bé đi khắp nơi chứ?

“Con dâu bà Vương sinh con, bà ấy xin nghỉ để chăm sóc.” Mạc Ứng Chí chỉ vào chiếc bánh trên bàn: “Cái này tôi tính ăn một mình.”

“Gi?” Cuộc sống độc thân như vậy thoải mái ư?

Nhớ đến gia đình họ Mạc hoà thuận vui vẻ lúc trước, lòng Chân Đa Trân đột nhiên có chút chua xót đau đớn.

“Chẳng qua ở đây cũng có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, hôm qua bà Vương còn đem tới một ít nước hoa quả tươi.”

Mạc Ứng Chí mở tủ lạnh, bên trong có nước cam và nước táo, còn có món bánh ngọt dâu tây được các bạn nhỏ rất yêu thích.

Sau khi Mạc Siêu Luân tinh thần không phấn chấn nhìn thấy, hoan hô một tiếng, hai tay vươn ra, muốn bưng chiếc bánh ngọt yêu thích.

“Không được! Con còn chưa rửa tay.” Mạc Ứng Chí ngăn cản bàn tay của con trai, không để cậu cầm.

“Dạ.” Có đồ ăn ngon ở trước mặt, Mạc Siêu Luân liền phóng như bay tới toilet.

“Trẻ như thế còn ăn cái gì? Bụng Siêu Luân không đói mới phải...”

“Để nó thấy bánh dâu tây, nó không ăn sẽ chết.” Mạc Ứng Chí hiểu rất rõ sở thích của con trai.

“Vậy tôi sẽ giúp nó ăn một nửa!” Cô cũng thích ăn bánh dâu tây!

“Để xem nó có tình nguyện chia cho em không nhé.” Mạc Ứng Chí nhún nhún vai. Chỉ cần con trẻ không náo loạn, không ầm ỉ, anh sẽ để tùy cô.

“Không thành vấn đề, chúng tôi có tình bạn mà.” Cô tràn đầy lòng tin.

“Là tình bạn cùng nhau ngủ ở trường luyện thi sao?”

“Anh cũng biết hả!” Chân Đa Trân nghiêng người liếc Mạc Ứng Chí một cái.

Thời tiết lạnh như vậy mà người ba đáng giận này lại để bọn họ ở trường luyện thi lâu như vậy, anh có can đảm để nói sao?

“Cho nên tôi mới đưa em tới đây.” Người đàn ông không quan tâm cười: “Em keo kiệt như thế, đã có sẵn nguyên liệu có thể dùng, không cần tốn tiền, hẳn là rất hợp lòng em mới đúng.”

“Hừ! Người nào trẻ như vậy còn động xoong nồi chứ?” Cô chỉ ăn mau rồi về nhà ngủ.

“Tùy em.” Anh mỉm cười nhún vai.

Anh vốn chỉ muốn cô ở lại thêm một lát, nói thêm mấy câu, cũng không ngờ cô vì Siêu Luân giữ lại mà đi cùng anh.

Mang theo trẻ nhỏ có thể đi đến nhà hàng lãng mạn nào đây? Nếu như có thể, anh cũng rất muốn biết.

“Bánh ngọt dâu tây của con đâu?” Rửa tay xong ra ngoài Mạc Siêu Luân liền đi theo ba đòi đồ ăn.

“Allen, chia cho cô một nửa có được không?” Chân Đa Trân dùng giọng điệu thương lượng bày tỏ với đồng đội nhỏ.

“Không thành vấn đề.” Nói giỡn sao, là cô giáo xinh đẹp cùng cậu xem phim hoạt hình, chờ ba tới, làm sao có thể không phân biệt được?

Mạc Siêu Luân rất ưu ái cô giáo xinh đẹp.

“Uống nước trái cây nhé?” Mạc Ứng Chí cười. Anh biết Chân Đa Trân không kén ăn, dễ nuôi vô cùng.

“Được!” Cô ngồi ở trước bàn ăn, cùng Mạc Siêu Luân chia sẻ chiếc bánh ngọt.

Mạc Ứng Chí rót một ly nước cam cho Chân Đa Trân, cắt bánh ngọt dâu tây thành mấy miếng để trước mặt cô, ba người vui vẻ ăn khuya.

Ừ, có chút khó khăn, nhưng không khí không tệ!

“Cô ơi, nước táo uống rất ngon đó!” Mạc Siêu Luân cố gắng đề cử.

“Ừ, cô sẽ uống.” Chân Đa Trân mỉm cười với Mạc Siêu Luân. Những thức uống và thức ăn đơn giản như vậy khiến cô nhớ tới quá khứ với Mạc Ứng Chí.

Cô liếc nhìn Mạc Ứng Chí một cái, không ngờ anh cũng đang nhìn cô...

Hai người im lặng không nói gì, ánh mắt quẩn quít.

Mạc Siêu Luân bên cạnh và phòng khách to dần dần mơ hồ, họ nhìn nhau, dường như đi vào vùng quá khứ sương mù...

2. Chương 2: Chương 2

Chuông ra chơi vừa rung, Chân Đa Trân buộc hai bím tóc, mặc đồng phục trung học vội vội vàng vàng chạy tới dưới gốc cây đa, bắt lực trùng mắt nhìn tường rào cao, dường như không khoét được một cái lỗ thì không cam lòng.

Qua ba phút, tường rào vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì.

Kỳ quái, người này nói chuyện không có giữ chữ tín hả?!

Cô bé rút cuộc không nhịn được, xé cổ kêu to: “Mạc Ứng Chí! Mạc Ứng Chí ”

“Này, đại ca, bà xã đại ca tới.” Bên kia tường rào truyền đến tiếng la hét của mấy nam sinh.

“Câm miệng.” Giọng điệu bình tĩnh quyết đoán trên không trung vang lên.

Chân Đa Trân còn chưa mở miệng, thì một bóng dáng thon dài dừng cảm từ tường rào bên kia đã bật qua.

“Cơm hộp đâu?” Chân Đa Trân như quỷ đòi nợ, vừa thấy chàng trai cao to đã vươn tay, đòi phần cơm trưa mẹ anh đã chuẩn bị cho cô.

Chủ nhật cô giúp mẹ Mạc sửa sang lại vườn hoa nên mẹ Mạc giúp cô chuẩn bị phần cơm trưa trong một tuần lễ xem như tiền lương.

Mạc Ứng Chí học trường cao trung bên cạnh nên đương nhiên giúp cô bé mang “tiền lương” đến.

“Tiết thứ ba anh đói bụng, nên ăn hết rồi.” Mạc Ứng Chí thành thật khai báo.

“Này, sao anh lại như vậy hả?!” Chân Đa Trân đang đói bụng tức giận nhìn chằm chằm nam sinh.

“Anh còn bánh bao, em có ăn không?” Nam sinh lấy bánh bao từ trong túi áo phình to ra.

“Bên trong có gì?” Cô bé đói bụng muốn chết, làm sao có thể không ăn? Chân Đa Trân đoạt lấy bánh bao từ trong tay cậu nam sinh.

“Bên trong có chà bông, em sẽ không ăn ư?” Biết cô bé thích ăn ngọt, cậu nam sinh hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là ăn!” Chân Đa Trân trợn mắt một cái, dùng sức cắn bao.

“Này, trong túi kia có gì ăn nữa không?” Nghĩ tới buổi sáng mới ăn một bát cháo, cô cũng không có quyền kén chọn.

Đang ở tuổi trổ mã, nhưng vì Chân Đa Trân không đầy đủ dinh dưỡng nên dáng dấp gầy teo gầy quắt, giống như cậu học sinh tiểu học vậy.

“Ừ.” Lười so đo với chàng nam sinh này, Chân Đa Trân vừa đi vừa cắn bánh bao, không có thời gian mắng Đại Thiếu Gia mệnh tốt này nữa.

Ừ, chiếm được đồ ăn, cô lại muốn trở về phòng học tiếp tục phấn đấu cho sự nghiệp kiếm tiền.

Cô bé giúp bạn học làm bài tập, viết một phần ba mươi đồng, nhiều hơn nữa thì viết hai phần, sáng sớm mai cơm và tiền đều đã có...

“Này, chụp lấy!” Mạc Ứng Chí gọi cô bé lại.

“Gì?” Chân Đa Trân vừa quay đầu, liền nhìn đến một bao nhựa nhỏ từ cửa bay tới trước mặt cô.

“Bụp” một tiếng, cô bé đưa tay bắt lấy chiếc bọc nhỏ, cúi đầu xem xét

Thì ra là canh táo biển.

“Cảm ơn!” Chân Đa Trân ngẩng đầu lên, đang muốn nói cảm ơn với anh thì anh đã bật qua tường, trở về trường học.

“Ăn canh chậm một chút, cẩn thận không sặc chết!” Mạc Ứng Chí dặn dò từ bên kia tường rào.

“Phì, anh mới sặc chết.” Đáng ghét, anh không biết nói những lời dễ nghe một chút à?

Thật là chó không đống được ăn cứt, Mạc Ứng Chí tuyệt đối không làm được chuyện tốt gì...

“Ha ha.” Giống như nghe được lời nguyện rửa của Chân Đa Trân, tiếng cười tùy tiện mà càn rỡ từ đầu tường bên kia truyền đến, như tuyên bố của cuộc đời vừa đặc ý vừa cao xa của anh... hần vừa đặc ý vừa xa xôi...

“Ai...! ”

Mạc Ứng Chí ngồi xổm ở vườn hoa, sốt ruột chờ Chân Đa Trân giẫy cỏ, bón phân.

Thiệt là, cô mới ăn mà, thế nhưng mặt lại thối thành như vậy? Anh không phải đã đền bánh bao và canh táo biển đền cho cô rồi sao? Con gái thật nhỏ mọn...

“Ai cái gì ai, em có tên đó!” Chân Đa Trân trừng mắt liếc con ngựa cao kế bên mình một cái, thật không biết rốt cuộc anh có chỗ nào mê người?

Cũng chỉ là con mắt to một chút, da trắng, dáng cao cao...

Ừ, còn có thành tích tốt một chút... Chỉ như vậy mà thôi.

Tại sao bạn học nữ một khi biết Mạc Ứng Chí là hàng xóm kiêm bạn bè của cô, đều nhìn cô với ánh mắt ghen tị?

May là cô rất thông minh, có thể biến nghịch cảnh thành thuận cảnh.

Cô liều chết giải thích, còn bày tỏ chỉ cần mười đồng, cô có thể đưa thư tình giúp họ, các bạn học nữ thích Mạc Ứng Chí mới tin cô chỉ thích tiền.

Phù, gương mặt ghen ghét của bọn con gái thật sự quá đáng sợ.

Chỉ có điều cô kiếm được tiền an ủi, cũng không tệ...

Nhưng quan trọng là chuyện này không thể để Mạc Ứng Chí biết, ngộ nhờ anh muốn phá hỏng, vậy thì nguy rồi.

” Chân Đa Trân tiểu thư, em không cần ghi hận như vậy, anh cũng không để em đói bụng, không phải sao?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sức sống sa sầm, tim của anh rất không thoải mái, rất muốn gương mặt cô mỉm cười tràn đầy sinh ý lần nữa.

“Nhưng bữa trưa có vẻ ngon!” Cô nghiêng người ngắm người Vạn Người Mê một cái.

Bánh bao, canh tảo biển so với cơm hộp tình yêu, dĩ nhiên thua rất thảm.

Chỉ là tâm ý của mẹ Mạc là vô giá!

“Cơm cũng đã ăn, em còn muốn như thế nào? Muốn anh đền cái gì cho em nữa đây?” Nhìn thấy đôi mắt kia đảo tới đảo lui là anh biết cô muốn làm gì rồi.

Haiz, không cần khen anh lợi hại, nói anh biết trước là được rồi.

Ai bảo họ biết nhau từ nhỏ chứ? Đúng là nghiệt duyên...

“Đều không cần.” Suy nghĩ hồi lâu, cô lấy mấy lá thư giấu trong túi áo ra: “Những thứ này đều là của bạn tốt của em, anh chỉ cần ước hẹn với các bạn ấy là được.”

“Em giúp họ đưa thư làm gì?” Thấy một chồng thư, Mạc Ứng Chí đau đầu.

“Bạn tốt mà! ”Bạn tốt tạo cơ hội cho cô kiếm tiền ah. Chân Đa Trân mỉm cười bày tỏ.

“Em thật đúng là bạn tốt ha. . .” Mạc ứng chí miễn cưỡng nhận lấy.

Tổng cộng có năm lá thư... Cho nên muốn cùng cô thỏa thuận đình chiến, anh phải hẹn hò với năm cô gái?

Không được, như vậy anh rất thua thiệt.

“Anh là học sinh cấp ba, phải dành rất nhiều thời gian để làm bài tập về nhà. Nếu năm người cùng đi, anh sẽ ăn cơm với họ một lần.” Anh đã quen với ánh mắt si mê của các nữ sinh rồi, một lưới bắt hết cho nhanh.

“Này, anh sao lại như vậy?” Chân Đa Trân tức giận nhảy về phía trước.

Hẹn năm người cùng một lúc? Thật không có thành ý!

“Tất cả nữ sinh đều biết trước khi anh tốt nghiệp trung học sẽ không có bạn gái, hôm nay anh ngoại lệ vì em, đơn độc gặp mặt họ, đáp ứng từng người, vậy anh muốn đi hay không? Nếu như anh đi, vậy anh còn muốn học hay không?” Mạc Ứng Chí đem vấn đề ném trả lại cho Chân Đa Trân, biết cô không phải là người không hiểu lý lẽ.

Được rồi, anh nói cũng đúng.” Chân Đa Trân giọng điệu mềm mỏng, quyết định rộng rãi tha thứ cho Mạc Ứng Chí.

Dù sao những nữ sinh kia cũng không nói muốn ra ngoài một mình, mọi người cùng nhau gặp mặt mặc dù sẽ không vui, nhưng thấy trai đẹp cũng sẽ quên hết ngày.

Đưa thư mười đồng, hẹn ra ngoài một trăm đồng... Năm người là năm trăm năm mươi đồng, vừa đủ mua mười hộp cơm!

A ha ha, món lợi kéch sù! Thật đúng là món lợi kéch sù á...

oOo

” Chân Đa Trân!”

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Mạc Ứng Chí, Chân Đa Trân vừa làm bài tập, vừa nghe băng tiếng Anh học bài.

“Làm gì?” Đầu cô cũng không ngẩng, nhanh chóng làm bài tập.

Gần đây Mạc Ứng Chí càng ngày càng dài dòng, nhất định sẽ nói chuyện rất lâu! Nhưng cô còn có bức tranh chưa vẽ xong, thật nhức đầu!

Mặc kệ anh, cô lấy bức tranh chưa vẽ xong ra...

“Em giúp anh xếp lịch hẹn hò hả?” Mặc Ưng Chí dùng dùng chạy vào nhà họ Chân, thấy vóc người nhỏ thấp, dung mạo xinh đẹp Chân Đa Trân đang gục xuống bàn vẽ tranh, chuẩn bị bài tập mỹ thuật ngày mai.

Nhưng anh hiện tại không có tâm tình, mặc kệ cô hoàn cảnh khó khăn gian khổ, còn phải cố gắng duy trì danh hiệu học sinh xuất sắc!

Hôm nay cô nhất định phải trả lại công bằng cho anh!

“A, anh nói cái đó sao!” Tròng mắt Chân Đa Trân trượt đồng sang tây, cố gắng tìm cớ.

Sao lại sớm bị phát hiện như vậy? Cô còn tưởng rằng có thể kéo dài thêm một chút.

“Cái gì gọi là ‘cái đó’? Anh không ngờ người bạn rợn như em bây giờ còn kiên làm ma cô!” Chàng trai mỉa mai, giận dữ ngất trời ghé sát mặt vào mặt Chân Đa Trân đang nằm bò trên bàn.

Hai người mặt đối mặt, mũi đối mũi, mắt to trừng mắt nhỏ.

Tốt hơn hết là cô có lý do chính đáng để giải thích với anh, nếu không cô nhất định sẽ bị anh cắt thành mười tám đoạn, vứt xuống hồ nước công viên!

“Cái gì ma cô? Nói khó nghe chết đi được!” Chân Đa Trân không ngừng giải thích, nhưng lại hốt hoảng kinh sợ, thân thể nho nhỏ không ngừng giãy dụa, giống như con tôm nhỏ, tay chân Mặc Ưng Chí xoay đồng xoay tây.

Không cần hỏi, cô cũng biết chuyện cô giật dây các bạn nữ hẹn hò với Mặc Ưng Chí đã bị lộ tẩy rồi.

Nhưng anh có cần hung hổ như vậy không? Anh đâu có tổn thất gì.

“Làm gì dữ vậy? Người ta chỉ là tốt bụng giúp anh giới thiệu bạn gái, để cho anh có cơ hội hẹn hò cùng nhiều nữ sinh, tránh việc anh lên đại học không có bạn gái ở cùng, hai ba ngày lại chia tay bạn gái, đến lúc đó mẹ Mặc đau lòng, anh không có lòng tự trọng!”

Vốn là khí thế hơi yếu nhưng Chân Đa Trân càng nói càng trôi chảy, càng ngày càng chính nghĩa lẫm liệt, giống như cô đều là vì Mặc Ưng Chí mà suy nghĩ.

“Là như thế phải không?” Nếu không phải quen biết cô, anh có thể cũng bị cô lừa!

3. Chương 3

Mặc Ưng Chí thở phì phì, đặt Chân Đa Trân lên ghế, lấy mấy tờ quảng cáo trong túi ra vứt xuống bàn, muốn cô xem rõ ràng nội dung trong đó.

Muốn hẹn hò với Mặc Ưng Chí ư? Lần thứ nhất một trăm đồng!

“Hi hi, người tốt bụng vẫn muốn có chút đáp đền đó mà! Em lấy tiền mặt, tất cả mọi người đều có lợi.”

Các cô gái này thật không có nghĩa khí! Lại đưa tờ quảng cáo này cho Mặc Ưng Chí xem? Hẹn trai đẹp cho họ, họ lại ném bà mai này qua tường...

Sớm biết thế cô đã thu hơn hai trăm, lấy tiền an ủi.

“Cảm ơn, anh không biết em lại có lòng tốt như vậy!” Mặc Ưng Chí hận nghiêng răng nghiêng lợi, chà sát tay, chuẩn bị thưởng Chân Đa Trân một trận.

“Mẹ Mặc nói đàn ông không thể bắt nạt phụ nữ.” Chân Đa Trân đem ngón trỏ chống đỡ lồng ngực của anh.

“Không không không, anh cực kỳ thương em, làm sao có thể bắt nạt em chứ?” Mặc Ưng Chí lên tiếng phủ nhận, bên môi lại treo nụ cười xấu xa.

“Hi hi he he.” Chân Đa Trân cười khan, không biết Mặc Ưng Chí bị gì mà đột nhiên nói những lời ghê tởm như vậy.

“Ha ha ha...” Mạc Ứng Chí mỉm cười quái dị, giống như anh sắp công bố một bí mật lớn, khiến lòng người sợ hãi.

“Vậy... anh có thể cách xa em một chút không?” Cô ngồi trên ghế, thân thể của anh liền đứng sững ở trước mặt, cố định cô trong lòng ngực.

“Mọi người đều biết em là bạn gái của anh, anh sao có thể cách em quá xa đây?” Mạc Ứng Chí hung hăng nhìn cô chăm chăm, giữ Tiểu Ma Nữ làm loạn thật chặt trong ngực.

“Nói bậy! Bạn gái gì?!” Chân Đa Trân bị hù chết. Cô làm sao có thể là bạn gái của Vạn Người Mê?

Cô cũng không phải ngại mạng sống mình quá dài đâu!

Cô không muốn các bạn nữ yêu mến Mạc Ứng Chí vậy đánh, bị ánh mắt ghen tị bắn thủng ót!

Chàng trai cao lớn nhận thấy ánh mắt chán ghét của Chân Đa Trân, cảm thấy rất tổn thương.

Tất cả nữ sinh đều thích anh, tiểu quỷ đáng chết này lại dám dùng ánh mắt chán ghét nhìn anh? Thật là đáng giận!

“Nhưng...” Mạc Ứng Chí quanh co nửa ngày mới chậm chạp nói rõ: “Anh đã nói chuyện này với mọi người rồi.”

“Gi?!” Cô không dám tin.

“Đúng, anh đã nói rồi. Đám nữ sinh kia sau khi biết rất tức giận, nói em lừa tiền, ngày mai muốn tìm em đòi tiền.” Cậu nam sinh vô cùng hài lòng, nói đầu đuôi gốc ngọn cho cô biết.

“Anh! Tại sao lại như vậy?! Tại sao anh lại xấu xa như vậy?!” Chân Đa Trân ngồi ở trên ghế, thở phà phò nhìn về phía đồ chó sữa Mạc Ứng Chí.

Anh thật là thật là quá đáng!

Cô làm sao có thể thích anh?! Người ta đã có bạch mã hoàng tử rồi, bạch mã hoàng tử cao lớn lại đẹp trai, thông minh lại khiêm tốn, không giống cái đồ quỷ sứ đáng ghét này!

“Làm ơn, anh không ngại, được không? Em giống như tiểu quỷ chưa dứt sữa vậy, có anh chàng tình nguyện truyền xì căng đan cùng em đã là rất hiếm thấy đây!” Mạc Ứng Chí nâng người.

“Xong rồi, sao em lại truyền xì căng đan với anh? Muốn truyền cũng sẽ truyền với người em muốn...” Chân Đa Trân mặt đỏ tới mang tai, quang quác như pháo nổ trả lời.

“Em thích ai sao? Người đàn ông nào tình nguyện hy sinh vì mọi người vậy?” Cậu nam sinh nhú mày, không thể tin.

Thì ra là cô gái nhỏ đã lớn rồi, cũng có người trong lòng rồi!

“Hừ! Anh là cái gì mà em phải nói cho anh biết?” Chân Đa Trân nhe răng trợn mắt, không nói cho anh biết bí mật của con gái.

“Thật ra thì em không cần phải nói, anh cũng biết đó là ai.” Mạc Ứng Chí da mặt dày bày tỏ: “Trong vòng bán kính năm trăm dặm còn có nam sinh nào đẹp trai hơn anh, ưu tú hơn anh? Em thậm chí anh lại không muốn thừa nhận, thuộc loại thiếu nữ dè dặt, anh đây cũng hiểu mà.”

Gi? Anh lại dám nói như vậy?!

Chân Đa Trân trợn to mắt, không thể tin được những lời xấu hổ này lại được thốt ra từ miệng anh, sát thủ nữ sinh Mạc Ứng Chí!

Nếu cô tuyên bố tin tức này ọi người, nhất định sẽ có rất nhiều thiếu nữ tan nát cõi lòng...

“Anh nói trúng tim đen của em rồi hả?” Mạc Ứng Chí nháy mắt, tiếp tục trêu chọc cô.

Anh thích nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này ùn ùn tức giận, chỉ cần được nói chuyện với cô, dù là cãi nhau với cô, anh đều sẽ cảm thấy vô cùng thú vị.

“Cái rắm!” Chân Đa Trân phát câu giậm chân, nói với nam sinh không biết xấu hổ.

“Con gái không được nói tục.” Mạc Ứng Chí cau mày, nhàn nhạt uốn nắn thói quen của người đẹp nhỏ.

“Gà mẹ, anh quản em nói tục hay không làm gì? Dù sao em không nói trước mặt anh Tường là được rồi!” Chân Đa Trân giận tới cực điểm, cái gì cũng nói ra miệng.

“Anh Tường?” Cậu nam sinh thính tai, nghe được đầu mối.

“Đúng rồi đúng rồi! Người em thích là anh Tường, không phải anh!” Dù sao cũng đã nói ra miệng rồi, vậy thì thừa nhận luôn!

Mạc Ứng Tường là anh trai của Mạc Ứng Chí, đang học đại học ở nước ngoài.

“Em thích anh trai anh?” Lòng mày của Mạc Ứng Chí nhíu lại, giọng điệu chất vấn vô cùng nghiêm trọng.

“Vậy thì sao? Dù thế nào đi nữa thì anh ấy cũng hơn anh, vóc dáng cao hơn anh, đọc sách nhiều hơn anh, khiêm tốn chừng chặc hơn anh!”

Quan trọng là, anh Tường nhất định sẽ không nói không có ai ưu tú hơn anh ấy, đẹp trai hơn anh ấy, mấy lời tự kỷ như vậy!

Mạc Ứng Chí sững sờ đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp, không lên tiếng.

“Làm gì nhìn em như vậy? Em chỉ là nói thật... Không phải anh muốn con gái trên đời này đều thích anh chứ?” Chân Đa Trân bị nhìn như vậy trong lòng có chút sợ hãi, vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay của anh, không ngờ...

Mạc Ứng Chí không để cô đứng dậy, cúi đầu, đôi môi dán lên miệng cô.

A! Tại sao có thể như vậy?!

Chân Đa Trân cảm giác được đôi môi ấm áp dán lên môi cô, một loại cảm giác kỳ diệu lan tràn.

Lúc đầu, cô không hiểu đây là cái gì, chỉ là ngửi thấy mùi vị mặt trời ở người con trai này, cảm nhận được vòng tay ấm áp mà rắn chắc.

Anh rất dễ chịu, hơn nữa hình thể rắn chắc...

Cô theo bản năng áp sát một chút, tò mò đưa ra chiếc lưỡi thơm, liếm lên đôi môi mềm mại một cái.

A, ném thử rất tốt...

Thế là Chân Đa Trân tiếp tục liếm láp, anh chấn động, đưa lưỡi ngắt hai cánh hoa của cô, không ngừng khuấy đảo trong miệng cô, cuồng nhiệt như muốn chiếm đoạt.

“Ừm.” Chân Đa Trân chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, sức lực bay biến, cô chưa từng có cử chỉ thân mật tình cảm như vậy.

Ah, đợi đã nào...! Đầu lưỡi của anh đang đưa vào?!

Rất nhanh, cô khôi phục thần trí.

“A!” Chân Đa Trân phát giác cô cùng kẻ địch đang dán chặt vào nhau, đầu của hai người cũng rất gần.

Cô... Bọn họ... Thế nhưng hôn môi?!

Chân Đa Trân không biết làm sao, nụ cười nóng bỏng, sững sờ ngược nhìn mặt người con trai - cô vừa hôn anh, cho nên anh không dám nói lời nào.

Mạc Ứng Chí cũng trầm mặc, trừng mắt nhìn cô gái không có đầu óc này.

Cô tốt nhất đừng nói anh trai tốt hơn anh nữa, nếu không anh sẽ trừng phạt cô!

Trong lòng của cô chỉ được có anh, chuyện chỉ đơn giản như vậy!

oOo

Mạc Ứng Chí ngồi ở đại sảnh sân bay, một mực chờ đợi bóng dáng nhỏ nhắn xuất hiện.

Đúng vậy, anh đang chờ Chân Đa Trân đến tiền.

Kể từ nọ hôn không kìm nén được bốn tháng trước, bọn họ liền không có cơ hội gặp riêng nhau hoặc nói chuyện.

Hình như cô đang trốn anh, rất ít xuất hiện ở Mạc gia.

Mà anh cũng bởi vì lòng tự tôn của đàn ông, lẳng lặng chờ cô nhận ra - nhận ra chỉ có sự hiện hữu của anh mới là thật, anh trai anh chỉ là mơ ước viễn vông.

Anh tin tưởng bọn họ mới xứng đôi.

Bọn họ ở chung với nhau vui vẻ như vậy, mặc kệ nói gì hoặc làm cái gì cũng ăn ý, hơn nữa còn hiểu được ưu điểm của đối phương.

Bọn họ không cần nói, bởi vì anh biết cô đang suy nghĩ gì, mà cô, cũng có thể hiểu ý của anh.

Nếu không anh sẽ không mặc cho cô náo loạn, đi buôn bán “quyền du lịch” với anh, bởi vì anh hiểu cô chỉ là muốn kiếm ít tiền, cũng không phải ghét bỏ anh...

Nhưng anh đợi cô lớn thêm một chút, đợi thật vất vả. Nhất là khi nghe cô so sánh anh với anh trai, anh càng không thể nhịn được nữa!

Cho nên, anh hôn cô.

Anh muốn cô nhìn thấu tình ý của anh, cho anh câu trả lời, không ngờ cô lại trốn đi...

Chẳng lẽ là anh đoán sai? Cô thật sự không thích anh?

Nghĩ đến có khả năng này, Mạc Ứng Chí lòng đau như cắt.

Muốn anh - Vạn Người Mê này thừa nhận thất bại, thật sự là rất khổ sở. Nhưng bây giờ không thừa nhận cũng không được rồi.

Anh đã để lại một cái thẻ cho cô, nói cho cô biết chuyện phải ra nước ngoài học đại học, còn chú thích rõ ràng ngày giờ anh khởi hành, chính là muốn nhìn cô đến tiền anh.

Nhưng...

Thì ra, tất cả đều do anh tự mình đa tình? Trên môi Mạc Ứng Chí là một nụ cười khổ.

Cũng tốt, bây giờ biết còn hơn cả đời mộng tưởng... Mạc Ứng Chí đứng lên đi tới, cũng không quay đầu lại hướng cửa ra vào.

Anh không biết là, có một hình dáng nho nhỏ đang vùi ở góc lạng lẽ đưa mắt nhìn anh rời đi, đáy mắt trong suốt lấp lánh nước mắt...

4. Chương 4

“Ba, con... buồn ngủ quá.”

Sau khi cậu bé ăn xong bánh dâu tây thì miễn cưỡng ngồi phịch trên ghế, buồn ngủ gáp một cái thật to.

“Muốn ngủ thì mau trở về phòng đi!” Mạc Ứng Chí ra lệnh.

“Nhưng... cô giáo...” Mạc Siêu Luân liếc nhìn cô giáo xinh đẹp một cái, không muốn để cô về.

“Allen yên tâm, cô sẽ ngồi ở chỗ này, sẽ không về nhà đâu.” Chân Đa Trân nở nụ cười thản nhiên.

“Vậy... ba, ba phải coi trọng cô giáo đó!” Suy nghĩ hồi lâu, Mạc Siêu Luân chỉ có thể giao trọng trách lớn cho ba.

“Không thành vấn đề. Con đi ngủ nhanh lên, ngày mai đổi lại là con.” Mạc Ứng Chí vỗ ngực bảo đảm với con trai.

“Dạ được!” Mạc Siêu Luân cười toe toét đi về phòng.

Chờ cậu bé đi rồi, Chân Đa Trân cũng đứng lên - đã quá mười hai giờ khuya rồi, cô cũng nên về nhà.

“Đừng vội đi, uống chút Beaujolais [1] đã.” Bàn tay to ngăn bàn tay nhỏ bé, vội vàng giữ lại.

[1] Beaujolais: tên một loại rượu vang Pháp, được làm từ quả nho trồng ở vùng Beaujolais - nằm gần thung lũng sông Rhône, sản phẩm chủ yếu của vùng là rượu vang đỏ.

“Beaujolais là gì?” Chân Đa Trân nhăn mày, không hiểu lắm về từ này.

“Tên một vùng làm rượu ở Pháp, sản xuất rượu đỏ, rất nổi tiếng.” Người đàn ông nhẹ nhàng giải thích, nhưng chân mày của người đẹp vẫn không giãn ra, anh tốt bụng miêu tả cụ thể: “Cuối tháng mười hàng năm, các thương nhân giàu có ở Đài Loan phải đặt mua mới có để uống, chai đắt nhất cũng khoảng 450.”

“Gì? Mắc như vậy?!”

Chân Đa Trân vốn định đi, nhưng nghe đến việc uống rượu đỏ quý giá, bước chân ngừng lại.

Mạc Ứng Chí không nói gì, lấy rượu đỏ quý ra, mở nắp nhẹ, lấy thêm nến thấp sáng, tắt đèn huỳnh quang.

“Chỉ là uống rượu...” Không cần làm những động tác dư thừa này... Chân Đa Trân muốn ngăn cản anh.

Mạc Ứng Chí liếc cô một cái. Nha đầu này vẫn không có chút tế bào lãng mạn nào.

“Làm chút chuyện đặc biệt, ăn mừng chúng ta gặp lại.” Anh nhàn nhạt giải thích, nhếch môi cười.

Chân Đa Trân bĩu môi. Đồ là của người ta, người ta thích làm sao thì làm, dù sao cũng không việc gì tới cô, cô đành đồng ý: “Tùy anh.”

Mạc Ứng Chí đổ chất lỏng màu đỏ thắm vào chiếc ly để cao, đưa cho người đẹp.

“Oa! Thật đẹp.” Nhận lấy ly rượu, Chân Đa Trân vui vẻ uống một hớp lớn ừ, mùi vị cũng không tệ lắm, ngọt ngào, không giống loại rượu bình thường làm sặc người ta.

Còn muốn uống hớp thứ hai...

“Tiểu thư, em chờ tôi một chút có được hay không?” Mạc Ứng Chí ngăn cô uống cạn ly rượu đỏ kia.

Rất nhiều cô gái bên cạnh tới tới lui lui, nhưng anh chưa từng gặp qua loại người này...

Cô gái này lại chẳng có cảm giác đối với không khí lãng mạn, chờ anh rót rượu một chút cũng không được, tự mình cầm ly rượu uống thả cửa.

Xem xem cô thật lợi hại!

“Ai bảo anh nói loại rượu này rất quý làm gì...” Chân Đa Trân đáng thương nhìn anh.

Cô luôn không thể kìm hãm được sự yêu thích đối với những món đồ đắt đỏ...

“Haiz!” Anh bó tay với cô, cố ý tạo bầu không khí lãng mạn cũng không được.

Anh thật bất đắc dĩ, nhưng nghĩ tới đây mới chính là Chân Đa Trân, vì vậy tựa vào đôi vai mảnh khảnh của cô cất tiếng cười to.

“Anh cũng uống chút đi, chúng ta cạn ly!” Nhìn thấy Mạc Ứng Chí không trách cô, cô đẩy đẩy cánh tay của anh, nhẹ giọng thúc giục.

Có người cầm rượu đỏ cạn ly sao? Mạc Ứng Chí cảm thấy trên đầu có quạ đen bay qua...

Thôi, dù sao cô cũng chỉ là vui vẻ vì có rượu đỏ đắt giá để uống... không uống đủ vốn là không có lời mà thôi.

“Mừng gặp mặt!” Nhìn Chân Đa Trân vui vẻ, anh nâng ly rượu lên.

“Mừng gặp lại!” Chân Đa Trân cười khanh khách hưởng ứng.

Hai ly rượu được uống cạn, cô mới mở miệng hỏi: “Mạc Ứng Chí, anh về từ khi nào vậy?”

“Nửa năm trước. Do công ty có nguy cơ mới trở về.” Mạc Ứng Chí phát hiện tửu lượng của Chân Đa Trân dường như không được tốt lắm, hình như đã uống say...

Anh nhận lấy ly rượu của cô đặt sang một bên, mang cô vào phòng khách rộng rãi khiêu vũ.

“Anh đi thật lâu... Lâu đến nỗi em cho là anh sẽ không trở lại nữa...” Rượu cồn đưa cô trở về ký ức.

Năm đó, cô chỉ là xấu hổ, không biết đối mặt với nụ hôn kia ra sao, cho nên đến sân bay mới không xuất hiện trước mặt anh, yên lặng nhìn anh rời đi.

Không ngờ, anh ngay cả nghỉ đông và nghỉ hè cũng không trở lại...

Nụ hôn đầu của cô cứ như vậy mà bị mất không giải thích, còn cô cũng ngơ ngác, không đòi công bằng cho bản thân.

Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, cô đều cảm thấy buồn nôn.

“Những năm này, em không có nghĩ đến anh sao?” Ôm nhẹ hông của Chân Đa Trân, anh cảm giác như mình đang ở trong cảnh mộng.

“Nghĩ thì có ích lợi gì? Ai biết anh chết ở nơi nào rồi?” Hừ, đồ bị cấm sừng đáng chết còn dám hỏi! Hôn xong rồi đi, một chút tin tức cũng không để lại cho cô.

Nghĩ cái rắm!

Chân Đa Trân càng nghĩ càng nổi giận, đẩy anh ra, xoay người muốn đi.

“Đừng đi.”

Mạc Ứng Chí ôm chặt Chân Đa Trân từ phía sau, trong ánh nến mờ mờ, bóng dáng hai người quấn quýt từ từ lắc lư, vô định.

“Em muốn về nhà!” Đưa lưng về phía người đàn ông, cô có cảm giác vạn kiếp bất phục.

Một loại cảm giác gần tình yêu...

“Tiểu Trân, em không thể không để ý tới anh! Nhiều năm như vậy, anh một mực chỉ nghĩ đến em...” Mạc Ứng Chí xoay cơ thể mảnh khảnh của người con gái xinh đẹp, trước khi cô hoàn hồn, cánh môi lấp kín hơi thở mùi đàn hương, sâu sắc ngậm hai cánh hoa mật ngọt của cô.

“Nói bậy...” Chân Đa Trân mặt cười ửng đỏ, giống như trở về năm ngây ngô đó, vẫn bị anh hôn tới không biết làm sao.

“Sao lại xấu hổ? Em chưa từng có bạn trai sao?” Tiếng cười khê bật ra bên môi, anh không cho phép cô phản kháng, vây người đẹp giữa vách tường và thân thể mình, một tay nhẹ nhàng nâng tóc của cô ngấm ngấm.

“Anh quan tâm em có có bạn trai không làm gì? Chúng ta cũng đâu có quan hệ gì!” Cô vỗ vào bờ ngực rắn chắc của anh, đẩy anh ra.

“Anh chính là muốn xen vào! Anh thật sự rất nhớ em.” Thấy cô cũng không mãnh liệt phản kháng ý đồ của anh, anh giữ chặt cằm của cô, không ngừng liếm láp cánh môi đỏ thắm ướt át, ngón cái không kìm được vuốt ve.

Môi mỏng lần nữa đặt lên, tay của người đàn ông cứng rắn như sắt thép, mạnh mẽ bao bọc hông của cô, giữ chặt cằm của cô, ép buộc cô chịu đựng sự xâm lược của anh.

“Nghĩ cái rắm... Anh căn bản là không có trở lại thăm em...” Cô giãy giụa, trách anh đã lạnh nhạt với cô thế nào.

“Anh nói với em anh muốn xuất ngoại du học, em lại không tới sân bay tiễn anh, anh làm sao biết em nghĩ thế nào?!” Mạc Ứng Chí cũng bắt đầu tính sổ với cô.

“Ai nói em không đi tiễn anh chứ?” Rượu cồn nhấn chìm lý trí của cô, những lời không dám nói cũng dừng cầm nói ra.

“Anh không thấy!”

“Em núp ở bên cạnh không muốn cho anh thấy, không được à...?” Chân Đa Trân mặt càng đỏ, thở phì phò nhìn chăm chăm Mạc Ứng Chí.

“Em...” Em lại dám nói như vậy?

“Em thế nào? Em không thể xấu hổ sao?” Làm ơn đi, cô cũng có sự dè dặt của thiếu nữ chứ?

Xấu hổ? Ý của cô có phải...

Mạc Ứng Chí vững vàng nhìn cô, giống như ngay cả linh hồn của cô, anh cũng không buông tha...

“Đúng rồi, em chính là xấu hổ, làm sao?” Không biết rượu có quan hệ gì, không khí vẫn rất tốt đẹp, cô đã có can đảm nói ra ý nghĩ trong lòng.

“Tiểu Trân!” Chờ đợi bao năm rồi cuộc hôn nhân nay tình cảm cũng đã được xác định, Mạc Ứng Chí cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Anh ôm chặt lấy cô, giống như ôm lấy bảo bối đã bị mất.

“Khụ...” Chân Đa Trân có chút xấu hổ, nhưng khi hai người ôm nhau thì trong lòng cô dâng lên muôn vàn xúc động, chạm vào trái tim, không thể lừa người.

Cô biết lần này ngang ngược cũng được, dịu dàng cũng được đều không phải là trò chơi.

Bọn họ đều nghiêm túc!

5. Chương 5

“Anh muốn hôn em, có thể không?” Anh nhẹ giọng ở bên tai cô hỏi thăm.

“Cũng bị anh hôn nhiều lần như vậy rồi, bây giờ mới hỏi?” Mặc dù oán trách như vậy, nhưng cô vẫn chậm rãi nhắm mắt lại, tiếp nhận nụ hôn của anh.

Bởi vì, tình cảm trong lòng cô rất khó cự tuyệt, cô nguyện bị người đàn ông này bừa bãi hưởng dụng...

Hai người môi lưỡi quấn quít, lần nữa bật ra âm thanh thở dốc mà gợi dục.

Tình cảm giữa hai người lên men hấp dẫn mà ảo mộng, bức bách người ta trầm mê, lý trí dần dần lạc mất.

Chân Đa Trân bị Mạc Ứng Chí ôm ngang hông, đi về phía phòng ngủ tầng hai.

Hai người ngã trên giường lớn.

Bàn tay to thô ráp của Mạc Ứng Chí cách áo, ở trước bộ ngực sữa mềm mại của cô, chiếm lấy hai quả núi, dùng sức xoa bóp.

“Ừ...ừ...” Tay của người đàn ông này giống như chứa ma lực, khiến toàn thân cô tê dại.

Cởi cúc áo sơ mi, ánh mắt sắc bén của anh theo da thịt trắng như tuyết của người đẹp phơi bày mà tăng thêm thâm trầm. Đẩy đôi vai của cô, anh nâng đôi ngực sữa, ngậm đầu vú của cô, không ngừng cắn nuốt để hóa hoa nở rộ đỏ tươi.

“A...a...” Chân Đa Trân phát ra giọng nói say mê.

Chân Đa Trân đã trưởng thành với những đường cong mỹ lệ, không còn là cô nữ sinh trung học ngây thơ đơn thuần nữa.

Thân thể cô lộ ra khiến thú tính của đàn ông bộc phát...

Người con gái xinh đẹp nhỏ nhắn, thân thể mềm mại hàng đêm xuất hiện trong mộng xuân của anh bây giờ đã lộ ra toàn vẹn, sao anh chịu được?

Anh không chút nào thương tiếc đè cô ở phía dưới, in dấu hôn lên chiếc cổ mảnh khảnh, trên nhũ phong trắng như tuyết, trên thân thể uyển chuyển của cô.

Đêm nay, ở đây, anh muốn hoàn toàn yêu cô!

“A...a...” Tiếp xúc nóng bỏng khiến Chân Đa Trân không tránh được tiếng rên rỉ, cô hoàn toàn thuận phục để anh chiếm đoạt, thân thể giống như đã không phải là của cô.

Ánh mắt Mạc Ứng Chí bén nhọn mà thâm thúy, giấu toàn bộ phản ứng của cô trong đáy mắt.

Tay của anh ở trên đùi của cô hoạt động, vuốt ve da thịt mềm mại của cô. Quần dài bị anh kéo xuống, tay anh thăm dò vào quần lót viền tơ của cô, khe vuốt ve cốc khẩu ướt át, kích tình ẩn núp trong cơ thể cô rối loạn.

“Nhẹ một chút...” Chân Đa Trân thở dốc vì kinh ngạc, lửa nóng ở bụng dưới của cô lan tràn.

“Bây giờ em đã không chịu nổi, đợi lát nữa thì làm thế nào?” Nghe được người tình yêu kiều, anh không kìm phần khởi, không ngừng tăng nhanh động tác kích thích trên chọc trên đầu ngón tay.

“Cái người này, anh... Sao có thể quá đáng như vậy chứ...” Chân Đa Trân thở dốc ở bên dưới anh.

Phớt lờ sự oán trách của người đẹp, bàn tay linh hoạt của anh không ngừng vuốt ve nhụy hoa nhạy cảm, khiến cô không phát cuồng lên không được.

“A...a...” Chân Đa Trân sợ hãi kêu ra tiếng, toàn thân khẽ run.

Anh sinh ra tựa như là ác ma, không ngừng mê hoặc cô, khiến cô không tự chủ được.

Bàn tay anh không chút nào thu lại trên chọc cô, ngón tay thon dài xuyên qua bụi hoa, xoa gãi nhụy hoa non nớt, khiến cô không ngừng rên la cuồng quýt.

Hơn nữa cái miệng của anh cũng không nhàn rỗi, cắn bầu vú rung rung của cô, dùng sức mút.

Chân Đa Trân cảm thấy bụng dưới như bị điện giật, khoái cảm lao nhanh trong từng dây thần kinh, cao triều như sóng biển xâm nhập, đẩy cô đến đỉnh cao, hai bộ phận nhạy cảm nhất của cơ thể ở trong tay anh đã không hề thuộc về cô nữa, khiến cô lại phát ra tiếng gào nguyên thủy.

“Thanh âm rất êm tai...” Thấy người đẹp mất khống chế, anh lộ ra nụ cười sáng lạn.

Vì giờ khắc này, anh chờ đợi đã lâu...

Anh thích ngắm nét mặt ý loạn tình mê của cô, bị đẩy lên dục vọng dày vò, khiến dục vọng che mờ lý trí, dùng lửa dục thiêu đốt mỗi một tác da thịt trắng như tuyết này, khi đôi mắt xinh đẹp thắm ướt thì lại gấp rút tiến về phía cô, không chút lưu tình cướp đoạt vẻ đẹp của cô.

Anh muốn cô cũng giống anh, vì mà yêu nổi điên, bị lửa dục đốt thân, cũng không thể rời khỏi anh!

“Ngộ nhớ Siêu Luân tỉnh lại...” Chân Đa Trân thở hồng hộc nhắc nhở.

“Nó ngủ thiếp đi rồi, nhất định sẽ không tỉnh lại!” vén quần của cô lên, xé chiếc quần lót viền tơ, Mạc Ứng Chí tách bắp đùi trắng như tuyết của cô, cúi đầu, liếm cắn cánh hoa mềm mại của người đẹp. “Tiểu Trân, anh rất cuộc đã đợi được ngày này...”

“Ừm... Chỗ đó rất dơ...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Đa Trân đỏ lên, dường như sắp sôi trào.

Khắp khuôn mặt cô ửng hồng thân thể giãy dụa, nhưng lại không có tác dụng, chỉ làm tăng ham muốn của Mạc Ứng Chí đối với cô mà thôi.

“Có không?” Hai tay đẩy bắp đùi cô ra, đầu lưỡi của anh ở chỗ kín của cô xoay tròn, đè nén, làm cho cô không tự giác lại thở hổn hển.

“Mau buông em ra á...” Trong lòng mặc dù kháng cự, nhưng thân thể không có bất kỳ hành động phản kháng nào... Cô vì phản ứng của chính mình mà cảm thấy xấu hổ.

“Anh không thả. Anh chính là muốn hôn từng nơi trên cơ thể em !”

Đầu lưỡi người đàn ông giống như có ma pháp, bừa bãi ở cửa huyết của cô xuyên qua, dần dần, thân thể của cô bắt đầu theo bản năng kêu gào đầu hàng.

“Đều ướt thành ra như vậy rồi, còn nói không cần?” Anh không ngừng trêu chọc cánh hoa của cô, khiến đầu lưỡi của cô nhạy cảm mềm mại bồi hồi.

“Như vậy thật kỳ quái...” Hai chân cô run rẩy, luồng nhiệt trong người chạy tán loạn.

“Loại nào không kỳ quái? Em làm quen là được.” Lưỡi anh linh hoạt tiếp tục tiến công, muốn cô gạt bỏ tất cả dè dặt.

“A...a...a...” Chân Đa Trân vừa hưng phấn vừa khổ sở nhỏ giọng khóc sù sùi, mồ hôi trên trán cũng giọt giọt rơi xuống.

Anh sao lại có thể chinh đồn cô như vậy?

Việc này làm cho người ta có cảm giác vừa xấu hổ lại vừa thân mật kích thích cử động...

Có thể chờ cô thích nghi với mối quan hệ giữa bọn họ rồi chơi tiếp được không? Cô rất thận trọng đó...

“Anh biết em sẽ thích, không phải lo lắng.” Anh tham lam nhìn nét mặt vui mừng cùng xấu hổ xen lẫn, hồng hồng diễm diễm, cực kỳ động lòng người.

Cho nên anh cũng không quản Chân Đa Trân có kháng nghị hay không, một tay quàng qua thân thể cô, ép cô tựa vào trên tủ.

“Lấy tay chống.” Anh nhỏ giọng ra lệnh.

“Hả?” Chân Đa Trân hai tay chống đỡ học tủ, không hiểu ý tứ của anh.

Lý trí của cô đã bị một trận xâm lược mạnh mẽ đánh tan, không hiểu muốn làm gì, trên người mình lại không biết xảy ra chuyện gì...

Đối mặt yêu cầu của dục vọng, cô đã hoàn toàn vứt bỏ áo giáp đầu hàng.

“Như vậy càng đẹp mắt.” Anh than thở.

Từ chiếc gương trên tủ, anh nhìn thấy quần áo xốc xếch, ngực tuyết trắng không ngừng đong đưa, đường cong động lòng người, khoe miệng nhếch lên hài lòng mỉm cười

Nhắc ông đẹp của cô, Mạc Ứng Chí lấy ra dục vọng sớm đã cứng rắn, nhắm ngay nơi cực hẹp, cực nóng ở giữa, chậm rãi đẩy lên trên, tiến vào vùng lửa nóng.

“A!” Chân Đa Trân phát ra tiếng kêu thảm thiết, nước mắt lập tức bật kín dục vọng trong mắt.

“Tiểu Trân, buông lỏng thân thể, em kẹp anh chặt thật chặt.” Mạc Ứng Chí vỗ cái mông người đẹp, cố gắng muốn cô buông lỏng.

Nhưng nhiệt độ trong cơ thể cô hấp dẫn anh, anh tìm lòng không được chuyển động hông của mình.

Anh muốn chiếm lĩnh sâu hơn...

“Đừng khóc, anh thương em.” Anh nằm ở trên người cô chậm rãi co rúm, bàn tay càng thêm dùng sức không ngừng xoa bóp ngực cô, lúc nhanh lúc chậm trêu đùa càng thêm thúc giục cô như thiêu thân phát hỏa, hướng bao la, bát ngát bể dục chạy đi.

“Anh sao lại có thể như vậy?” Từ đầu đến cuối người đàn ông cứ trêu chọc bên trong cô, cô hoàn toàn mê muội, đắm chìm trong khoái cảm anh mang đến.

“Không thoải mái sao?” Anh tựa đầu ở cổ cô, ở bên tai cô nói nhỏ.

“A...”

Rất khó nói rõ cảm thụ vào giờ phút này, nhưng không cách nào phản bác lại, những lời phóng dăng của người đàn ông này đều là sự thật. Cô không biết mình rốt cuộc thể nào?

Ở nơi đây vào đêm giáng sinh, sau khi gặp phải Mạc Ứng Chí, thân thể của cô trở nên không giống của mình rồi, bị anh ôm chặt, cô liên ý loạn tình mê.

“Tiểu Trân, phản ứng của em thật lạnh nhạt.” Anh há miệng ngậm vành tai cô liếm láp, cảm giác tê liệt khiến cô run rẩy: “Anh thích phụ nữ nhiệt tình.”

“Không hài lòng thì đi tìm người khác!” Cô dùng chút lý trí còn sót lại đáp trả.

“Xem ra anh chưa làm em hài lòng, em mới có thể nói như vậy. Tiểu Trân, anh sẽ nỗ lực hơn.” Dem đầu lưỡi dờ đi đến chiếc cổ trắng như tuyết, không ngừng bóp nắn hai em nhỏ trước ngực cô, cho đến khi chúng thành hồng tím đáng thương.

Cặp vú đầy đà như quả cầu nước đọng đưa, đầu vú đỏ hồng như hoa nở.

Cô như núp giữa rừng hoa nở rộ trong đêm, dẫn dụ ong tìm mật phấn đấu quên mình hương hoa tâm thần dờ...

“Ừm.” Cô bật ra âm thanh yêu kiều đến cả mình cũng không nhận ra.

Người đàn ông từ từ khuấy động hoa tâm của cô, khoái cảm càng lúc càng tăng không ngừng ăn mòn tứ chi của cô, tiếng thở dốc không ngừng đứt đoạn, biểu đạt cho sự kích động trong lòng.

“Em có thể quên mình một chút, kêu lớn tiếng một chút, anh thích nghe.” Bên miệng anh treo nụ cười tà nịnh.

Anh thích ngắm cô gái bị anh thay đổi!

“Không cần.” Cô không ngừng lắc đầu, biểu hiện nội tâm hốt hoảng.

“Nói dối! Em thật không cần sao?”

Mạc Ứng Chí lấy tư thái áp bức khống chế thân thể cô, thanh kiếm phái nam bị sưng tấy dút vào mật huyết của cô với tốc độ không bằng tần suất, ăn mòn vùng mẫn cảm của cô, nhưng hư ảo lại không lấp đầy cơ thể cô.

Không được thỏa mãn, mắt mác đốt cháy lý trí của cô, Chân Đa Trân theo bản năng cong người lên, nức nở nghẹn ngào xin, “Em còn muốn.”

“Nói thật mới được người thương a!” Mạc Ứng Chí cười nhạt, từ từ thối lui khỏi, lại gắng đẩy vào lần nữa, để bản thân hoàn toàn xuyên qua cô, hoàn hảo lấp đầy nơi ẩm áp.

Chân Đa Trân không tự chủ được nâng lên mông đẹp, muốn ình cùng anh kết hợp càng thêm thân mật.

Ngưng mắt nhìn cô gái bị chính mình biến đổi, trong lòng anh tràn đầy cảm giác thành tựu, lưỡi dao không chút lưu tình cắm vào nơi ướt át, thô lỗ xuyên qua thân thể nóng bừng của cô, nam kiếm to lớn không gấp gáp khai phá cấm địa của người con gái xinh đẹp.

“Nhanh lên một chút...” Chân Đa Trân không nhận được giãy dụa cái mông.

“Sẽ không để em thất vọng.” Mạc Ứng Chí ở bên tai cô nhẹ nhàng nói, lần nữa chuyển dịch eo ếch, tăng thêm sức lực một vào một ra, khiến trong ngực cô gái cũng ần ần không ngừng trong cơ thể sục sôi khoái cảm.

Không cách nào khắc chế ngâm nga, thanh âm bật ra trên môi Chân Đa Trân...

Anh nắm chặt cô run rẩy vòng eo điên cuồng đong đưa, cho đến khi tay chân cô vô lực, hai chân mở lớn, để mặc “anh cần anh cứ lấy”.

Anh sẽ làm cô vĩnh viễn nhớ giờ khắc này!

“A...a...a” không chịu nổi kích tình mãnh liệt như vậy, Chân Đa Trân phát ra tiếng kêu.

Lần lượt chạy nước rút, giữa ham muốn tham không đáy, trong cơ thể Chân Đa Trân rót cuộc phun ra dòng nước ấm, cùng anh bắn ra tinh dịch dục vọng hợp lại làm một, leo đến đỉnh khoái cảm, trong cơ thể họ cùng tồn tại một ký ức ẩm áp.

6. Chương 6

“Ừm, ừm...đáng chết.”

Chân Đa Trân vừa mở ra mắt, liền phát hiện toàn thân mình trần trụi nằm sát Mạc Ứng Chí, mà cô sau một đêm dầy dưa cuồng nhiệt, những hình ảnh sống động như bày ra trước mắt.

Thì ra tất cả đều không phải là mộng.

Cô liếc người đàn ông bên cạnh một cái, anh hình như ngủ rất say, còn phát ra tiếng ngáy nhẹ.

Mặc dù ngày hôm qua có chút say, nhưng những lời cô nói cùng người đàn ông này vẫn có ấn tượng.

Thật là thể diện vút xuống Thái Bình Dương rồi !

Thảm hại hơn chính là, cô cùng Mạc Ứng Chí cửu biệt trùng phùng, mà bọn họ thể nhưng lại lựa chọn dùng cơ thể để ôn chuyện?

Trời ạ! Để cho cô chết đi.

Chân Đa Trân cực kỳ xấu hổ, tay trái che mặt, tay phải chống thân thể lên - mặc dù thân thể như bị ba chiếc xe tải chạy qua, cô vẫn là không thể nán lại trên giường.

Cẩn chặt rằng, cô chậm rãi nhích người, lặng lẽ bước xuống giường, lại lặng lẽ nhặt quần áo trên mặt thảm, khó khăn mặc vào. Tất cả động tác đều trong im lặng tiến hành.

Cô lẳng lẳng mở cửa, rồi lẳng lẳng đóng cửa.

Sáng sớm không khí thật mát mẻ, hoàn hảo là trên đường đã có xe buýt, cô có thể đáp xe buýt đến trường luyện thi, rồi lái xe về nhà.

Cô không quan tâm Mạc Ứng Chí sau khi tỉnh lại sẽ nghĩ gì, coi như là đêm mộng xuân.

Dù sao nữ chính đã trốn mất dạng, anh nghĩ như thế nào cũng không liên quan tới cô.

Cô lựa chọn giống như đà điểu, vùi đầu mình , những thứ khác tính sau.

Cô có vẻ dễ ý.

Cô sao lại ý loạn tình mê như vậy? Bị đàn ông dẫn dụ, cô lại cùng anh xảy ra quan hệ?

Chắc, thật mất thể diện, cô phải về nhà tu luyện mới được...

oOo

Chân Đa Trân mở mắt ra, bên trong tối đen.

Hiện tại là lúc nào rồi?

Cô chợt vật mở công tắc chiếc đèn trên bàn, nhìn đồng hồ 10h36.

Đây là buổi sáng hay buổi tối đây? Đầu óc là một đống hỗn độn

Cô nhếch nhác đứng dậy, kéo bước chân nặng nề mở cửa, trong phòng khách ầm ập tiếng cười huyên náo truyền vào màng nhĩ của cô, lúc này mới nhớ tới.

Buổi sáng sau khi cô trở về nhà, bởi vì cùng người kia vật lộn suốt buổi tối quá mệt mỏi, tắm xong, cô nằm lỳ ở trên giường liền ngủ quên mất.

“A, rốt cuộc tỉnh rồi!” Cừu Ái Tĩnh là người thứ nhất phát hiện ra cô.

“Người đẹp đang ngủ được hoàng tử hôn hay sao? Như thế nào chịu tỉnh rồi?” Hướng Duy Mỹ nháy mắt bướng bỉnh về phía Chân Đa Trân trêu nói.

“Đêm giáng sinh cậu chạy đi đâu vui chơi vậy?” Đỗ Phán Nhu rất hưng phấn, đôi mắt to chớp chớp mắt, hóng chuyện.

Trắng đêm không về! Nhìn xem, chính xác là ở với bạn trai nha.

“Làm gì có?” Chân Đa Trân mặt vô tội đưa mắt nhìn mọi người xung quanh.

“Chớ nói dối. Cậu đặc biệt gọi điện thoại, phá hư không khí cuộc hẹn của bọn mình, chính là muốn nhắc bọn mình mang nguyên liệu tốt trở về tế ngũ tạng miếu của cậu. Kết quả bọn mình mang đồ về, cậu lại không về, này bày tỏ cái gì? Có tình yêu gì rồi? Tốt nhất thành thực khai báo!”

Chân Đa Trân ham ăn là thế nhưng lại không chạy về ăn tiệc? Đó nhất định là có người so với đại tiệc còn hấp dẫn hơn a.

Nhất định là cô đã gặp phải người đàn ông ngon miệng hơn bữa tiệc, cho nên cô không ăn bữa tiệc lớn, mà ăn đàn ông rồi!

“Không có á..., tớ ở trường luyện thi chăm sóc một cậu bé, là con của một người bạn học cũ, anh ấy tới đón đứa trẻ thì mới biết, tớ liền đi theo về nhà anh ấy ăn cơm rồi ôn chuyện á!” Ánh mắt Chân Đa Trân lóe lên, tận lực không nói dối, nhưng cũng chẳng có lời nào là thật lòng.

Ba cô gái này cũng không quan tâm việc vợ vãn, không thể truy ra gốc ngọn, không có kết quả.

Bình thường cô cũng vui vẻ chia sẻ với các cô tất cả mọi chuyện, nhưng riêng chuyện này, cô không muốn tiết lộ.

Nghiêm túc mà nói, cô không nghĩ sẽ gặp Mạc Ứng Chí lần nữa. Hình ảnh của anh sớm đã phai đi theo thời niên thiếu mà biến mất, cô chưa từng nghĩ tới anh lại đường hoàng xuất hiện lần nữa, còn càn rỡ phách lối nói muốn trở lại ngày trước.

Loại cảm giác này thật kỳ quái, vẫn là đặt anh ở lại sâu trong trí nhớ, tiếp tục lắng đọng ở nơi nào đó, như vậy sẽ tốt hơn.

Nếu như là bí mật, vậy cứ để bí mật nằm yên đó đi, không cần nhắc tới.

Mà tối hôm qua phóng túng, coi như là tình một đêm thôi.

Cuộc đời con người có vô số lần ngoài ý muốn, một lần diễn xuất chệch đường ray hẳn cũng không có gì ghê gớm - huống hồ, cô đã chuẩn bị chu đáo tất cả các hành động để chịu trách nhiệm rồi.

“Chỉ như vậy thôi hả?” Trong mắt Cừ Ái Tĩnh có chút thất vọng.

“Nếu không thì cậu nghĩ là sẽ thế nào?” Chân Đa Trân vắn thắt lưng, buồn cười nhìn cô bạn chí cốt. “Cậu làm như ai cũng may mắn như Phán Nhu, túm được một Tổng giám đốc từ trên trời rơi xuống chắc? Nếu mình giả bộ yếu điệu một chút thì còn có khả năng, nhưng nếu giả bộ không được.....” Cô vẩy tay, đặc biệt khoan dung giải thích.

Cô tuy có bộ dạng đáng yêu, nhưng còn chưa đến mức trở thành đối tượng để đàn ông phải che chở.

“Cái gì chứ! Cho tới bây giờ, Tổng giám đốc chưa từng là đối tượng mà mình săn lùng, cậu nói như vậy chính là sỉ nhục mình đó!” Đỗ Phán Nhu nghiêm giọng kháng nghị.

Cô nàng là một cô gái chỉ khí xinh đẹp, sẽ không hám làm giàu như vậy đâu!

“Chính là như vậy mới lợi hại, một người đàn ông tiền nhiều lại anh tuấn cứ thế đưa vào tay cậu..... Anh ta yêu cậu, ấn tượng của cậu về anh ta cũng không kém, thật may mắn đó, làm gì có ai so được với cậu!” Hướng Duy Mỹ đẩy một bụng oán hận nói. Cô nàng eo nhỏ, ngực lớn, cổ tình phóng điện với những người đàn ông có tiền nhất ở công ty.

Những người đàn ông này nhìn thì có nhìn nhưng lại không theo đuổi..... Má nó!

“Đúng vậy, là siêu vận may đó! Mình ở công ty làm việc một năm, đừng nói đến Tổng giám đốc, ngay cả trưởng phòng mình cũng liếc mắt đưa tình rồi.” Cừ Ái Tĩnh cũng có chút ai oán.

“Haiz, vậy bây giờ thế nào?” Đỗ Phán Nhu muốn kháng nghị.

Cũng không phải là cô đi dụ dỗ, là anh ta muốn cô làm bạn gái anh ta mà, mấy đại gia này nói chuyện sao lại chua sót như vậy chứ?

“Làm gì có! Lễ Giáng Sinh mỗi năm một lần, đều cùng bạn bè đi ca hát, ăn uống, thật đáng thương.” Chân Đa Trân trái lại lại có thể đoán ra lý do kỳ dị của Hướng Duy Mỹ và Cừu Ái Tĩnh.

Nếu không gặp phải Mạc Ứng Chí, cô cũng sẽ không gia nhập vào hàng ngũ chế nhạo Phán Nhu.....

Chỉ có điều Mạc Ứng Chí không phải là Tổng giám đốc có tiền gì, anh chỉ là một người ba đơn thân thôi.

A, ngộ nhỡ sau này sự việc bại lộ, mọi người tức giận cũng sẽ không mắng chửi cô. Thật tốt, thật tốt.

Chân Đa Trân đứng ở sau sofa, hoàn toàn đắm chìm vào thế giới của bản thân, vừa nghĩ vừa cười.

“Ừ, thật sự có vấn đề.....” Nhìn Chân Đa Trân qua đêm Noel mới trở về biến thành một người đức hạnh, ba người đưa mắt nhìn nhau.

Chắc, làm cái gì mà thần bí vậy! Cô không biết thì thôi đi, người khác còn bí mật tò mò về cô là sao?

Trong mắt ba cô gái loé ra ánh sáng quái dị, tựa như đang tính kế gì đó.....

oOo

Cô vừa tan làm ở ngành nghiệp vụ văn hóa Khải Đức liền lập tức ngựa không dừng vó (ý chỉ đi không ngừng) qua trung tâm ngoại ngữ Anh Mỹ Khải Đức kiểm chức bộ môn tiếng Mỹ.

Dù sao đều ở cùng một cao ốc, rất thuận tiện.

Hơn nữa chỉ cần làm tốt công việc, cũng không ai quan tâm đến việc cô kiếm tiền thế nào. Ha!

Đánh máy xong, cô bắt đầu muốn làm bài thi.

Hướng dẫn chính là như vậy, phải giúp đỡ làm rất nhiều giáo cụ (đồ dùng dạy học) để kiểm tra trình độ của học sinh, khiến phụ huynh cam tâm tình nguyện lại lấy tiền ra trả chi phí cho học kì kế tiếp.

Để không có ai lưu ban, cô có thể khắc khổ, chịu vất vả làm rất nhiều việc, cứ đầu mỗi tháng lại an tâm theo chủ nhiệm lĩnh phí làm thêm.

Mà chủ nhiệm lớp thấy các bạn nhỏ đông đúc trong lớp cô đều đưa tiền lương rất hào phóng.

Cha mẹ, ông chủ và cô đều thỏa mãn mỉm cười với kết quả như vậy, cô thật sự rất thích loại cảm giác thế này.

Tin rằng một thời gian nữa, cô nhất định có thể trở thành giáo viên dạy kèm nổi danh khắp cả nước!

Cho nên, cô càng cố gắng làm bài thi

“Cô Annie!” Giọng nói trong trẻo của một cậu bé từ phía sau truyền đến.

“Ừ?” Quay đầu lại, thì ra là Mạc Siêu Luân.

Nhìn cậu, tâm tình vốn tốt đẹp của Chân Đa Trân liền biến mất, bởi vì cô nghĩ đến ba cậu bé.

Tên đàn ông xấu xa đó, dám quang minh chính đại ăn cô, sau đó một chút động tĩnh cũng không có.....

Mặc dù là cô bỏ chạy trước, nhưng bọn họ đã biết nhau nhiều năm, anh nên biết tính cách của cô, chủ động tìm đến ban học bổ túc mới đúng! Không ngờ anh thế nhưng không có một chút động tĩnh, hôm nay là thứ hai, cũng không mang hoa đến ban học bổ túc để theo đuổi.....

Thật sự là rất đáng giận!

Chẳng lẽ người đàn ông này nghĩ Chân Đa Trân cô sinh ra là để anh chiếm tiện nghi sao? Nhiều năm trước hôn xong liền bỏ chạy, bây giờ ăn xong cũng như vậy hử.....

Đáng giận! Đáng giận! Đáng giận!

Anh dám bắt nạt cô, còn bắt nạt triệt để như vậy?!

Chân Đa Trân sau khi nhìn Mạc Siêu Luân liền bắt đầu nhe răng trợn mắt, sắc mặt trở nên rất kỳ quái.

“Annie, có bạn nhỏ gọi cô, cô có nghe thấy không?” Giáo viên ngồi bên cạnh không khỏi bí mật nhắc nhở cô.

“A! Allen, có chuyện gì vậy?” Chân Đa Trân lo liệu ý nghĩ “Ân oán của người lớn không nên để liên lụy đến trẻ nhỏ”, gắng sức dùng vẻ mặt ôn hoà nói chuyện với Mạc Siêu Luân.

“Không có ạ!” Mạc Siêu Luân không được tự nhiên lắc đầu.

“Được, vậy con đến phòng nghe nhìn xem tivi nhé.” Bị một bạn nhỏ ở văn phòng chạy tới chạy lui trối buộc, Chân Đa Trân nhẹ nhàng băng qươ đuổi người.

“Chương trình tivi đang chiếu, con không thích xem.” Mạc Siêu Luân lắc đầu. Cậu không muốn cùng mấy tiểu quỷ an thân cùng nhau xem Teletubbies đâu.

“Vậy cô đi mở một phòng học khác cho con xem phim có được không?” Chân Đa Trân lại đề nghị.

“Những bộ phim ở đây con đều xem qua rồi.” Mạc Siêu Luân lại lắc đầu.

“Vậy.....” Đông không muốn, tây không muốn, cô cũng không biết làm thế nào để giúp cậu loại bỏ thời gian buồn tẻ cả.

“Không sao đâu, cô không cần lo cho con.” Mạc Siêu Luân mặc kệ Chân Đa Trân đuổi thế nào, vẫn quần quít bên cạnh cô. Chân Đa Trân chẳng còn cách nào, chỉ có thể để cậu đi theo.

“Cô Annie.” Được một lúc, Mạc Siêu Luân lại gọi cô.

“Sao vậy?” Chân Đa Trân vội vàng làm bài thi, cũng không ngẩng đầu.

“Sau này con lớn lên muốn lấy cô về, cô có chịu không?” Mạc Siêu Luân ở bên cạnh Chân Đa Trân nói.

“Hả?” Chân Đa Trân quay đầu, mới phát hiện cậu bé ở bên cạnh mình đang vừa dừng cảm lại vừa ngượng ngùng theo đuổi.

“Được! Cô chờ con lớn lên.” Cô cười mỉm, vỗ đầu của Mạc Siêu Luân, vui vẻ đồng ý.

“Không nghĩ tới Annie thậm chí còn có bạn trai nhí nha.” Mấy người phụ nữ bên cạnh nghe thấy thế, liền nhin không được trêu chọc tiểu quỷ Mạc Siêu Luân.

Mạc Siêu Luân bởi vì Chân Đa Trân đồng ý yêu cầu của cậu mà vui vẻ mỉm cười, cũng không để ý tới mấy giáo viên nói cái gì.

“Bây giờ, người đàn ông thành thật, dám nói dám làm mới là quan trọng nhất.” Đùng giống như ba cậu, ăn xong liền im hơi nặg tiếng.

Chân Đa Trân vừa nói vừa dán tranh ảnh lên bài thi mình vừa làm xong, tiện tay lấy mấy cây bút màu sắc rực rỡ ra, định làm giáo cụ.

“Cô Annie, con giúp cô làm giáo cụ nha!” Mạc Siêu Luân đề nghị.

“Hử?” Chân Đa Trân nháy mắt mấy cái, không ngờ tiểu quỷ này lại đột nhiên nói như vậy.

Cô đang trộm mắg ba cậu, không phải gọi cậu đến giúp.....

“Để nó giúp đi. Allen là người học giỏi nhất trong các ban học bổ túc này đây, chương trình học nó đã xem qua một lượt rồi, nó chỉ nhìn là biết giáo viên muốn làm gì.” Giáo viên ở bên cạnh thấy Mạc Siêu Luân cứ quần quít lấy Chân Đa Trân, đuổi cũng không được, liền bí mật lên tiếng giải vây.

“Cũng được. Vậy cảm ơn Allen trước!” Chân Đa Trân thở dài.

Mạc Siêu Luân chăm chỉ ngồi cạnh Chân Đa Trân, vừa giúp làm giáo cụ, vừa nói chuyện phiếm, vô cùng có phong cách tiểu đại nhân.

“Mạc Siêu Luân, về lớp số học ngay!” Sinh viên dạy kèm môn phụ xuất hiện, túm Mạc Siêu Luân về lớp học.

Thằng nhóc xấu này! Anh ta theo đuổi Đa Trân lâu như vậy, nói chuyện với cô cũng chưa quá mười câu, thằng nhóc này ngồi bên cạnh cô, lại còn muốn làm bạn trai của cô hả? Thật sự là đáng giận, không thể nhìn được!

Hôm nay anh phải ra bài tập rất khó, khiến tiểu quỷ này viết đến kêu oa oa!

“Annie, cô đừng để ý nhé.” Sau khi thấy thằng nhóc kia bị kéo vào phòng học môn phụ xong, mấy giáo viên bên cạnh mới bắt đầu bí mật nói thầm.

“Mấy đứa bé mắt cha mẹ luôn có vẻ trưởng thành sớm.” Trước đây Chân Đa Trân đã nghe nói, cho nên cô cũng không ngạc nhiên chút nào.

“Có lẽ. Chỉ có điều nếu người theo đuổi đổi thành ba nó, cô liền chuẩn bị làm thiếu phụ nhân đi.” Cô giáo ngồi đằng trước vừa phê sửa bài tập, vừa cười hì hì nói.

“Thiếu phụ nhân cái gì cơ?” Chân Đa Trân không hiểu.

“Cô không biết ba nó là người đàn ông độc thân có giá nhất Đài Loan sao?” Một cô giáo khác kinh ngạc hét lên một tiếng.

Mạc Ứng Chí là người đàn ông độc thân có giá nhất Đài Loan sao?

Mạc Ứng Chí là người đàn ông độc thân có giá nhất Đài Loan sao? - Chân Đa Trân nhủ thầm

“Nhìn vẻ mặt của Annie là biết cô ta không biết rồi, như vậy thì mới đuổi thằng nhóc kia đi chứ.” Có người hơi ghen tị nói.

Thời gian cô ta làm ở ban học bổ túc lâu hơn Chân Đa Trân, vậy mà tới bây giờ Mạc Siêu Luân cũng chưa từng nói muốn giúp cô ta làm giáo cụ. Hừ!

“Ba nó là.....” Là nhân vật lớn nào vậy? Chân Đa Trân không nhìn được muốn hỏi.

“Tổng giám đốc mới nhận chức của tập đoàn doanh nghiệp Hoàn Vũ Mạc Ứng Chí. Cô đừng nói với tôi là cô không chú ý tới mấy tin tức nóng nhất thời gian gần đây nhé.” Có một cô giáo lạnh nhạt nhắc nhở.

À, à... hình như là có chuyện này...

Cô vẫn cho rằng tổng giám đốc của tập đoàn gì đó là ai, nhậm chức khi nào đều không liên quan gì đến sự nghiệp kiếm tiền cao cả của cô, cho nên tới bây giờ cô cũng không để tâm tới...

Nhưng cho dù cô có chú ý tới tin tức này thì cô cũng sẽ cho là trùng họ trùng tên mà thôi!

“Quá nhiều người mơ ước đến tài sản của anh ta, phụ nữ tiếp cận anh ta cũng đều có mục đích, khiến anh ta khó lòng phòng bị.” Người bên cạnh tiếp tục nói ra tin tức từ tuần san (tạp san hoặc tạp chí xuất bản mỗi tuần một kì). Không ngờ giá trị con người anh lại trở nên tốt như vậy!

Như vậy, ngày đó cùng anh (***), chẳng phải là cô được lợi hay sao? Dù gì thì có thể tư tình với người đàn ông có tiền cũng không phải là chuyện người phụ nữ bình thường có thể làm được.

Nếu cô đem tin tức này báo cho tuần san, không biết có thể kiếm được bao nhiêu tiền đây?

Chân Đa Trân vừa làm đạo cụ, vừa nghĩ cách dùng chuyện này như thế nào để kiếm tiền.

Chỉ là, nếu cô chạy đến báo tin cho tuần san, không phải là cô cũng lộ mặt rồi sao? Như vậy thật sự không được thỏa đáng (đúng đắn, hợp lí) cho lắm.....

Cô còn nhớ trước kia, khi mấy bạn học thăm mên Mạc Ứng Chí nghe được cô là bạn gái của anh thì chính cô ác thế nào.

Bây giờ giá trị con người anh cao như vậy, phụ nữ thăm mên anh hẳn còn nhiều hơn..... Như vậy, cô không phải là càng nguy hiểm sao?

Không được, quân tử (người có tài đức hơn người, có chí khí cao, có nhân cách và phẩm hạnh tốt đẹp) không thể ham cái lợi trước mắt.

Cho dù muốn kiếm tiền, mạng của cô vẫn phải giữ lại, nếu không cho dù tiền có lao đến, hoa lại vắng mặt, đó cũng chỉ là giả thôi.

“Bởi vì chủ nhiệm lớp học bổ túc là bạn học hồi trung học của anh ta, anh ta mới đồng ý để Mạc Siêu Luân ở đây..... Bằng không cô nghĩ anh ta quản lý một tập đoàn lớn như vậy, sẽ để con mình đến học ở ban bổ túc sao? Mặc dù không phải con trai ruột, nhưng vẫn là có quan hệ huyết thống, đã sớm mời gia sư về nhà dạy rồi.”

Có người giải thích tình trạng của Mạc gia đến nhất thanh nhị sở (rõ ràng rành mạch).

Chân Đa Trân liên tiếp gật đầu, nghe được có mùi thân mật, cũng không phát biểu bất cứ ý kiến gì. Dù sao...Cô cũng không có gì để nói.

Mạc Ứng Chí là tổng giám đốc thì có quan hệ gì với cô?

Mặc dù bọn họ có giao tình, nhưng ngoại trừ dùng thân thể ôn chuyện, cũng không thấy người đàn ông kia tỏ vẻ đặc biệt gì với cô.

Cô đoán chừng là cũng giảm bớt buồn bực rồi.

Nếu đem chuyện tư tình của bọn họ kể ra, khẳng định là cô sẽ ăn đủ, còn anh thì vẫn ngậm miệng, làm như là sự thật

Chân Đa Trân kết luận ở trong lòng như sau: không ôm bất cứ hy vọng nào về chuyện người đàn ông đó sẽ mang hoa đến theo đuổi cô.

‘Làm người phải thực tế một chút, nếu người ta có cơ hội chọn một người có thể đi xã giao, làm sao có thể chịu thiệt mà chọn một cây cỏ cỏn con ven đường như cô chứ?’

Rõ ràng sau khi giá trị của Mạc Ứng Chí tăng lên hàng triệu, Chân Đa Trân càng trở nên trầm lặng hơn.

Là cô quá ngây thơ, thì ra bọn họ căn bản không có khả năng trở lại như trước...

7. Chương 7

Cuối buổi học, Chân Đa Trân ngồi trước bàn giáo viên viết nhật ký giáo viên.

Cổ họng có phần đau nhức, nhưng bất kể thế nào, cô vẫn cố chịu đựng đến khi ban một tan học.

Máy lạnh âm âm hoạt động.

Bất kể là đông hay hạ, nó đều phải làm việc, số phận của nó cũng khổ như cô vậy..... Trước ngày hôm nay, cô chưa bao giờ cảm thấy vất vả, nhưng đến chập tối, sau khi cô đột nhiên hiểu ra khoảng cách của mình và người đàn ông tỉ phú kia, cô bắt đầu trở nên có chút hận đời.

“Con bé này sao có thể xứng đôi với anh Ứng Chí của chúng ta chứ?”

Một thanh âm trong trẻo mà bướng bỉnh quanh quẩn trong đầu cô.

Có lẽ, cuối cùng cả đời cô cũng không có cách nào sánh vai cùng người đàn ông đó.

Chân Đa Trân giọng điệu miễn cưỡng, che giấu sự buồn bã của bản thân, cầm lấy tách trà lạnh của mình ở trên bàn, một hơi uống cạn.

Để máy ghi âm, bút viết, tắt dạy học trên bàn giáo viên về vị trí cũ, cô đứng lên, nhìn sắc trời đen thui ngoài cửa sổ.

Đêm nay là một đêm mà có căng mắt ra cũng chẳng nhìn thấy ngôi sao nào..... Cô ra khỏi cửa thì mặt trời đã ở giữa không trung, chờ đến khi cô về nhà thì ngay cả một ngôi sao cũng nhìn không thấy.

Hôm nào cô về nhà cảnh sắc cũng như vậy, tại sao hôm nay lại cảm thấy thê lương (buồn thương, lạnh lẽo) đến thế?

Thật phiền!

Chân Đa Trân đứng trước cửa sổ, nước mắt cứ như vậy đột nhiên rơi xuống.

Cô không biết vì sao mình muốn khóc, nhưng cô cảm thấy mình thật tội thân, không khóc không được.

Cô cố gắng như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Vận mệnh nếu như tốt một chút sẽ không để cô gặp lại Mạc Ứng Chí, sau khi xảy ra chuyện tình một đêm mới hiểu biết bọn họ có khoảng cách rất lớn, như vậy sẽ làm cô rất khổ sở, rất đau sở..... Mà người đàn ông kia, căn bản là không biết cô đang đau khổ vì khoảng cách của bọn họ.....

Chính là, vì sao cô lại muốn trốn ở một nơi không có người mà rơi lệ chứ?

Cô chợt cảm thấy hành động của mình thật buồn cười..... Thì ra cô chỉ thích hợp diễn văn nghệ thôi. Cô lại vẫn luôn cho rằng mình thích hợp làm diễn viên hài kịch nữa chứ!

“Hi, Annie.”

Chân Đa Trân vừa bước vào văn phòng liền phát hiện trong văn phòng có hai người đàn ông một lớn một nhỏ còn chưa rời đi.

Nhỏ là Mạc Siêu Luân, còn lớn là giáo viên dạy kèm ở ban phụ - Diệp Chí Uy.

Cô nhìn đồng hồ trên tường - Trời! Đã chín giờ rồi.

“Sao còn chưa đi vậy?” Cô mỉm cười với người đàn ông lớn.

“Ba của thằng nhóc này còn chưa tới. Tôi thấy nó ở đây một mình thật đáng thương, liền ở lại với nó.” Diệp Chí Uy lần đầu tiên nói chuyện với Chân Đa Trân, giải thích có chút lấp lửng.

“Con không cần, con có cô Annie giúp con rồi.” Mạc Siêu Luân lập tức sửa lại.

Liếc mắt nhìn thằng nhóc kia một cái, Diệp Chí Uy âm thầm thề ngày mai nhất định phải ra bài tập thật khó cho nó làm mới được.

“Ba con tại sao còn chưa đón con về nhà vậy?” Nhìn thấy trong mắt Mạc Siêu Luân là sự cô đơn nhưng quật cường, cảm giác đau lòng liền lan tỏa trong lòng Chân Đa Trân.

“Rất bình thường mà.” Mạc Ứng Chí gạt đầu, cố tình làm như không thèm để ý, “Ba con rất nhiều việc, trước kia đều để gia sư tới đón con, nhưng bây giờ không mời gia sư nữa, vú Vương sẽ đến đón con, chỉ có điều gần đây vú Vương lại xin nghỉ.....”

Cậu cố gắng đem tình hình nói ra thật nhẹ nhàng, nhưng đáy mắt vẫn để lộ sự cô đơn.

Người nào cũng được, cậu hy vọng có người có thể nói chuyện với cậu, cho nên mặc dù Diệp Chí Uy ở lại đầu vô mồm với cậu, cậu cũng không thật sự ghét anh ta.

“Vì sao về sau lại không mời gia sư nữa vậy?” Chân Đa Trân cố gắng duy trì thái độ bình tĩnh - mặc dù có chút khó khăn.

“Mấy giáo viên đó đều là hồ ly tinh, nhìn thấy ba con thì sẽ không để ý đến con nữa, con rất tức giận, ba con cũng không vui.” Giọng nói non nớt đầy ý vị cáo trạng.

Ừm, không ngờ trong thế giới hỗn loạn này vẫn còn có đứa bé ngây thơ đến thế. Chân Đa Trân nhìn thấy sự cô đơn trong mắt Mạc Siêu Luân.

Cậu hy vọng những người khác có thể quan tâm đến cậu một chút.

Cô phảng phất như thấy được tuổi thơ mình trong mắt thằng bé, cảm giác đau lòng trào dâng trong lòng cô.

Hồi nhỏ, mẹ cô mất sớm, ba cô đi bước nữa, mẹ kế không thích cô, cho nên cô thường ở một mình ở chỗ ba mẹ cô ngày xưa chung sống, nhớ về cuộc sống vui vẻ xưa kia..... Mà ba cô ngoại trừ đóng học phí cho cô thì cũng chỉ cho cô một chút tiền tiêu vặt.

Thời gian cô đơn, cô chỉ có duy nhất một người bạn là Mạc Ứng Chí ở cách vách.

Nhìn anh cởi mở, sự cô đơn trong lòng cô sẽ mau chóng tan đi, hai người vừa ầm ĩ vừa náo loạn, cùng nhau vượt qua ba năm ngậm ngùi, đến tận khi anh phải ra nước ngoài du học.

“Cô Annie đưa con đi ăn bánh dâu tây nhé?” Cô vẫn còn nhớ sở thích của cậu.

“Dạ.....” Trong mắt Mạc Siêu Luân loé lên vẻ khác thường, rất muốn gật đầu.

“Tôi sẽ mời.” Diệp Chí Uy vội vàng ngỏ lời.

Không ngờ thằng nhóc này lại có sức quyến rũ đến vậy, còn có thể khiến Đa Trân đưa nó đi ăn nữa! Xem ra anh ta phải nịnh bợ nó thật tốt mới được.

“A?” Thầy Diệp muốn mời bọn cậu đi ăn sao? Thật tốt, thật tốt. Mắt Mạc Siêu Luân sáng lên.

“Không được!” Giọng nói trầm thấp của Mạc Ứng Chí vang lên sau lưng bọn họ.

“Ba.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Siêu Luân nhăn lại, lần đầu tiên cậu cảm thấy thất vọng vì sự xuất hiện của ba đẹp trai.

“Anh cuối cùng cũng xuất hiện.” Chân Đa Trân nhìn thấy gương mặt góc cạnh của Mạc Ứng Chí, trong lòng liền dâng lên một sự tức giận.

“Công ty có rất nhiều việc. Anh đã cố gắng nhanh hết mức có thể rồi.” Mạc Ứng Chí thản nhiên giải thích nhưng sau đó hai cánh môi mím chặt, tựa như không mấy vui vẻ.

Chân Đa Trân bởi vì có người ở đây nên không nói chuyện, chỉ rầu rĩ trừng mắt nhìn con người ngang ngược, liêu lĩnh trước mặt.

Anh vẫn dám xuất hiện nói không được sao? Thật đúng là một con người đáng ghét!

Mà Diệp Chí Uy khi thấy người đàn ông toàn thân tràn ngập hơi thở vương giả này xuất hiện, anh ta biết buổi hẹn với người đẹp hôm nay đã bị ngâm nước nóng rồi.

Lưu luyến nhìn Chân Đa Trân một cái, Diệp Chí Uy mới vỗ vai Mạc Siêu Luân, rời đi trước.

“Tôi cũng nên đi rồi.” Chân Đa Trân thu dọn thứ gì đó trên mặt bàn.

“Đừng đi! Anh còn phải nói tiếng cảm ơn với em.” Đứng cạnh người đẹp, anh vươn tay ngăn bàn tay nhỏ bé đang chuyển động trên mặt bàn lại.

“Hôm nay là thầy Diệp ở cùng con anh, muốn cảm ơn thì cảm ơn anh ta đi.” Cô dùng sức rút tay về, khó chịu giải thích.

“Nhưng anh đặc biệt đến là muốn mời em ăn cơm.” Nói xong, anh lại có thể lấy ra một đóa hoa hồng rực rỡ nở rộ từ sau lưng.

“Hừ!” Chân Đa Trân hừ nhẹ một tiếng.

Một đóa hoa đã nghĩ là có thể lấy lòng cô? Anh nghĩ cô dễ hầu hạ như thế ư?

Cắm hoa vào bình hoa ở trên bàn, cô tiếp tục thu dọn đồ đạc.

“Cô giáo, đi ăn cơm với con đi mà!” Không nghe thấy Chân Đa Trân trả lời, Mạc Siêu Luân chạy đến bên cạnh hai người lớn, bắt đầu làm nũng.

Nghe thấy thanh âm cầu xin mềm mại của Mạc Siêu Luân, Chân Đa Trân tức đẩy một bụng rột cuộc cũng dừng động tác đang làm lại, “Nhưng ba con lại vì công việc mà bỏ mặc con đó.”

Làm người giám hộ mà không chút để ý như thế, anh rốt cuộc là có ý thức trách nhiệm không đây?

“Phải chăm chỉ làm việc thì mới có thể mời em về làm giáo viên cho Siêu Luân mà!” Mạc Ứng Chí nghiêm chỉnh từ nghiêm (đầy lý do thuyết phục lần nghiêm khác), mà Mạc Siêu Luân ở phía sau anh đã bắt đầu muốn reo hò.

Ba đối xử với cậu quả nhiên rất tốt!

Đúng là nói hươu nói vượn (nói khoác), tập đoàn Hoàn Vũ núi vàng núi bạc, tổng giám đốc của bọn họ tại sao phải vất vả làm việc mới có thể mời gia sư chứ?

Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến cô đâu?

Cô có quyền gì mà chất vấn người ta liều mạng đi kiếm tiền, nhưng lại để con học tại ban bổ túc?

Nhìn nụ cười của Chân Đa Trân cứng đờ, Mạc Ứng Chí biết ngay là cô đang tức giận.

“Đừng giận, anh thật sự bề bộn rất nhiều công việc, nhưng chuyện anh sơ sẩy anh nhất định sẽ bồi thường!” Người đàn ông đưa tay phải qua, chặn bàn tay đang hoạt động trên bàn lại.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái, rồi kéo tay Mạc Siêu Luân, hừ một tiếng thật mạnh.

“Hôm nay có tới mấy hội nghị nên mới kéo dài đến bây giờ..... Anh đói sắp chết rồi đây, chúng ta cùng đi ăn có được không?” Người đàn ông lớn lấy lòng một lớn một nhỏ.

“Phải có bánh ngọt vị dâu tây con mới chịu!” Mạc Siêu Luân nắm lấy thời cơ ra điều kiện.

“Không thành vấn đề.” Người đàn ông lớn đồng ý.

Nói giỡn ư, anh để con mình học ở ban bổ túc là vì Chân Đa Trân ở đó, bây giờ con mình đã tới tay, đương nhiên là phải đối xử thật tốt với cái bụng của thằng nhóc này rồi.

“Vậy tại sao tôi và thầy Diệp dẫn nó đi ăn lại không được?” Chân Đa Trân nhú mày, gây khó dễ.”

“Anh chỉ hy vọng bọn em không bỏ lại anh thôi mà.” Người đàn ông lớn nhướng mày, giải thích cho hành động vừa này.

Tuy rằng không tin, nhưng cô cũng lười nói lại, chỉ hừ nhẹ một cái.

Nghĩ đến chuyện tình một đêm xong anh chẳng tỏ vẻ gì, trong lòng cô mặc dù khó chịu nhưng cô lại không muốn anh cảm thấy cô yêu anh.....

“Thật đó. Cho anh một cơ hội, anh sẽ bù đắp thật tốt cho hai người.” Người đàn ông lớn hết lần này tới lần khác cam đoan.

Chân Đa Trân đành phải chiếm lợi, thuận tiện ăn một bữa ngon.

Chỉ cho thứ khác không nên có chuyện, buộc mình không được nghĩ bất cứ cái gì.....

Ba người như một gia đình nhỏ ngồi bên cửa sổ sát đất, vừa ăn cơm, vừa thưởng thức cảnh đêm của nội thành.

Vô cùng hài lòng.

“Ăn no quá!”

Ăn xong một phần chân gà nướng và một chiếc bánh dâu tây bơ, hai mí mắt của Mạc Siêu Luân đã muốn đánh nhau, bắt đầu muốn ngủ.

Mạc Ứng Chí gọi phục vụ đến tính tiền, tìm khách sạn, đưa thằng nhóc Siêu Luân vào phòng VIP.

“Anh rất hay đến khách sạn này sao?” Chân Đa Trân thử hỏi. Nhìn thái độ quen thuộc của Mạc Ứng Chí, cô tự nhiên liền tưởng đến một chuyện.

Nhà ăn có tầm nhìn rất tốt, có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đêm Đài Bắc (một vùng đất nằm ở phía bắc Đài Loan - Trung Quốc).....

Mang trẻ em tới đây tiêu tiền, muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, còn bọn họ thì vẫn tiếp tục dùng cơm ở nơi có tầm nhìn rộng lớn..... Chắc, đúng là người có tài có tiền, cuộc sống quá tốt.

Nếu như vậy, cô tuyệt đối không có khả năng tự mình tới ăn ở đây.

Mấy người đàn ông theo đuổi bạn tốt của cô - nữ thần Tâm Nghi khi đưa “người nhà” (bên gái) đi dùng bữa, bình thường cũng không đến chỗ cao cấp như vậy.

Nhìn lại cuộc sống của cô, đúng là vô cùng tiết kiệm, đơn giản.

“Này.” Mạc Ứng Chí cắt thịt gà để vào đĩa của Chân Đa Trân. Thật ra nhà hàng này là anh đầu tư cùng bạn, nhưng chuyện này không quan trọng.

“Tôi còn chưa ăn xong của mình mà.” Cô chỉ thịt bò trước mặt.

Ra ngoài với người có tiền, cô tuyệt đối sẽ không bạc đãi cái bụng của bản thân, đặc biệt là vào giờ cơm.

Mà thịt bò trước mặt còn chưa ăn xong, cô tuyệt đối sẽ không lấy bụng đi ăn cái khác.

“Gà nướng ở đây rất nổi tiếng, chất thịt tươi non nhiều nước, da vừa mỏng vừa giòn, có rất nhiều trình tự, Siêu Luân mỗi lần đến đây đều phải ăn một cái đùi gà mới buông tha.” Mạc Ứng Chí thần nhiên giải thích.

“Ừm?” Là thế này phải không?

Chân Đa Trân dùng ánh mắt hoài nghi liếc nhìn người đàn ông này một cái, anh là tổng giám đốc có tiền, nhất định sẽ không tranh thịt bò với cô đâu.

Vì thế cô đưa nĩa qua, đem thịt gà nhét vào miệng, ăn hết một miếng lớn.

Ừm, ăn rất ngon!

“A, vậy anh chia một nửa con gà cho tôi đi.” Chân Đa Trân vừa ăn thịt bò, vừa độ lượng nói.

Chia một nửa phần gà nướng cho cô đương nhiên là không thành vấn đề. Chỉ có điều anh đã từng cùng rất nhiều phụ nữ ra ngoài ăn cơm, không một người nào, không phụ nữ nào là không nói: “Em gần đây đang giảm béo, cho em một phần salad Diên Viên là được rồi.”, không ngờ lại có người phụ nữ không làm bộ chút nào trước mặt anh, trong lòng cảm thấy rất dễ chịu.

Có một vấn đề rất quan trọng ở trong lòng anh, không thể không hỏi

“Tiểu Trân, em ăn nhiều như vậy không sợ béo sao?”

“Béo chết cũng muốn ăn! Tôi thà làm quỷ no cũng không muốn bị chết đói đâu.” Cô không có hứng thú làm xác ướp gầy trơ xương.

Nói xong, cô lại nhét một miếng thịt bò tươi non vào miệng.

Hứ! Không ăn là đồ ngốc.

“Ha ha.....” Mạc Ứng Chí nhin không được, cuối cùng ôm bụng cười to.

Người đàn ông mặt lạnh thoáng ôn hoà, điều này khiến Chân Đa Trân hiểu Nam nhân bằng thì ra anh thật sự không vui.....

Rốt cuộc là có vụ làm ăn khó thành công ảnh hưởng đến tâm trạng của anh hay là có liên quan đến chuyện không quan tâm đến đứa con học ở ban bổ túc?

8. Chương 8

Đúng thật là đau đầu mà!

“Cạn ly!”

Chân Đa Trân cười cực kỳ đáng yêu, cầm rượu vang đỏ cao cấp của Pháp muốn cạn ly với Mạc Ứng Chí.

“Được, cạn ly. Người đàn ông dở khóc dở cười, nhưng vẫn vô cùng thức thời (hiểu biết, thích nghi với thời thế), giờ cao ly rượu hưởng ứng (đáp lại và tỏ sự đồng tình ủng hộ bằng hành động hưởng ứng lời kêu gọi hưởng ứng phong trào) người đẹp.

Chân Đa Trân hào khí bừng bừng, uống rượu vô cùng thoải mái như trên TV, một hơi uống cạn sạch ly rượu ngon.

Hồngбет, lại nữa rồi.....

Mạc Ứng Chí cầm ly rượu thở dài. Lần trước anh chỉ biết tử lượng (khả năng uống rượu) của cô không được tốt lắm, nay mới phát hiện người đẹp chẳng những tử lượng kém cỏi, còn có thể bởi vì rượu vang quý mà biến rượu đỏ cao cấp thành nước uống.

Hành động của cô giống hệt một thiếu nữ ngây ngô, khiến anh không thể nhịn được cười- cũng may là anh đã dự đoán trước, đổi địa điểm ăn cơm đến phòng VIP trên tầng thượng, tránh khỏi cảnh tượng không đáng có.

Anh vốn muốn bàn bạc với cô về đảm nhiệm việc giáo dục Siêu Luân, quan trọng nhất là, anh muốn hỏi cô vì sao ngày đó cô lại muốn chạy trốn? Những lời cô nói đêm đó là có ý gì?

Nhưng khi nhìn biểu cảm điềm nhiên như không của cô, toàn bộ những lời muốn nói lại bị nuốt lại.

Cô không quan tâm gì đến tình cảm của bọn họ, nghiêm trọng hơn là, bên cạnh cô còn có rất nhiều đàn ông khiến tâm trạng anh vô cùng tồi tệ.

Đây là như thế nào? Đêm Noel ở trên giường là cô loạn tính sau khi uống rượu ư?

Lòng tự tin chưa Mạc Ứng Chí bị đả kích nặng nề..

“Eh! Tôi hỏi anh này.....” Đặt ly rượu lên bàn, Chân Đa Trân lắc lư đi đến trước mặt Mạc Ứng Chí, gục ở trên người anh.

“Em hỏi đi!” Anh đỡ lấy thân hình mảnh mai của người đẹp, cố hết sức kiềm chế bản năng dục vọng của đàn ông, duy trì phong độ thật tốt.

“Vì sao sau khi cùng tôi ** anh lại không tới tìm tôi?” Hai tay đặt trên cổ người đàn ông, Chân Đa Trân khép khép mở mở cánh môi hồng nhuận, “Ừm! Anh là muốn cùng tôi..... chơi trò tình một đêm ư? Anh có biết hành vi của mình..... thật sự rất quá đáng không.....” Nói xong, nước mắt cũng thi nhau rơi xuống.

“Tên không có lương tâm..... lừa gạt tình cảm của phụ nữ.....” Cô vừa mắng vừa dùng tay đánh vào ngực anh.

“Anh không có!” Mạc Ứng Chí lớn tiếng kêu oan. Anh dù có mượn gan trời cũng không dám chơi trò tình một đêm với cô!

“Tôi không tin!” Thân thể có lỗi có lờm dán vào cơ thể của người đàn ông.

Cô nhất định là muốn trừng phạt anh!

Chân Đa Trân nhanh tay bắt lấy bả vai của Mạc Ứng Chí, cánh môi mềm mại lập tức dán lên môi anh, lưu luyến mùi hương khô mát trên cơ thể anh, không ngừng mút.

“Ừm.....” Không ngờ hình phạt của cô thế nhưng lại khiến người ta sung sướng đến vậy?

A ha ha, đúng là quá tốt!

Mau lại đây trừng phạt anh đi, mau lại đây chà đạp anh đi!

Mạc Ứng Chí rất vui sướng, thích thú tiếp nhận sự trừng phạt của cô.

“Ừm.....”

Trải qua biết bao nhiêu khiêu khích của Chân Đa Trân, dục vọng của Mạc Ứng Chí nổi lên, ôn lấy người đẹp, mút lấy cánh hoa của cô, đùa giỡn chiếc lưỡi thơm tho, không biết thỏa mãn mà hút hết dòng nước mật ngọt ngào của Chân Đa Trân, không thể ngừng triền miên với cô.

Đến tận khi không thở nổi, Chân Đa Trân mới rời khỏi miệng người đàn ông, dựa vào người anh mà thở.

“Anh nói đi!” Chân Đa Trân uống say đánh đổ thùng dấm chua, nhanh tay kéo caravat của anh, “Trong lòng anh rốt cuộc đã có bao nhiêu phụ nữ rồi hả?”

“Không có!” Người đàn ông kiên quyết phủ nhận, “Từ khi anh về nước tới giờ công việc vẫn luôn bận rộn, về nhà còn phải chăm sóc Siêu Luân, nào có mấy ý nghĩ đó chứ?”

Thật không?

Chân Đa Trân ngốc nghếch ngồi trên người anh, nghi ngờ tính chân thật của những lời anh vừa nói.

“Vậy tại sao anh không đến theo đuổi tôi?” Tiếp tục bá đạo chất vấn.

“Anh cứ nghĩ không biết vì sao em lại rời đi? Là anh khiến cho em không hài lòng ư?” Anh lúc nào cũng muốn biết nguyên nhân, nhân tiện xác nhận luôn tình cảm đôi bên.

Hừ! Cô thì làm gì có nguyên nhân gì, chỉ là xấu hổ thôi!

Cô còn nhớ mình ở trên giường cùng đàn ông có biết bao hành vi phóng dăng, cô xấu hổ mà.....

Đôi mắt say mềm của Chân Đa Trân nhìn chăm chăm Mạc Ứng Chí, cũng không nói chuyện.

“Đang nghĩ gì vậy?” Mạc Ứng Chí không được tự nhiên hỏi.

Bầu không khí im biến hoá kỳ lạ, Chân Đa Trân ngoắc ngoắc ngón tay với anh.

Nhịn xuống sự kích động dưới hạ thân, Mạc Ứng Chí cố gắng ngồi thẳng người, mặt đối mặt với người đẹp.

“Được rồi! Như vậy thì em có thể trả lời rồi chứ?”

Chân Đa Trân vẫn như cũ không nói một lời.

Đôi mắt to của cô nhìn chăm chăm vòm ngực rắn chắc của Mạc Ứng Chí, “Sắc dục chi thảo” (bàn tay sắc dục) bất ngờ tập kích.....

“Ấm áp, thô sáp, sờ rất thích.....” Chân Đa Trân thấp giọng khen ngợi.

Cặp tay nhỏ bé, thon dài mà mịn màng của cô tràn ngập lửa tình, cách một lớp quần áo không ngừng thăm dò trong ngực anh.

“A!” Chết tiệt!

Không ngờ phụ nữ uống rượu lại say khướt như vậy..... Mạc Ứng Chí bị trêu chọc bắt đầu đỏ lên, mồ hôi chảy trên trán.

“Em đã sớm muốn sờ một thân thể giống với pho tượng David [1], không biết sẽ có cảm giác như thế nào đây.....” Chân Đa Trân nỉ non.

[1] Tượng David là một bức tượng do Michelangelo điêu khắc từ năm 1501 đến 1504, là một kiệt tác của điêu khắc thời Phục Hưng và là một trong hai tác phẩm điêu khắc vĩ đại nhất của Michelangelo (cùng với Pietà). Riêng tượng David hầu như chắc chắn giữ danh hiệu bức tượng được công nhận nhất trong lịch sử nghệ thuật. Bức tượng này đã được xem như là một biểu tượng của vẻ đẹp con người trẻ trung và sức mạnh.

Hiển nhiên, chất cồn trong cơ thể cô đang ồ ạt phát huy tác dụng.

Hơn nữa cô còn cho rằng sờ cách một lớp quần áo tuyệt đối sẽ không đem lại cảm giác chân thật, cho nên cô một tay bầu vú vào cổ người đàn ông, một tay chiến đấu hăng hái với chiếc áo sơ mi của anh.

“Trời ạ, Tiểu Trân.....” Mạc Ứng Chí phát ra một tiếng thở dài thống khổ.

Anh không ngờ trong một buổi đêm tuyệt vời, mình lại bị một phụ nữ ăn nhiều đậu hủ như vậy, mà lại còn là một phụ nữ say rượu nữa chứ!

Bận giao chiến với dục vọng của bản thân, Mạc Ứng Chí vô lực chống đỡ sự xâm nhập từ “Quái thảo” (bàn tay ma quái) của Chân Đa Trân, chỉ là liên tiếp thở dốc, cố gắng kiềm chế dục hỏa đốt người.

Anh biết giờ phút này Chân Đa Trân hoàn toàn không tỉnh táo.

Bây giờ anh có cùng cô làm chuyện gì thì sau khi tỉnh rượu cô cũng sẽ chẳng nhớ gì.

Cho nên, tối hôm nay anh tuyệt đối không thể làm không công, tuyệt đối không thể như trước, không dậy nổi bởi khiêu khích của người đẹp, lại cùng cô một lần.....

Nếu ngày mai tỉnh lại phát hiện cô lại chạy, anh nhất định sẽ phát điên!

Chỉ là, khi cô gái tựa đầu dán vào ngực anh, ý chí của anh liền lặng lẽ sụp đổ.

Thì ra, áo sơ mi của anh đã sớm bị cô cởi ra.....

Cái trán đặt trên lồng ngực rắn chắc, giữa tiếng thở dốc của Mạc Ứng Chí, Chân Đa Trân vươn đầu lưỡi màu hồng, liếm điểm đỏ sẫm trên ngực anh.

Cô nhắm mắt hai mắt lại, cẩn thận nhắm nháp.....

Ầm!

Lý trí của người đàn ông hoàn toàn sụp đổ trước sự khiêu khích vô ý của người phụ nữ, dục hỏa hoàn toàn thiêu đốt, anh đã không thể nhịn nữa rồi!

9. Chương 9

Hai người không ngừng hôn nồng nhiệt khiến nhiệt độ tăng không ngừng, Chân Đa Trân bị cồn làm mờ lý trí, đôi tay như tự ý thức đặt lên bả vai rắn chắc của Mạc Ứng Chí, gắt gao bám lấy.

Cô thuận theo dục vọng nguyên thủy trong cơ thể, cuồng dã đòi lấy nhiều hơn nơi người đàn ông, càng hôn sâu hơn, nồng nhiệt hơn.

“Ừm...” Một tiếng ngâm khê tràn đầy dục vọng, bốn cánh môi cuối cùng cũng chậm rãi tách ra, hai đầu lưỡi màu hồng đang quấn quýt liền tách rời.

Bọn họ môi lưỡi dây dưa, một sợi nước màu bạc xinh đẹp từ trong miệng họ rơi xuống, vô cùng lỏng lẻo, vô cùng thi vị, ánh mắt hai bên vẫn tràn ngập lửa tình.

“Tiểu Trân...” Cảnh tượng trước mắt quá mê hoặc, người đàn ông không nhịn được rên rỉ.

Mạc Ứng Chí có ý muốn áp chế dục vọng, liền chôn đầu vào hõm vai của Chân Đa Trân, nhưng đôi môi lại không nghe theo sự sai khiến, tự động thưởng thức vị ngọt ngào trên cổ của người đẹp.

“Anh rất khó chịu ư?” Đánh nhẹ một cái, cô nhẹ nhàng hỏi.

“Tiểu Trân, em uống rượu.” Mạc Ứng Chí cố nén dòng nhiệt đang mạnh mẽ trào dâng.

“Em không say! Anh để em buồn như vậy, em sẽ bắt nạt anh, sẽ không để anh sống dễ chịu.” Chân Đa Trân tuyên bố.

Oan quá!

Chuyện gì anh cũng chưa làm, sao lại đắc tội với một con quỷ say được? Mạc Ứng Chí thề, lần sau nhất định sẽ không để rượu xuất hiện trên bàn ăn của họ nữa.

“Vậy em tính thế nào?” Nghe xong những lời đó, người đàn ông cau mày lại, đè xuống dục vọng.

“Em muốn cưỡng bạo anh!” Chân Đa Trân vui vẻ tuyên bố.

Lần nào cũng đều là nữ sinh bị nam sinh hôn, bị nam sinh cưỡng chế **, ăn nhiều như vậy sẽ rất mệt đó!

“Hả?!”

“Biết sự lợi hại của em chưa? Xem lần sau anh còn dám bắt nạt nữ sinh nữa không!” Chân Đa Trân ghé vào trên người anh, hào khí ngàn vạn.

“Vậy bắt nạt anh xong, em có chịu trách nhiệm với anh không?” Mạc Ứng Chí hỏi.

“Thế thì còn phải xem em có vui không đã!” Chân Đa Trân cười hì hì, hai gò má lộ ra hai núm đồng tiền nho nhỏ, cực kỳ đáng yêu.

“Em thật đúng là nhẩn tâm!” Mạc Ứng Chí chọc chọc cô.

Ừm, tuy là rất muốn bị bắt nạt nhưng lại rất sợ cô không chịu trách nhiệm. Vẫn là chờ ngày mai cô tỉnh rượu rồi nói sau.

Năm nay muốn làm đàn ông tốt thật khó mà!

“Tất cả mọi người đều nói như vậy!” Chân Đa Trân đắc ý gật đầu.

“Tiểu Trân...” Mạc Ứng Chí còn muốn ép cô nói ra nhưng không ngờ cô gái nhỏ này lại ghé vào người mình, đi tìm Chu Công đánh cờ (ý chỉ đi ngủ).

Này, người phụ nữ này có phải là hơi quá đáng không vậy?

Khiến anh hưng phấn xong cô lại ngủ mất? Vậy anh phải làm sao bây giờ?

Mạc Ứng Chí ôm cơ thể của Chân Đa Trân, mãnh liệt thở dài, than cho bản thân mình thật xấu số.

“Ừm...” Sáng ngày hôm sau, Chân Đa Trân tỉnh lại.

Cô mở mắt ra, phát hiện bản thân thế nhưng lại trần trụi nằm bên cạnh Mạc Ứng Chí, mà cô còn nghĩ mãi không ra ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Đầu có chút nặng nhưng không có dấu hiệu say rượu.

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là cô lại ngủ cùng người đàn ông này! Đây mới là chuyện quan trọng!

“A” Chân Đa Trân bắt đầu hét chói tai: “Cường bạo!”

Người đàn ông còn đang nằm mộng với Chu Công hách liểu nhất đại kiều [1], thiếu chút nữa thì lăn từ trên giường xuống. Muốn làm rõ ràng thì để sau đi, anh lập tức vươn tay che miệng của cô.

[1] Sợ đến mức tim đập mạnh.

“Ừm.....” Chân Đa Trân thở phì phì, trừng mắt nhìn anh.

Anh thế nhưng lại ăn cô thêm một lần?!

Cô quyết định phải tố cáo tên sắc lang (sói háo sắc) này mới được.

“Tiểu thư, em muốn làm rõ ràng lại muốn trầm trồ ‘khen ngợi’ không tốt ư? Hôm qua là tự em cởi quần áo của anh, nói muốn cường bạo anh, em sẽ không quên chứ?” Anh buông tay ra, lạnh lùng nhắc nhở.

“Nói vậy!” Làm gì có chuyện này chứ!

Mạc Ứng Chí biết cô sẽ không thừa nhận - hoàn hảo là anh cũng không phải chiếc ghế VIP - anh cũng không biện bạch, lập tức ấn cái nút của máy ghi âm trên đầu giường, phát ra cuộc trò chuyện tối qua.

Chân Đa Trân hoàn toàn không nhớ hôm qua đã xảy ra chuyện gì, càng nghe sắc mặt càng khó coi.

Không ngờ cô lại có thể nói đàn ông những lời xấu hổ đó, mà anh còn ghi âm lại!

Thảm rồi, thật mất mặt...

“Vậy anh muốn gì?” Hít sâu một hơi, cô hỏi xem anh định làm gì.

“Người đàn ông bị một người phụ nữ cường bạo, chuyện này đúng là rất khó coi. Anh còn là người có tiếng trong thương trường, em chẳng những khiến tinh thần anh thương tổn, còn khiến anh quăng thể diện của Mạc gia vào bồn cầu... Anh muốn em phải bồi thường tổn thất cho anh.” Mạc Ứng Chí Đứng chậm rãi tỏ vẻ.

Nghe đối thoại ở trong máy ghi âm, cho rằng mình thật sự đã cường bạo Mạc Ứng Chí, Chân Đa Trân không còn gì để nói, chỉ có yên lặng đồng ý (ha...ha...ha...cô nàng dễ dụ ghê .Lọt vào bẫy anh Chí rồi)

Nhưng cô ngẫm lại, vẫn là cảm thấy mình không có lỗi.

Tuy anh là doanh nhân có tiếng, thân thể lại cường tráng, cường bạo anh chẳng thiệt gì nhưng Chân Đa Trân cô cũng sẽ không làm không công, sẽ không tùy tiện cùng đàn ông như thế

“Trước đây chúng ta cũng đã ** một lần, anh một lần, tôi một lần, không thể tính huê nhau sao?” Chân Đa Trân rất không tình nguyện nhắc lại chuyện xưa.

“Lần đó cả hai chúng ta đều tình nguyện, em ở trên giường cũng rất hưởng thụ, vẫn muốn anh thêm một lần lại một lần còn gì... Anh cũng rất buồn bực không hiểu vì sao sáng sớm em lại chạy mất, lại không biết nhà của em ở đâu, đành phải để Siêu Luân bám em, đợi tan tầm rồi nói chuyện.”

Ừ, là vậy sao?

Lần đó cô có uống chút rượu, cô cũng nhớ mình ở trên giường dâm dăng thế nào, nên mới thẹn thùng chạy trốn. Nhưng thật ra cô đã quên mất mình đã nói cái gì ở trên giường rồi...

“Anh muốn tôi bồi thường thế nào? Làm gia sư miễn phí cho Siêu Luân ư?” Nghĩ đến liền đau lòng, tiền ở trước mặt mà không thể kiếm...

Haiz, đều tại cô loạn tính sau khi say rượu.

“Không cần, miễn là em làm gia sư cho Siêu Luân là tốt rồi, anh sẽ trả tiền cho em.” Mạc Ứng Chí cực kỳ trong sáng nói.

Oa, không ngờ anh lại tốt như vậy! Trước kia cô thực sự là hiểu lầm anh rồi...

“Tốt quá, anh quả nhiên là có khí phách (Sức mạnh tinh thần được biểu hiện bằng hành động) của tổng giám đốc, không tính toán chi li với một người nghèo khổ như tôi!” Võ vờ ngực của Mạc Ứng Chí, Chân Đa Trân hết sức khen ngợi anh.

“Đây chỉ là điều kiện bổ xung, không phải là cái chính mà em phải bồi thường.” Anh chậm rãi nói.

“Ừ?” Có ý gì?

“Em cưỡng bạo anh, khiến lòng tự trọng của một người đàn ông như anh bị tổn thương, cho nên em phải làm người tình của anh, an ủi thể xác và tinh thần mà em đã chà đạp, đến khi nào hồi phục mới thôi.” Mạc Ứng Chí đã chịu qua một lần dạy dỗ lần này đã có kinh nghiệm hơn, chẳng những nói chuyện của hai người rất có lý, còn sắp sửa cởi bỏ hết quần áo của hai người.

Dù sao, cởi sạch bách rồi ngủ cùng nhau là sự thật, về phần có ** hay không, phải đi bệnh viện kiểm tra xem trong người cô có tinh dịch của anh hay không mới có thể biết...

“Gi? Tại sao lại có thể như vậy?” Cô có chút kinh ngạc.

“Đúng, chính là như vậy.” Người đàn ông thừa dịp người đẹp tự hỏi, bàn tay liền lặng lẽ linh hoạt bao phủ trên ngực cô, ngón tay thon dài quanh năm cầm bút có chút hư vô, mơn trớn hai con thỏ trắng trước ngực cô...

Bàn tay to lớn kích thích thần kinh của Chân Đa Trân, kích thích cảm quan (giác quan) của cô, khiêu khích cô sớm châm lửa tình.

“Ừm...” Chân Đa Trân khó khăn than nhẹ.

Không chống cự được sự trêu chọc cố ý của Mạc Ứng Chí, lửa tình trong cơ thể Chân Đa Trân nháy mắt tăng vọt, sôi trào!

“Mạc Ứng Chí... Anh đừng làm vậy...”

Nhịn không được trêu chọc, thanh âm dâm mỹ chuẩn ra từ trong cổ họng cô, đôi mắt vì nhiễm sắc dục mà ẩm ướt, trơn bóng, càng lộ vẻ mị hoặc.

Không quản được ánh mắt của mình, Chân Đa Trân không thể khống chế nhìn người đàn ông đang tàn sát bờ bãi kia.

“Nhưng mà, anh rất muốn cho em biết, tối hôm qua em đã chà đạp anh thế nào.” Bên môi người đàn ông nở nụ cười thần nhiên, tay không chút do dự tiến vào giữa hai chân của Chân Đa Trân, ngón tay thon dài đưa vào bụi hoa thân bí mà sâu thẳm, lúc chậm lúc nhanh, lúc nhẹ lúc mạnh...

Mạc Ứng Chí chỉ dùng phương thức dâm mĩ mà dễ tiện, không ngừng đụng vào chơi đùa đóa hoa của Chân Đa Trân, khiến cô cong mình lên, khó khăn thở dốc.

“Không...”

Mặc dù cô nói lời cự tuyệt nhưng phản ứng của cơ thể bị dục hỏa thiêu đốt lại vô cùng thành thật, vô cùng cảm thụ.

Không ngờ lại như vậy... Tối hôm qua anh nhất định là rất khó khăn... (chị ơi! Chị bị lừa rồi!)

Tình dục cao vút trào dâng trong thân thể bởi bàn tay của người đàn ông, cô nâng mông lên, không nhận được dục vọng tra tấn mà cọ xát, hi vọng có thêm thật nhiều khoái cảm, thật nhiều quan tâm.

Dưới sự khiêu khích cố ý của Mạc Ứng Chí, Chân Đa Trân tràn ngập sắc dục không nhéo rên rỉ, mà cô nói lời cự tuyệt lại càng làm nổi dậy bản năng chinh phục của đàn ông.

“Anh nghĩ là anh muốn em...”

Tựa vào bên tai của Chân Đa Trân, Mạc Ứng Chí lấy âm thanh gợi cảm mà từ tính mê hoặc lý trí của người đẹp. “Được không? Anh nhất định sẽ khiến em thoải mái.”

Lúc này, lý trí của Chân Đa Trân đã sớm không còn sót lại chút gì.

Đối với những động tác mị hoặc của Mạc Ứng Chí, cô bị vây hãm trong tình dục mãnh liệt, không cách gì tự kiềm chế, cuối cùng vẫn không nói lên lời cự tuyệt.

Hai người đã từng giao hoan (hưởng một niềm vui chung), sung sướng khoái cảm và thẹn thùng đồng thời hiện lên trong lòng...

Bị lửa tình dày vò, Chân Đa Trân cuối cùng cũng gật đầu, đồng ý hành động kế tiếp của người đàn ông.

Cô rút cuộc vẫn không thể kiềm chế lửa tình trong cơ thể!

Mạc Ứng Chí nắm kỹ xảo cao siêu trong tay, gãy xuống, mỗi dây thần kinh trong cơ thể cô đều điên cuồng reo hò được giải phóng!

“Nói đi!” Người đàn ông thần nhiên thúc giục, không hài lòng người đẹp đồng ý trong im lặng.

“Được...” Cô đã tràn ngập mê hoặc, tràn ngập chờ mong, cặp mắt không nhận được thiêu đốt mà ướt đẫm, loé lên, càng diễm lệ, trơn bóng mà dâm mỹ.

Người đàn ông đưa ngón tay vào thăm dò mật hoa dầm nước, tay kia thì gian xảo thăm dò cúc hoa phía sau cô.

So sánh với mật hoa ướt át phía trước đương nhiên không bằng, nhưng anh vẫn hưng trí bừng bừng, ngón tay cũng càng tiến thêm một bước...

“A! Không đúng! Không đúng...” Không ngờ lại biến thành như vậy, đau đớn và khoái cảm đan xen, Chân Đa Trân kích động kêu la.

“Không đúng chỗ nào?” Người đàn ông tựa vào bên tai cô hỏi, ngón tay một trước một sau, đồng thời xâm nhập vào nơi riêng tư của người yêu.

[Lăng Nhi: Đề nghị bà con chú ý, tớ sẽ dựa theo tình hình mà đổi cách xưng hô, tôi-anh, em-anh nhé. Nếu mọi người thấy đổi thì cũng đừng thấy lạ nha!]

“Em nhất định chưa từng làm vậy với anh!” Cô nằm mơ cũng không nghĩ đến còn có chiêu này!

“Không có, nhưng anh cần lợi tức (lãi) mà!” Mạc Ứng Chí kiên trì thăm dò, khai phá cơ thể người đẹp thật nhiều.

Anh muốn cô nhất định không quên được anh!

10. Chương 10

“A...” Cô cảm thấy làn da mình bị lửa tình biến thành màu hồng xinh đẹp.

Cảm thấy thật thẹn thùng, Chân Đa Trân nằm úp sấp xuống căn chiếc chăn mỏng trên giường, ngăn lại những âm thanh dâm mỹ mình phát ra, nhưng trong cổ họng cô lại phát ra một tiếng rên rỉ yêu mị, khiến cô xấu hổ vô cùng.

Ngón tay của Mạc Ứng Chí ra vào, càng ngày càng nhanh, Chân Đa Trân căn bản là không ngăn được bản thân, thanh âm dâm mỹ như nước chảy phát ra trong miệng cô.

Mà ngón tay thăm dò của người đàn ông, tựa như tập trung lửa tình vào hai nơi trước sau trong thân thể cô...

“A ...a...a...” Một tiếng rên rỉ phát ra, tay của Mạc Ứng Chí khiến cô đạt đến cao trào, quên đi tất cả.

Chân Đa Trân dựa lên giường, cả người mềm nhũn.

Cô thật không ngờ Mạc Ứng Chí lại lợi hại như vậy, chỉ dùng ngón tay mà đã có thể khiến cô hoàn toàn khuất phục.

Thuần túy mà nói, anh ở trên giường, đương nhiên là cô kiểm được rồi.

Mạc Ứng Chí vừa rồi là có ý gì? Nhỡ sau cô làm người tình của anh, nghiện thân thể của anh rồi, anh lại nói muốn chia tay thì cô về sau phải làm sao?

Nhưng cô hỏi thế nào đây?

Vẻ mặt buồn rầu của Chân Đa Trân đập vào mắt của Mạc Ứng Chí, anh không biết cô lo lắng cái gì, chỉ có điều trong thời gian hai người sung sướng, anh không cho phép cô phân tâm.

Thân thể cường tráng lại lần nữa đè lên thân thể thư thả của cô.

“Mạc Ứng Chí...” Trong lòng Chân Đa Trân biết rõ người đàn ông có ý đồ, nhưng chỉ có thể nhẹ giọng ngâm nga.

“Vẫn còn gọi cả tên họ ư? Em nên sửa lại cách xưng hô đi!” Người đàn ông vừa đùa giỡn thân thể cô, vừa phản đối cách xưng hô xa lạ của cô.

Mạc Ứng Chí nằm nghiêng bên cạnh Chân Đa Trân, vỗ về giống như chơi đùa con mèo con, bàn tay to nhẹ nhàng lướt qua đường cong của cô, vỗ về thất lưỡng mẫn cảm của cô, hết lần này tới lần khác.

“Kêu tên thôi...” Vặn vẹo thân thể vô lực, Chân Đa Trân không ngờ mình để anh muốn làm gì thì làm, anh lại làm động rung động lòng cô.

“Anh nghe không quen.” Anh cắn mút đôi môi căng mọng của cô.

Bàn tay thô ráp kẹp lấy đầu vú mềm mại ngọt ngào của cô, ngón tay thon dài của anh không ngừng vuốt ve, đến tận khi con thỏ trắng dần dần cứng rắn.

“Vậy muốn gọi là gì?” Chân Đa Trân thở hổn hển hỏi.

Làm tình nhân bồi thường cũng phải chú ý xưng hô như vậy ư? Nhưng nhìn Mạc Ứng Chí kiên trì như thế, cô đành phải phối hợp với sở thích của chủ nợ thôi.

“Ứng Chí thân ái!” Người đàn ông vui vẻ tuyên bố.

“Ừ?” Thật mắc ói... Chân Đa Trân nhú mày, không thể tin được người đàn ông đứng đắn lúc trước lại muốn cô kêu như vậy...

Không được! Cô kêu không được.

“Không kêu ư?” Mạc Ứng Chí có thể cảm thấy được người đẹp có chút chống cự, liền gia tăng khiêu khích.

Đôi môi cuồng nhiệt của anh cắn lên chiếc cổ phần nộn của cô, cố ý vuốt ve nhuyễn ngọc ôn hương [1] đang căng cứng, cướp lấy từng phân thơm ngọt, lưu lại nhiều dấu vết hoan ái loang lổ trên chiếc cổ trắng nõn.

[1] Nhuyễn ngọc ôn hương[] : “Nhuyễn” [] : Dịu dàng ; “Ngọc” [], “Hương” [] : cách gọi khác dành cho con gái. Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

“Anh đừng xấu như vậy...” Cô không kìm được phát ra tiếng kháng nghị (bày tỏ ý kiến chống lại điều đã quyết nghị).

“Anh nào có xấu, tình nhân người ta thường nói chuyện mắc ói như vậy mà...”

Chân Đa Trân bị anh trêu chọc đến cả người mềm nhũn vô lực, lý trí đã hoàn toàn bị đánh mất, hoàn toàn đắm chìm trong sự khiêu khích tàn ác của anh.

Thân thể thon dài của Mạc Ứng Chí đặt trên người cô, bàn tay to tham lam đi xuống, đặt trên đôi gò bồng đảo tuyết trắng, không ngừng nhào nặn.

“Ừng như vậy...” Cô thở gấp liên tục, khát vọng lấp đầy hai bầu vú đầy đặn.

“Kêu lớn lên! Để nhân viên phục vụ ngoài hành lang cũng có thể nghe được tiếng kêu sung sướng của em!” Người đàn ông nhẹ nhàng trêu chọc, mạnh mẽ cuộn thân hình cô, chiếc lưỡi linh hoạt cắn liếm đầu vú phồng nộn, lúc thì mút, lúc thì vuốt ve, lưu lại trên đó từng vết hôn rải rác.

Hai tay của Chân Đa Trân che miệng, nhưng vẫn phát ra những tiếng ngâm nga dâm mỹ.

Cô đứng là rất sợ nhân viên phục vụ ở bên ngoài nghe được thanh âm của bọn họ.

“Làm gì phải nhịn vất vả như vậy? Thiết bị cách âm ở đây rất tốt.” Không đành lòng để cô ngược đãi bản thân, Mạc Ứng Chí liền nói cho cô.

“Nhưng...” Cô vẫn rất sợ mà.

“Không có nhưng gì cả!” Anh đột nhiên giật tay cô ra, một tay kia thăm dò vào trong mật huyết của cô, không ngừng khuấy động.

Hai ngón tay của anh đột nhiên đi vào trong u kính nóng rực, không ngừng co rút trong cơ thể cô, tìm kiếm điểm mẫn cảm.

“A...a...aaa...” Tiếng rên rỉ hỗn hển của cô lại bắt đầu.

Một loại khoái cảm không cách nào hình dung từ hạ thể của cô lan đi khắp cơ thể, cảm giác khô nóng lại bắt đầu thiêu đốt cô, khiến cô rên rỉ không ngừng.

Anh hé miệng cười.

Bỗng nhiên, anh tách hai chân của cô ra, ánh mắt sắc sảo nhìn ngắm kỹ bí hoa đã ướm át, chảy ra nước mật.

Ánh mắt nóng rực của người đàn ông trong nháy mắt thiêu đốt càng mãnh liệt, vì cảnh tượng xinh đẹp hấp dẫn trước mắt

Trong u cốc, cánh hoa mật xinh đẹp đỏ thắm.

Bị anh nhìn chăm chăm, lửa nóng ở cả thể xác và tinh thần của Chân Đa Trân bắt đầu tản mát, mời gọi.

Thân thể của cô rất ngây ngô, không biết cái gì gọi là nói dối, diễn trò, thân thể trung thực phản ánh ý nguyện chân chính của bản thân.

Cô hi vọng bị dục vọng thật lớn xuyên qua, xé rách...

Người đàn ông mở hai chân người yêu ra lớn hơn, cúi đầu, liếm láp đóa hoa đỏ tươi nở rộ, hoa cốc mãnh liệt run run nháy mắt đầm nước.

“A...a...aaa...” Chân Đa Trân cao giọng rên rỉ to hơn.

Đầu lưỡi của Mạc Ứng Chí Ừng tiếp tục liếm hoa hạch trong u cốc, khiến hành vi của người đẹp ngày càng phóng đảng, không ngừng vận vẹo thân hình muốn trốn đi, nhưng trốn thế nào cũng không được.

“A...a...aaa...” Cô rên lên lớn hơn.

Anh đặt hai chân trắng nõn của người đẹp lên vai, cái miệng xấu xa vẫn không chịu buông tha cho cô, đầu lưỡi cuồng dã mút.

Chỗ tư mật của Chân Đa Trân đã sưng lên, vô số lần sung sướng lên đỉnh.

Thanh âm của cô đã bắt đầu khàn khàn nhưng người đàn ông vẫn không buông tha cô...

Mạc Ứng Chí trông thấy đôi mắt người đẹp mơ màng, đôi môi đỏ mọng hé mở, một bộ dạng lẳng lơ mặc cho người ta chà đạp mới vừa lòng vòng hai chân mềm nhũn vô lực của cô quanh hông, đặt dục vọng to lớn đã sớm dâng trào ở cửa huyết, từ từ đưa vào hoa kính đang run rẩy.

“A, anh chậm một chút...” Cô nhăn mày lại, cắn môi dưới.

Người đàn ông đỡ lấy phần hông xinh đẹp của cô, dục vọng rần rần chắc tiến nhanh vào vùng đất non mềm, không có một khe hở, để cô gặt gao bao vây anh.

Chân Đa Trân có thể cảm nhận được người đàn ông đang ở trong cơ thể mình, nhồi vào hoa huyết của cô để ăn no.

Mạc Ứng Chí ở trong cơ thể cô tìm không được ngòi dục, co rút nhịp nhàng, ma sát những điểm mẫn cảm của nhau, cuồng dã thiêu đốt.

“Em thích như vậy ư?” Anh gia tăng tốc độ, ý đồ muốn đưa cô lên đến điểm cao nhất của dục vọng.

“Thích...” Cô trả lời theo bản năng.

Cuồng nhiệt mang theo dục vọng cháy bỏng, lửa nóng lan tràn trong cô, cái miệng nhỏ nhắn của cô không ngừng rên rỉ, trong khi người đàn ông đang mãnh liệt, hai con thỏ trắng trước ngực cô cũng nhảy lên, như hai đóa hồng mai mặc cho người ta hái.

Người đàn ông xoay người chặn cô lại, cúi đầu ngậm lấy bảo thạch mê người, bảo kiếm phía dưới vẫn tiếp tục rong ruổi qua lại trong hoa kính.

“Thích là tốt rồi. Anh cũng muốn đối tốt với em, để em vừa lòng!” Anh không ngừng đưa đưa, đến tận khi gieo rắc mầm móng trong u cốc mới chịu nằm trên người của người đẹp nghỉ tạm ...

Anh hôn lên da thịt của cô, lưu lại những dấu vết thật sâu, anh muốn cô hiểu, không ai có thể làm như vậy.

Đời này, cô chính là người của anh!

11. Chương 11

Choáng váng... Không biết mấy giờ rồi?

Chân Đa Trân ngồi phịch trên giường đành phải gọi người đàn ông xỏ xuyên cô cả đêm qua dậy: “Mạc Ứng Chí... Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Đúng là không ngoan, còn gọi cả tên họ của anh hả?” Người đàn ông nhẹ nhàng thở dài.

Ôm chặt người đẹp, đôi môi mọng của anh đặt bên tai cô, hơi thở nóng rực, bắt đầu gặm nuốt vành vai mềm mại ngọt ngào.

“Không cần nữa...”

Tiếp xúc thân mật, cô nhớ lại rằng mình đã bị lửa nóng của anh xỏ xuyên thể nào, dục vọng to lớn nóng bỏng của anh chôn thật sâu trong thân thể cô, cái loại đó giống như là dẫn thân vào ngọn lửa cuồng nhiệt, cả người bị nấu chảy đến sung sướng...

Ngoại trừ đón nhận dự vọng xuyên qua khuếch trương đến đau đớn cùng cực ở bên ngoài, càng làm cô khó quên chính là, lửa nóng cứng rắn kết hợp chặt chẽ với hoa nhĩ gây ra tiếng vang âm mỹ, còn có dòng điện kích thích khoái cảm tận sâu trong cơ thể...

Tất cả mọi thứ đều khiến cô run lên!

Không nhịn được, toàn bộ cơ thể Chân Đa Trân nổi da gà, như bị tia chớp đánh trúng, cả người không ngừng run rẩy...

“Anh là người tình của em, em nên gọi anh là gì?” Người đàn ông cố ý muốn lấy bằng được đáp án.

“Ừng chí...” Cô nhỏ giọng đáp lại, đến chỗ “thân yêu” thì cô không thể nào nói ra miệng nữa.

“Nhỏ quá, không nghe thấy.” Quên đi, không có cá tôm cũng được, trước đừng gọi cả tên họ là được, những thứ khác sau này hãy nói.

“Ừng Chí!” Cô nói lớn hơn.

“Em không thể quên! Đây là lỗi đó.” Khoác bộ dạng chủ nợ lên, Mạc Ứng Chí liên tục dằn dò.

“Được rồi, được rồi.” Nói đến tiền, Chân Đa Trân quả thực nghiêm chỉnh lên nhiều.

“Rất tốt, rất biết điều, thưởng cho em một nụ hôn.” Không đợi người đẹp phản ứng, môi của anh lại dính vào cánh môi mềm mại của cô.

“Ồ...” Đừng xem cô như một đứa trẻ nữa!

Cô muốn phản đối nhưng người đàn ông lại bá đạo chặn miệng cô, để cô không thể phản đối. Bởi vì vào lúc này, không cần nói gì cả, chỉ cần ôn lại cảm giác ngọt ngào không gì sánh được thôi...

oOo

Bốn giờ năm mươi phút.

Chân Đa Trân liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, tâm trạng vô cùng vui vẻ, nhanh nhẹn dọn dẹp văn phòng phẩm trên bàn, chờ mười phút nữa sẽ tan ca.

Bởi vì hôm nay không có tiết ở ban học bổ túc, cho nên anh sẽ trực tiếp đi đón Mạc Siêu Luân tan học, ăn cơm tối với cậu, rồi giúp cậu làm bài tập về nhà.

Không biết người đàn ông xấu xa kia có xuất hiện không nữa? Nhưng mấy ngày nay, xe riêng của anh đều xuất hiện đúng lúc ở cửa lớn cao ốc...

Có lẽ bây giờ chắc anh cũng đang đợi cô ở cửa.

Nghĩ đến đây, lòng của cô không khỏi tung bay.

Mặc dù cô làm bộ lãng phí thời gian nhưng khi thấy anh xuất hiện, cô vẫn không nhịn được nhảy cẫng lên.

Giống như thiếu nữ lần đầu biết yêu, cô vì sự xuất hiện của người yêu mà thấp thỏm bất an, lại tràn đầy mong chờ.

Chân Đa Trân ồn ào, cầm bình trà vào phòng trà rửa sạch...

” Chân Đa Trân tiểu thư, nghe nói tâm trạng hôm nay của cậu rất tốt!” Đại tiểu thư mảnh mai —— Đỗ Phán Nhu đi theo sau cô, cùng nhau tiến vào phòng trà.

“Mau tan ca như vậy, tâm trạng đương nhiên là tốt.” Chân Đa Trân mỉm cười với bạn tốt.

“Là thế này phải không? Không phải là có Mercedes-Benz tới đón cậu sao?” Đỗ Phán Nhu cười hì hì hỏi ngược lại.

“Xin cậu đó, người kia là bạn học cũ của mình...” Đáng chết! Bị Phán Nhu thấy rồi sao? Trong lòng Chân Đa Trân có rất nhiều cảm giác xấu, nhưng vẫn cố gắng trong lòng không hề hay cảm giác, nhưng vẫn cố gắng nhẹ nhàng bằng quơ.

“Mình nghe giáo viên ban học bổng ở tầng dưới nói Mercedes-Benz sẽ xuất hiện khi cậu tan ca mà!” Đỗ Phán Nhu nhìn chăm chăm vào Chân Đa Trân, muốn nhìn xem vẻ mặt cô có khác thường không.

“Ha ha, đó chỉ là trùng hợp thôi.” Chân Đa Trân giơ tay lên che kín miệng.

“Đúng vậy, thật là trùng hợp.” Đỗ Phán Nhu ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn xem Chân Đa Trân còn muốn bịa ra cái gì để gạt cô nàng nữa.

“Sao cậu lại cười như vậy, thật đáng sợ!” Chân Đa Trân cười mãi không thôi.

“Có đáng sợ thế nào cũng không bằng cậu. Tiểu thư Chân Đa Trân, hơn một tháng rồi mình không thấy cậu về nhà!” Đỗ Phán Nhu nghiêng răng nghiêng lợi tuyên bố.

“Là cậu bận rộn hẹn hò với Tổng giám đốc...” đương nhiên là không nhìn thấy mình.

Cô thỉnh thoảng vẫn về tắm rửa thay quần áo mà.

“Vậy còn cậu thì bận hẹn hò với ai vậy?” Lại dám đẩy nguyên nhân về phía cô sao? Đỗ Phán Nhu tức giận.

“Mình... Không có.” Chuyện còn chưa xác định, cô không muốn nói.

“Cậu không hẹn hò? Hôm nay cậu không có tiết ở ban học bổng, tối nay chắc chắn sẽ rảnh phải không?” Giọng nói của Cừu Ái Tĩnh đột nhiên truyền đến từ phía sau hai người.

“Gi?” Không thể nào! Ngay cả Ái Tĩnh cũng tham gia náo nhiệt hả?

“Chị em chúng ta đã lâu không gặp, nên đi ăn bữa cơm, hàn huyên một chút!” Giọng nói phấn chấn của Hướng Duy Mỹ cũng truyền đến từ phía sau cô.

“Xin...” Sắc mặt của Chân Đa Trân tái mét, muốn phản đối với mấy chị em.

“Xin cái gì mà xin, cậu đúng là thất đức, có bạn trai không báo cáo, còn ở bên ngoài một tháng, cho dù cậu là chủ nhà cũng không thể có chuyện này!” Đỗ Phán Nhu hung hăng nói.

“Cậu không về, cũng không báo trước, tiền điện nước vẫn nên chia đều thành bốn phần đi.” Cừu Ái Tĩnh tính kế, tính toán về tiền với Chân Đa Trân.

“Này, các cậu muốn làm cướp hả?” Nghe thấy mình phải gánh vác tiền điện nước, Chân Đa Trân liền đau đầu.

Rõ ràng là cô không dùng điện nước mà...

“Trong hợp đồng viết vậy đó!” Hướng Duy Mỹ lạnh nhạt nhắc nhở, thanh âm rất vô tội.

Bất rần đánh bẩy tắc, các cô không phải là so đo với Chân Đa Trân mà là như vậy mới bắt kịp con bé này.

“Nhưng...” Chân Đa Trân vẫn còn muốn nói thêm gì đó.

“Mấy cô chiếm phòng trà lâu như vậy, cũng nên để người khác sử dụng với chứ?” Bác gái Trần không ưa mấy cán sự nói chuyện phiếm đi ngang qua, lập tức ngăn lại.

“Chúng ta vẫn nên trở về tán gẫu thì tốt hơn.” Chân Đa Trân thở dài, cô đành phải gọi cho Mạc Ứng Chí nói hôm nay có việc vậy.

Mấy cô gái đắc ý nhướn mày, các cô không có ý kiến!

Haiz, số khổ...

12. Chương 12

Chân Đa Trân lấy điện thoại di động trong túi ra, quay số, rất lâu mà không có ai nhận nhưng vẫn không chịu đóng điện thoại, không ngờ đến gần phòng tiếp tân thì tiếng chuông quen thuộc vang lên nhưng lại truyền đến từ phía bên kia cửa kính.

“A?” Chân Đa Trân kinh ngạc nhìn về phía phòng tiếp tân.

Chỉ thấy Mạc Ứng Chí ở bên trong, đang muốn nhận điện thoại, người ngồi đối diện anh chính là tổng giám đốc tập đoàn văn hóa Khải Đức - Đới Bằng Trình.

“Anh ở phòng tiếp tân làm gì?” Cách một lớp cửa thủy tinh, cô hỏi anh.

“Hôm nay anh tới sớm nửa giờ, thuận đường đi lên uống trà nói chuyện phiếm với bạn.” Mạc Ứng Chí nói như là chuyện đương nhiên.

“Là anh ta?” Hắc hắc, anh là bạn của tổng giám đốc ư?

Chân Đa Trân cảm thấy sau lưng có ánh mắt giết người.

“Nếu không thì em cho là ai?”

Cô không cho là ai cả, chẳng qua là thế giới quá nhỏ thôi, hu hu hu...

oOo

“Ôi! Thật đáng ghét.”

Vừa bước vào nhà, Chân Đa Trân đã tháo phăng cái khăn quàng trên cổ xuống, tức giận kêu to với Mạc Ứng Chí.

Chuyện gì mà phải lớn tiếng vậy? Anh nhướn đôi mày kiếm, không nói gì.

Ừm, nhìn Siêu Luân rất mệt mỏi, vẫn không bị thanh âm của cô đánh thức.

Mạc Ứng Chí lắc đầu, giao Siêu Luân cho vú Vương, để nó sau khi theo họ một đêm có thể trở về giường lớn thoải mái nghỉ ngơi.

“Có gì không hài lòng sao? Các cô ấy chẳng qua là quan tâm em thôi.” Mạc Ứng Chí rót cho Chân Đa Trân một cốc nước, muốn trấn định tâm tình của cô.

“Hừ, em còn chưa chuẩn bị tinh thần, không muốn nói ọi người ta.” Chân Đa Trân không được tự nhiên mở miệng.

Cô ghét thấy bộ dạng mọi người cười đắc ý như vậy...

Cực kỳ ghét!

“Sao phải phân biệt vậy? Các cô ấy là bạn tốt của em... Sớm biết, muộn biết, cũng là muốn chúc phúc cho chúng ta.” Trên mặt người đàn ông ôn văn nho nhã nở nụ cười chắc chắn.

“Chúc phúc cái rắm!” Chân Đa Trân tức giận.

Trên thực tế, cô có lý do hoài nghi buổi tối hôm nay đều do người đàn ông này sắp xếp, bởi vì rất nhiều lần anh muốn gặp bạn tốt của cô nhưng cô lại liều chết không chịu.

“Tiểu Trân, dịu dàng một chút.” Người đàn ông nâng mắt lên, trong mắt có sự cảnh cáo.

“Anh quản em dịu dàng hay thô lỗ làm gì, dù sao em cũng chỉ là người tình tạm thời của anh, miệng em thì em quản, không cần anh quan tâm!” Chân Đa Trân tích một bụng hỏa khí, tiếp tục làm chó sủa.

“Anh không giao ước với em, em bằng lòng theo anh sao?” Người đàn ông mặt mày xanh mét, nhàn nhạt hỏi ngược lại.

“Anh là tổng giám đốc lớn muốn tiền có tiền, muốn phụ nữ có phụ nữ, còn sợ không ai theo anh ư? Anh có cần làm rối loạn thế giới của em rồi phải mông đi không?” Chân Đa Trân trừng mắt, cay nghiệt hỏi ngược

lại người đàn ông hoàng kim có giá nhất Đài Loan. Chơi cô xong rồi, thế giới của anh vẫn rực rỡ như cũ nhưng thế giới của cô sẽ bị phá hủy. Giống như ban đầu, sau khi hôn cô, anh liền phải mông chạy sang nước ngoài du học, khiến cô không thể tìm được bạn trai. Mỗi lần cô gặp một chàng trai nào đó đều sẽ đều ngầm so sánh với anh, cô căn bản không cách nào yêu.

Nhưng sao anh ở nước ngoài mà vẫn có thể sôi nổi đến thế...

Cô muốn hỏi, tại sao phụ nữ chỉ có thể ở trong nhà, gặm nhấm ký ức về đàn ông mà sống qua ngày vậy?

Tại sao anh lại đối xử với cô như vậy? Tại sao?

Chân Đa Trân không kiềm chế được cảm xúc của mình, từng giọt lệ cứ lăn xuống theo khoé mắt, không ngừng đánh vào lồng ngực anh.

Bộ dạng phẫn hận của cô không giống giả vờ, cảm xúc chân thật như vậy khiến Mạc Tô Chỉ im lặng.

Ở chung với anh, cô thật sự không vui vẻ ư?

“Tiểu Trân, em ghét anh sao?” Người đàn ông có chút đau khổ hỏi.

“Em rất ghét anh! Anh là tên đàn ông xấu xa, ích kỷ, tự cao tự đại bất chấp ý kiến của người khác, em hận anh! Tại sao anh lại trở về? Tại sao...”

Cô hung hăng cắn lên bả vai rắn chắc của Mạc Ứng Chí một cái.

“Ừm...” Người đàn ông nhíu mày lại, cũng không đẩy người đẹp ra, chẳng qua là tìm kiếm nguyên nhân thực sự khiến cô tức giận, mắt không chế cảm xúc.

Tại sao cô lại không muốn công bố tình yêu của bọn họ?

Anh không xứng đáng để cô gửi gắm cả đời ư?

Cô cho rằng anh không nuôi nổi cô nên không muốn có quan hệ gì ngoài quan hệ xác thịt với anh sao?

Cho dù trong lòng anh có nhiều nghi vấn hơn nữa, hôm nay anh cũng phải làm rõ ràng, xem tại sao cô lại không chịu giới thiệu anh với bạn bè của cô.

Nhưng Chân Đa Trân bây giờ rất thương tâm, cô nằm trong ngực anh khóc lớn, tiếng khóc vô cùng thê thảm...

Thậm chí tim Mạc Ứng Chí cũng ẽ ảm.

Chẳng lẽ anh thật sự xấu xa đến thế sao? Người tình ở bên cạnh anh không phải là nên vui mừng khôn xiết mà là khóc lớn sao?

Dù vậy, anh còn chưa muốn buông cô ra, kiên quyết không thả.

Khóc mệt, Chân Đa Trân ngồi phịch trên chân anh, mí mắt nhắm chặt.

Nhưng ôm chặt thân thể mảnh mai trong ngực, dực vọng đàn ông ở nửa thân dưới theo bản năng bắt đầu rục rịch góc đầu dậy, chẳng qua là cảm xúc của người đẹp không yên, anh cũng không muốn yêu cầu cô phối hợp, đành phải nhịn một chút...

A, đau đốn.

“Đại sắc quỷ nhà anh lại muốn làm gì vậy?” Nhắm mắt, thanh âm của Chân Đa Trân thoát ra từ cổ họng.

Cô mới ôm anh khóc thôi mà, sao đã “kéo cờ” rồi?

“Anh phải cố ý...” Mạc Ứng Chí cười lúng túng “Ai kêu thân thể em tốt vậy...”

Huống chi bọn họ dán phải chặt như vậy, muốn anh làm Liễu Hạ Huệ [1] thật sự có chút khó khăn.

[Liễu Hạ Huệ(tiếng Hán: , 720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triển Cầm (), tự là Quý (), người đất Liễu Hạ(), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử]

Liễu Hạ Huệ làm Sĩ Sư, ba lần bị truất mà không bỏ nước. Có người hỏi, ông trả lời: “Lấy đạo ngay mà thờ người thì đi đâu mà không bị ba lần truất. Nếu lấy đạo cong thì hà tất phải bỏ nước của cha mẹ”. Sau khi chết, được đặt tên thụy là Huệ. Mạnh Tử khen ông là bậc thánh về Hòa (Thánh chi hòa). Nguyễn Du trong *Bắc hành tạp lục* đã làm bài thơ viếng mộ ông]

“Mình là sắc lang còn dám đổ lên đầu em?” Thật dũng cảm! Chân Đa Trân mở mắt ra, chuẩn bị chửi mắng một trận.

Nhưng không ngờ lại trông thấy vẻ mặt nhăn nhai đau khổ của anh...

“Nếu không anh đi dội nước lạnh.” Người phụ nữ mình yêu mẩn vùi trong lồng ngực mình, nếu thân thể của anh không phản ứng thì chắc là anh bị bất lực rồi.

“Không cần! Đồ ngốc.” Cô hờn dỗi liếc mắt một cái.

Nhìn anh chu đáo như vậy, trong lòng Chân Đa Trân rất ngọt ngào, cảm thấy thực sự cuồng loạn, kéo người đàn ông đang muốn đứng lên về lồng ngực.

Cô đưa đôi môi đỏ mọng mềm mại lên, hôn lên khuôn mặt tuần tú của anh.

Mặc dù đầy bụng oán hận, nhưng cô vẫn không quản được tim mình đập thành thịch, muốn chạy về phía anh...

“Không được bỏ rơi anh!” Ôm chặt vòng eo thon của cô, anh hôn trả lại.

Hai tay ôm thật chặt cổ anh, miệng lưỡi dây dưa với anh, cô cùng anh sẽ chia nhiệt độ.

Nhanh như chớp, xúc động theo từng nụ hôn lan tỏa toàn thân...

Môi lưỡi quấn quít như tưới nước cho cả vùng đất khô hạn, họ ôm chặt nhau hơn, vì muốn được nhận nhiều hơi thở của đối phương hơn.

“Lần này nếu anh không trông nom em mà chuồn mất, em sẽ cắt bỏ chim nhỏ của anh!” Cô hung tợn cảnh cáo kèm theo tiếng thở dài nặng nề.

Cô biết mình lại lún sâu một lần nữa, không cách nào thoát khỏi, phải dán chặt vào vòm ngực cường tráng của anh thì cô mới có cảm giác an toàn.

“Anh sẽ không, hãy tin anh!”

Thân thể nồng nhiệt dây dưa trên ghế sofa, bàn tay của anh ngao du trên cơ thể cô, vuốt ve đường cong da thịt.

“Ở chỗ này có chút kỳ quái...” Bị thấy thì làm sao bây giờ?

Thật là mắc cỡ chết đi được, không thể là một nơi bình thường sao?

“Không, anh cảm thấy chỗ này rất tốt.” Tốt nhất là ở trong nhà, chỗ nào cũng ngập tràn dấu vết ân ái của họ.

“Đây là chỗ xem ti vi...” Cô khó khăn nhắc nhở.

“Lúc ta ở cùng nhau thì cần gì xem ti vi? Em xem anh là đủ rồi.” Anh ngậy thơ đề nghị.

“Thần kinh!”

“Anh nói chính là sắp biến giấc mơ thành hiện thực.” Anh chặn môi cô lại, không để cô nói nữa, lồng ngực rần rần không ngừng ma sát hai vú cao vút, trêu đùa dục vọng của nhau.

“A...” Cô nhẹ giọng thở dốc.

Người đẹp thở gấp khiến thân dưới của anh đã gồng gượng lại càng thêm khô nóng phấn khích.

“Anh đó!” Mặc dù trong miệng oán trách, nhưng cô không muốn nhìn thấy anh phải khó chịu, liền thả lỏng cơ thể, mặc cho người yêu thăm dò.

Dục vọng của anh cách một lớp quần áo đặt ở nơi mềm mại của cô, bàn tay không an phận đưa vào trong quần áo của cô, vuốt ve da thịt của cô.

Thuần thực khiêu tình, khiến cho cô rung động...

“Tập trung một chút.” Anh cởi áo sơ mi của cô làm cô để lộ da thịt trắng như tuyết.

“Chờ một chút, nếu vú Vương đi vào thì phải làm sao?” Cô sợ quần gia lại đột nhiên chạy tới.

“Bà ấy đi ngủ rất sớm.” Anh giải thích đơn giản.

Đừng đùa! Chẳng lẽ vú Vương lại không biết? Anh làm việc ở phòng khách, bà ấy nhất định sẽ áp chế Siêu Luân ngủ, không để thằng nhóc đó rời giường.

Anh đưa tay vào trong áo ngực của cô, cầm lấy hai con thỏ trắng mềm mại, không ngừng xoa bóp.

Anh xoa bóp hơi thô lỗ, hai bầu ngực của cô bắt đầu dựng đứng.

Cởi áo ngực của cô ra, anh ngậm lấy đầu vú, đầu lưỡi linh động không ngừng trêu chọc nơi mẫn cảm, đến khi người đẹp không ngừng bật ra tiếng rên rỉ mới hài lòng.

“Ừng chí, em còn muốn...”

“Không thành vấn đề, anh sẽ ăn no em.” Khẽ liếm vành tai của cô, anh cam kết.

“Ừ...” Cơ bắp chắc nịch đầy nam tính, rõ ràng là muốn cô ý loạn tình mê.

“Em cũng có thể giúp anh cởi quần áo.” Cô đơn giản tuyên bố, cởi áo sơ mi của anh ra.

“Không ngờ em cũng sẽ phục vụ đàn ông.” Khóe miệng nâng lên nụ cười thản nhiên, Mạc Ứng Chí nghe thấy được mùi thơm truyền đến từ mái tóc người đẹp, hạ thân nổi lên xôn xao.

Quần áo của hai người đã bị cởi sạch, anh kéo thân thể xinh đẹp lại gần, để da thịt đàn hồi nồn nà dán lên bắp thịt căng cứng của mình, ngón tay thuận theo đường cong bờ mông, đi tới u cổ thần bí của cô.

Chân Đa Trân bởi vì hưng phấn mà run rẩy, bởi vì anh vuốt ve mà mềm nhũn vô lực.

Ở trong lồng ngực rắn chắc của anh, cô cảm thấy mình như một đứa trẻ, chỉ có thể trốn vào ngực của anh, tìm kiếm sự an toàn.

Tựa như cô lúc còn nhỏ...

Hô hấp của anh nặng nề, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua bắp đùi trắng như tuyết của cô, thuận thế đi vào hoa tâm ướt át.

“Anh chậm một chút...” Chân Đa Trân cắn môi dưới, muốn đè thanh âm dâm dăng yêu kiều xuống, ý thức của cô cũng dần bị kích tình đánh tan.

Anh thuận thế gác bắp đùi của cô lên vai mình.

Ánh mắt sắc bén nhìn vào miệng huyết sâu thẳm, ngón tay đầy ma lực bắt đầu di động trong dũng đạo chật hẹp, dẫn dắt cô liên tiếp thở gấp, ngâm nga.

Lắng nghe tiếng rên rỉ ngọt ngào của cô, “Tiểu huynh đệ” phía dưới anh cũng bắt đầu rục rịch góc đầu.

Anh lại ngậm lấy Hồng Bảo Thạch nhảy lên trước ngực cô, lấy đầu lưỡi trêu chọc, phối hợp động tác của đầu ngón tay, để người đẹp rơi vào trạng thái kích động.

Thân thể mềm mại của Chân Đa Trân bởi vì dục vọng đánh thẳng vào mà đổ bưng.

Cô bắt đầu ngọ nguậy, không biết là muốn thoát khỏi nhiệt độ trong cơ thể, hay là muốn dẫn dụ người đàn ông bên cạnh. Cô bởi vì thân thể khẩn cầu cực độ mà khóc thút thít.

“Cho em...” Cô thấp giọng thúc giục.

“Vậy chân em phải mở lớn ra...” Mạc Ứng Chí nhin vô cùng khổ sở nhưng anh vẫn phải nhắc nhở người yêu rằng bọn họ tuyệt đối là hai bên đều tình nguyện, không phải anh độc thân độc diễn.

Chân Đa Trân mở chân lớn chân ra.

“Như vậy còn chưa đủ!” Tay của anh vẫn tiếp tục ngao du trên thân thể cô, cũng không thỏa mãn dục vọng của cô.

“A...” Cô vượt qua xấu hổ cực độ, đặt một chân qua vai anh.

Mở vậy đủ chưa?

Nhìn phong cảnh trước mắt, Mạc Ứng Chí đắc ý nở nụ cười.

Ngón tay của anh rời khỏi hoa huyệt chật hẹp, dục vọng của anh đặt trước hoa tâm ướt át, cọ sát nơi tư mật của cô, cũng không tiến vào.

“Anh làm sao lại như vậy chứ...” Cô phản đối, cực kỳ khát vọng dục vọng được thỏa mãn.

“Anh không như vậy, làm sao có thể dẫn dụ em yêu anh?” Nói xong, nam kiêu của anh tiến vào trong cơ thể cô, rong ruổi như chỗ không người.

Nhanh chóng ra vào mang đến cảm giác nhạy cảm, dung hợp thống khổ và tê dại...

Chân Đa Trân có vẻ không nhịn được, chỉ có thể cắn chặt môi dưới, khống chế sự kích động của bản thân, không để mình phát ra những âm thanh điên cuồng

“Đừng đè nén, anh muốn nghe giọng của em.” Mạc Ứng Chí thở hổn hển, gia tăng tốc độ.

“A...” Bởi loạt động tác của anh, Chân Đa Trân thét chói tai.

“Rất tốt, tiểu bảo bối.” Anh nâng ông của cô lên, lại dùng lực ép hoa kính xuống. “Chỗ đó của em thật chặt, kẹp anh rất thoải mái...”

Mạc Ứng Chí cúi người, hôn lên môi cô, dâng trào theo mật dịch lấp đầy dũng đạo ẩm áp.

“A a... Đừng nói...” Ý thức của Chân Đa Trân tản ra, anh không ngừng làm cô rên lên, không biết là vui vẻ hay thống khổ.

Cảm giác được hoa kính người đẹp đang co rút thật nhanh, anh biết cô sắp đạt tới cao trào.

Thế là, anh mãnh liệt ra vào u huyệt của cô, ở lần động cuối cùng, reo rắc hạt giống thật sâu trong thân thể cô...

13. Chương 13

“Đáng chết, khốn kiếp!”

Ngày hôm sau tỉnh lại, Chân Đa Trân nằm lì trên giường không thể động đậy, hét to với anh, tố cáo những hành động tàn ác anh đã làm với cô cả đêm qua.

Không ngờ anh lại dẻo dai đến thế, cả buổi tối ân ái mà không mệt.

Từ phòng khách, phòng bếp, phòng ngủ đến phòng tắm, bọn họ đều lăn lộn qua. Nếu không phải là trời sắp sáng thì ngay cả khoảng sân ngoài cửa sổ anh cũng muốn ném thử.

Hành động của anh khiến cô không cách nào ứng phó, hết lần này tới lần khác anh còn nói cuộc sống như vậy mới có tình thú.

Tình thú cái rắm!

Bởi vì đêm qua trầm mê quá độ, thanh âm mắng chửi người của cô chẳng những thiếu hụt khí thể nóng nảy, âm điệu còn mềm nhũn, một chút cũng không giống khí thể mắng chửi người, ngược lại còn giống như đang làm nũng với anh.

Nằm trên giường, Chân Đa Trân chỉ cảm thấy cả người đau nhức không chịu nổi.

Hông của cô tựa như bị người ta bẻ gãy, đón nhận thêm một loại cảm giác đau đớn cứng nhắc, chân của cô nặng nề như đeo quả tạ mấy trăm kg, không thể di chuyển, hơn nữa vừa động liền đau...

Nằm trên giường, Chân Đa Trân thống khổ, không có hình tượng rên rỉ, lảm nhảm oán trách từng chỗ đau.

Nhìn lại tâm trạng anh cũng không tệ lắm, vận động kịch liệt cả đêm mà cũng không có vẻ mặt mệt mỏi, ăn xong bữa sáng đơn giản còn phải đi làm.

“Anh đã tự xin nghỉ giúp em rồi.” Trước khi ra cửa, Mạc Ứng Chí đứng ở mép giường, báo cáo với người yêu toàn thân mềm nhũn.

Miễn cưỡng uống xong sữa tươi, Chân Đa Trân ngồi trên giường nghỉ ngơi tức giận trừng mắt nhìn Mạc Ứng Chí.

“Ít ở đó giả bộ quan tâm đi! Nếu anh thật sự suy nghĩ cho em thì tối qua cũng sẽ không coi em như nàng tiên cá, lật tới lật lui, bên này muốn, bên kia cũng muốn.”

“Được được được, đều là anh không đúng. Em ở đây nghỉ ngơi đi, buổi tối anh trở lại sẽ tiếp tục để em mắng.”

Sau khi anh cười hì hì kết luận liền cầm cặp giấy tờ rời đi, để lại người đẹp tức giận ở trong phòng.

“Một ngày em kiếm được ít nhất là hai ngàn, anh phải trả em gấp đôi! Còn có toàn bộ tiền thưởng chuyên cần nữa...” Chân Đa Trân nằm trên giường sắp nhắm mắt lại, bắt đầu tính toán xem cô nên được bồi thường bao nhiêu mới hợp lý.

Nhưng người gây họa đã chạy mất rồi, một mình cô solo trên giường cũng mệt chết đi được, vẫn nên ngủ trước rồi tính sau.

Chờ Mạc Ứng Chí tan sở, cô sẽ nói rõ ràng với anh.

Còn có, cái loại ** khiến người ta mệt mỏi này nhất định phải một đổi một ư? Nếu như một đêm vượt quá hai lần, anh có nên cho cô tiền trợ cấp hay là thưởng vì cô rất phối hợp không?

Về điểm này, cô cũng muốn làm rõ...

Vốn Chân Đa Trân có thể ngủ thẳng đến khi Mạc Ứng Chí tan sở, nhưng cô mới ngủ được bốn tiếng đã bị tiếng ồn ào ngoài cửa đánh thức.

“Tiểu thư, đây là phòng của Mạc tiên sinh, cô không thể vào!” Giọng nói hốt hoảng của Vú Vương truyền đến từ bên ngoài.

“Giờn sao, tôi cũng họ Mạc, ở Mạc gia có chỗ nào là tôi không thể đi?” Tiếng quát mềm mại cũng lập tức truyền tới.

“Ừm...” Chưa ngủ đủ đã bị đánh thức, đầu của Chân Đa Trân muốn nứt ra.

“Nhưng...” Vú Vương tiếp tục ngăn cản, nhất định không để người vừa tới xông vào.

“Có phải bên trong giấu hồ ly tinh nên bà mới không cho tôi đi vào đúng không?” Chủ nhân của giọng nói mềm mại hình như muốn phát điên, không ngừng lấy chân đạp cửa phòng.

“Mạc Kiều Kiều, tôi cảnh cáo cô, nếu cô không rút để tôi ngủ, tôi sẽ cho cô biết tay!”

Chân Đa Trân cuối cùng cũng không nhịn được, yếu ớt gào lên với người bên ngoài.

Gào xong, cô trở tay bắt được gối đầu, lập tức chụp lên đầu, kiên quyết không để người phụ nữ điên cuồng bên ngoài phá hư mộng đẹp của mình.

“Chân Đa Trân!” Cô ta nhận ra được giọng của cô! Con khỉ hoang này lại quần lấy anh trai sao? Cô ta rõ ràng đã đuổi cô đi rồi mà!

Mạc Kiều Kiều ở ngoài cửa giống như muốn giết người, hét chói tai.

Chân Đa Trân không muốn để ý tới cô ta, trốn dưới gối, không trả lời.

“Cô ra ngoài mau!” Mạc Kiều Kiều giống như một kẻ điên, không để ý tới vú Vương quát bảo ngừng lại, bắt đầu đập cửa, đá cửa, đập cửa.

Chân Đa Trân vẫn tiếp tục làm ngủ, không thềm lên tiếng.

“Cô là đồ tiện nhân! Dám tới đây quyến rũ anh trai tôi?” Mạc Kiều Kiều điên cuồng la hét, hận không thể phá tan cánh cửa, đuổi ác nữ trốn bên trong ra ngoài.

Vú Vương không chịu đựng được nữa, quyết định đi gọi điện thoại.

Mạc Kiều Kiều mặc kệ, tiếp tục gào thét bên ngoài.

Chân Đa Trân phớt lờ, tiếp tục làm tổ trong phòng ngủ.

Năm phút sau, phòng bảo vệ ấy người đàn ông cao lớn đến, mời Mạc Kiều Kiều gây chuyện ở tầng hai Mạc gia ra khỏi cửa lớn.

“Tôi họ Mạc, Mạc Ứng Chí là anh trai tôi!” Mạc Kiều Kiều không tin anh trai sẽ đối xử với mình như vậy, hét to với mấy nhân viên bảo vệ.

Nhưng nhân viên bảo vệ mặt vẫn vô cảm, kéo cô ta ra ngoài.

“Xin lỗi, Mạc tiên sinh đang làm việc, mời cô đến công ty tìm cậu ấy, để cậu ấy dẫn cô vào cửa. Hoan nghênh cô lần sau trở lại.” Vú Vương mặt không đổi sắc đứng ở cửa, tiễn bước ôn thần.

Chân Đa Trân cuối cùng cũng bỏ được chiếc gối trên đầu mình ra ——

Phụ nữ điên khùng đã đi khỏi, vạn tuế!

oOo

Mạc Ứng Chí và Chân Đa Trân làm tổ trên ghế sofa, Chân Đa Trân tập trung tinh thần xem chương trình “Món ngon Nhật Bản”.

“Nghe nói buổi chiều Kiều Kiều đến làm âm ỉ với em hả?” Người đàn ông vừa lột vỏ quýt vứt vào thùng rác, vừa nhét quýt vào miệng người yêu.

“Ừ, hình như vậy.” Chân Đa Trân vừa nhai vừa đáp lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, không tập trung.

Trên TV là món Sashimi [1], thoát nhìn có vẻ rất ngon... Thật hâm mộ người Nhật Bản, có thể ăn nó hàng ngày...

[1] Sashimi (IPA: /'sa imi/ tiếng Nhật: | ; Hán Việt đọc là Thích thân) là một món ăn truyền thống Nhật Bản mà thành phần chính là các loại hải sản tươi sống.

“Tiểu Trân!” Mạc Ứng Chí gọi nhưng cô không trả lời.

“Tiểu Trân!” Anh gọi lần thứ hai, cô vẫn không trả lời.

Không có tiếng gọi thứ ba mà ‘bụp’ một tiếng, thức ăn ngon trên màn hình TV đột nhiên biến mất.

Chết tiệt, lại dám tắt ti vi của cô?

“Khốn kiếp, sao anh lại làm phiền tình yêu của em với Sashimi vậy?” Chân Đa Trân nhe răng trợn mắt, kích động muốn đoạt điều khiển lại.

“Nói chuyện với anh, anh sẽ để vú Vương đi chuẩn bị bữa tối Sashimi!” Mạc Ứng Chí giờ điều khiển lên thật cao, không để cô với được.

“Em còn muốn tôm hùm!” Cô sôi nổi, muốn đoạt lấy điều khiển, dù sao nhìn Sashimi còn hơn là không được ăn.

“Có tôm hùm.”

“Em còn muốn bào ngư!” Tiếp tục nhảy, nhưng lại múa may ra hiệu giống như hoan hô.

Nét mặt cô đã không còn dữ tợn như lúc trước, dù sao chương trình ti vi cũng không thể sánh bằng Sashimi, tôm hùm, bào ngư thật được.

“Có bào ngư.” Người đàn ông hào phóng đồng ý.

“Yeah!” Cô xui lơ ở trên ghế sofa, lưỡi phải đoạt lại. “Anh muốn hỏi gì? Nói đi.”

“Em đúng là thổ phỉ từ trong ra ngoài!” Mạc Ứng Chí cầm điều khiển gõ nhẹ vào đầu người đẹp một cái, hết cách với cô.

“Ai bảo anh cứ ở bên cạnh lăm bằm, cản trở em xem TV!” Chân Đa Trân lập tức ‘cây ngay không sợ chết đứng’.

“Anh đang hỏi em, có phải Kiều Kiều nói gì không lẽ phép với em không?” Mạc Ứng Chí có chút chịu thua cô em gái của mình.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần có phụ nữ đến gần anh, con bé sẽ đến phá!

Nhưng anh cũng rất vui vì Kiều Kiều làm như vậy, nếu không anh ở nước ngoài cô đơn như vậy, cộng thêm không có tin tức của Đa Trân, ai biết anh có thể rơi vào lưới tình của đám ong bướm kia không?

“Ừ, không có đâu!” Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

“Thật không? Kiều Kiều ngoan như vậy sao?” Mạc Ứng Chí nghe trả lời như thế, không thể tin.

Kiều Kiều chỉ cần thấy phụ nữ nào lại gần anh, sẽ như phát điên đi công kích người ta, không hù chạy không cam lòng, sao có thể bên nặng bên nhẹ như vậy?

“Em biết cô ấy có chứng cuồng anh trai, bình thường thì mặc kệ cô ấy đi, nhưng hôm nay cô ấy ầm ĩ làm em không ngủ được... Em gằm lên với cô ấy, rồi cô ấy bị vú Vương mời đi.” Chân Đa Trân nhún vai, thờ ơ khoát tay.

“Ừ?” Người đàn ông nhướn mày, không hiểu những lời cô nói có ý gì.

“Cô ấy ầm ĩ ở bên ngoài, em không ngủ được...” Chân Đa Trân khoa tay múa chân, mặt mày hớn hờ giải thích, “Em cảm thấy cô ấy rất phiền, liền bảo cô ấy cút mau, cô ấy liền nổi giận, như bị thần kinh đập cửa, vú Vương phải đi tìm nhân viên bảo vệ”

“Em cố ý chọc con bé tức giận?” Mạc Ứng Chí ngửi được ý này trong lời nói của người đẹp.

“Ừ, nếu không ai biết cô ấy muốn dây dưa với vú Vương bao lâu? Cô ấy muốn vào phòng ngủ của anh, anh có thể đang ngủ trong đó thì sao!” Đối phó với Mạc Ứng Chí, cô có rất nhiều biện pháp!

“Tiểu Trân...” Mạc Ứng Chí đau đầu.

“Muốn khen em nhanh trí phải không? Không cần khách khí, những đứa trẻ nhà nghèo luôn phải nghĩ biện pháp đối kháng cường quyền, nếu không em cũng chỉ có thể ”bị người ức hiếp” thôi.” Chân Đa Trân phất tay một cái, vô cùng đắc ý về sự thông minh của mình.

14. Chương 14

“Cái gì gọi là ”bị người ức hiếp?” Mạc Ứng Chí không hiểu.

“Thời xưa, không phải người ta đều nói tham quan ô lại ”ức hiếp hương dân” ư? Em sợ em cũng sẽ bị người có tiền ”ức hiếp” đó!”

“Tiểu Trân...” Nghe lời giải thích như vậy, Mạc Ứng Chí hoàn toàn bị người yêu đánh bại.

“Ừm, trong thời gian em bồi thường cho anh, em nhất định sẽ làm tròn trách nhiệm của một người tình - anh nhớ trả tiền làm việc cho em là được rồi, có cơ hội kiếm tiền tốt như vậy, em nhất định sẽ làm việc thật chuyên nghiệp, tuyệt đối sẽ không để những người khác đuổi đi.” Chân Đa Trân giơ cao tay phải lên, thề son sắt.

Bởi vì lúc ăn cơm chiều, Mạc Ứng Chí đã đồng ý với cô rằng sẽ tăng gấp đôi tiền bồi thường cô không đi làm, cũng sẽ tăng gấp đôi toàn bộ tiền thưởng chuyên cần...

Trời ạ! Cô hôm nay ngủ ở Mạc gia cả ngày, cũng có thể cầm tiền gấp đôi? Mạc Ứng Chí đúng là ông chủ tốt nhất thế giới!

Nếu như vậy, đương nhiên cô sẽ tiếp tục hợp tác với anh!

Cho nên Mạc Kiều Kiều có ầm ĩ cũng không sao, cô chỉ cần động ngón tay út là có thể giải quyết con bé nhàn chán này. Ha ha!

“Trời!” Mạc Ứng Chí lại đau đầu hơn.

Cô gái nhỏ này rốt cuộc còn ý tưởng kỳ quái gì nữa đây? Nói rõ ràng toàn bộ ra là được rồi.

Bây giờ nếu anh nói với cô, cô chủ động hôn anh một cái là có thể cầm năm trăm, cô chắc chắn sẽ làm.

Nếu nhớ cũng có giá, vậy mấy năm nay anh nhớ mong được coi là gì?

Anh thật sự rất muốn hỏi rõ ràng, rốt cuộc bọn họ như vậy được coi là gì?

Còn... Bất kể là ai muốn cô dùng thân thể để bồi thường, cô cũng sẽ đồng ý sao?

oOo

Đêm chủ nhật, anh em Mạc gia ở trong quán bar.

“Anh à, anh đừng uống nữa!” Mạc Kiều Kiều lo lắng khuyên nhủ ông anh.

Cô nàng chạy từ tập đoàn Hoàn Vũ đến quán bar, nhưng không tự rời khỏi, kiên trì muốn đưa anh trai mình về nhà.

Cô ta muốn nói với anh trai mình rằng người phụ nữ kia ham tiền thế nào, đã đối xử với cô ta thế nào? Đến lúc đó anh em bọn họ liền tâm, cô ta muốn đuổi Chân Đa Trân đi là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hết lần này tới lần khác anh trai tan làm lại không về nhà, cô ta chỉ có thể chờ ở quán bar này rồi ầm ĩ...

Có người khiêu vũ, có người nói chuyện phiếm, có người xem tivi, có người đánh golf, nhưng không một ai để ý đến cô ta... Tức chết đi được!

“Tới quán bar không uống rượu thì làm gì? Tiểu thư, em tha cho anh đi!” Người đàn ông buồn bực uống rượu, không để ý tới em gái.

“Muốn uống thì về nhà uống, nếu không cũng có rất chỗ cao cấp...” Hu hu, anh trai gần đây nghèo vậy sao, đến những nơi như vậy uống rượu?

“Thêm một ly!” Mạc Ứng Chí quát to một tiếng với bartender (người pha chế rượu).

“Được.” Bartender đắc ý nhướn mày với tiểu mỹ nhân (cô gái nhỏ xinh đẹp) đang càu nhàu bên cạnh Mạc Ứng Chí, rót thêm cho anh một ly Whisky tinh khiết.

“Hừ!” Đáng ghét!

Mạc Kiều Kiều cho bartender một cái liếc mắt, sắc mặt không tốt lắm.

Hừm, tiểu hạt tiêu.

Bartender mỉm cười, đối với hàng vi của một tiểu thư được chiều chuộng không ghét, cũng không nịnh hót, tiếp tục làm công việc pha chế rượu của mình.

“Anh ...” Mạc Kiều Kiều hiểu nụ cười của bartender thành nụ cười nhạo, trong lòng vô cùng tức giận.

Cô ta không ngừng lắc tay của anh trai, hy vọng anh đưa cô về.

“Thôi! Em tự mình về đi.” Người đàn ông bực dọc rút cánh tay về, lạnh lùng nhìn cô ta.

Không ngờ người anh trai luôn phong độ lại đối xử với cô ta lạnh lùng như thế...

Bartender dùng ánh mắt đồng tình nhìn cô ta.

“Oa!” Không chịu nổi loại không khí này, Mạc Kiều Kiều khóc lóc chạy mất.

“Mạc tổng...” Bartender thấy tiểu mỹ nhân bị mắng chạy mất, có chút đau lòng, thấp giọng nhắc nhở Mạc Ứng Chí.

“Em gái tôi từ nhỏ đã giống nước mũi, chết cũng dính lấy tôi, phiền chết đi được.” Người đàn ông đưa chất lỏng màu nâu vào trong miệng, hào phóng hứa hẹn: “Cậu thích thì đuổi theo đi, đuổi kịp tôi sẽ để cậu làm em rể tôi!”

“Ừ?” Thật sao? Bartender không dám tin.

Mạc Ứng Chí chỉ cầm ly rượu trống không lên, hét lớn: “Thêm một ly!”

Bartender vội vàng giao công việc trên tay cho phục vụ sinh, dẫn dò cậu ta rót rượu cho Mạc Ứng Chí, còn nói tối hôm nay bất kể Mạc Ứng Chí uống bao nhiêu, đều là anh ta mời.

Mạc Ứng Chí phát tay với bartender, muốn anh ta đi mau.

Bartender nở nụ cười thần nhiên... A, anh ta muốn tan ca sớm để theo đuổi tiểu mỹ nhân thương tâm.

Bên tai ít đi những lời cầu nhàu, người đàn ông mới cầm rượu lên, lúc đang chuẩn bị uống một hơi cạn sạch thì có một cánh tay đưa ra ngăn cản anh.

Là ai vậy? Mạc Ứng Chí quay đầu, thấy có hai người đứng bên cạnh mình.

“Hai người cũng tới đây uống rượu sao?” Mạc Ứng Chí cười không ngớt. Tại sao uống rượu giải sầu lại có nhiều người đến làm âm ỉ vậy?

Một Kiều Kiều chạy đi, lại có Đới Bằng Trình và bạn gái mảnh mai của anh ta tới...

Haiz, chẳng lẽ tối nay trời cao không cho phép anh thỏa thích quất lên điên cuồng?

“Mình uống với cậu.” Nhìn ra được ông bạn đang buồn bực, Đới Bằng Trình không nói hai lời liền ngồi xuống bên cạnh anh, cũng gọi một ly rượu.

“Tiểu Trân đâu? Tại sao vào nhà vệ sinh lâu vậy?” Đỗ Phán Nhu nhìn xung quanh.

“Ai nói cô ấy ở nhà vệ sinh?” Uống một hớp rượu, Mạc Ứng Chí hỏi ngược lại.

“A, cậu ấy không tới cùng anh hả? Cậu ấy rất thích tham gia náo nhiệt mà!” Trước kia khi Tiểu Trân chưa có bạn trai, sau khi làm việc vẫn thường cùng các cô tới quán bar uống rượu.

“Cô ấy tương đối yêu tiền!” Mạc Ứng Chí nhàn nhạt nói rõ.

“A!” Nghe được câu này, Đỗ Phán Nhu không khỏi mỉm cười.

Những lời này rất chua xót, có vấn đề.

“Cậu là tổng giám đốc lớn của tập đoàn Khóa Quốc, sức quyền rũ lại không bằng Tôn Trung Sơn [2] ư?” Đới Bằng Trình không thể không giễu cợt bạn tốt: “Sau khi gả cho cậu rồi, cô ấy còn sợ không có tiền sao? Chỉ cần sau này tình cảm với cậu tốt một chút, cô ấy có thể đếm tiền không xuể, cần gì phải ở bên ngoài kiếm chút tiền lẻ này?”

[2] Tôn Dật Tiên (chữ Hán: 孫逸仙), còn gọi là Tôn Văn (孫文) hay Tôn Trung Sơn (孫中山), (12 tháng 11 năm 1866–12 tháng 3 năm 1925) là nhà cách mạng dân chủ Trung Quốc, người lãnh đạo cuộc cách mạng Tân Hợi năm 1911 lật đổ triều đại Mãn Thanh và khai sinh nước Trung Hoa Dân Quốc. Ông được người Trung Hoa gọi yêu mến là “Quốc phụ Trung Hoa”.

“Mình không cảm thấy tình cảm bây giờ của bọn mình không tốt!” Nghe được những lời tổn thương lòng tự trọng của anh ta, Mạc Ứng Chí lập tức cất giọng bảo vệ tình yêu của mình.

“A?” Làm gì mà nhạy cảm vậy? Đới Bằng Trình nhướn mày, không nói gì.

“Vậy bây giờ Tiểu Trân ở đâu?” Đỗ Phán Nhu quyết định truy ra nguyên nhân Mạc Ứng Chí một mình uống rượu giải sầu.

Hi vọng anh đừng nói là bây giờ Tiểu Trân vẫn còn đang kiếm tiền ở ban học bổ túc...

“Cô ấy vẫn còn ở trên lớp học, ca đến chín giờ rưỡi.” Mạc Ứng Chí ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, bây giờ mới tám giờ rưỡi.

Một giờ nữa anh mới được gặp cô, mới có thể nói chuyện với cô...

Chết tiệt!

“Này...” Đới Bằng Trình nghe đáp án như thế, có chút sững sờ.

Tại sao có thể như vậy?

“Oh...” Đỗ Phán Nhu che mắt, kêu rên một tiếng.

Cô nàng cũng biết Tiểu Trân sẽ làm gì, nhưng cô lại không chịu ở cùng với bạn trai, ngược lại chạy đi giựt tiền, có phải quá khoa trương rồi không?

Khó trách Mạc Ứng Chí ngồi ở quầy bar uống rượu giải sầu... Tội nghiệp...

“Mình uống với cậu!” Đới Bằng Trình biết Mạc Ứng Chí bây giờ rất buồn bực.

“Những lời này cậu vừa mới nói rồi.” Người đàn ông rảnh rỗi phun ra một câu.

“Được rồi, đàn ông uống rượu nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Tới đây, cạn ly!” Đới Bằng Trình nhớ lúc mình theo đuổi Đỗ Phán Nhu, cũng có một đồng vấn đề.

Có phải mấy chị em nhà nhà đều đặc biệt như vậy hay không hay không?

Còn ghét bỏ thân phận tổng giám đốc của bọn họ...

Đây là như thế nào? Làm tổng giám đốc cũng không phải là anh ta muốn, một đồng phụ nữ đuổi theo cũng không phải là anh ta đưa tới, thế nhưng lại tức giận lên người anh ta?

Đới Bằng Trình bây giờ rất hiểu cảm nhận của Mạc Ứng Chí.

Những người phụ nữ kỳ lạ!

“Đúng, chúng ta cạn ly!” Mạc Ứng Chí gơ cao ly rượu, điên cuồng uống cùng Đới Bằng Trình.

Không muốn không khí, càng nghĩ càng giận. Bây giờ anh cũng không hiểu tại sao Chân Đa Trân lại khác những người phụ nữ khác đến vậy, rất khó xử lý.

“Này!” Đỗ Phán Nhu nhúc nhích đầu.

Không phải là nói tới chào rồi đi hay sao? Bọn họ đã mua vé xem phim, chuẩn bị tới rạp chiếu bóng rồi, tại sao bây giờ lại bắt đầu cạn ly vậy?

Chân Đa Trân đáng chết này!

Ngày nghỉ không ở cùng bạn trai lại chạy đi kiếm tiền, hại đàn ông của các cô uống rượu giải sầu với nhau.

“Tiểu Nhu, em tìm người khác cùng xem phim đi, hôm nay anh không thể trọng sắc khinh bạn.” Đới Bằng Trình thừa dịp mình còn tỉnh táo, dằn dò bạn gái.

Trọng sắc khinh bạn cái đầu anh ý! Đỗ Phán Nhu hung hăng trừng hai tên đàn ông ngu xuẩn.

Tính bỏ cô xuống để mình có thể uống thoải mái phải không?

Đại ngu ngốc!

Tại sao có vấn đề không giải quyết, chỉ biết uống rượu giải sầu, vui mình trong một góc? Tại sao không nói rõ ràng với Đa Trân?

Đỗ Phán Nhu tức giận cầm điện thoại di động lên, quay số.

Cô phải gọi Tiểu Trân tan việc, với quán bar này nhận bạn trai về!

Người đàn ông của Đỗ Phán Nhu cô chỉ ở cùng người đàn ông của Chân Đa Trân đến chín giờ rưỡi, sau đó là thời gian ngọt ngào của bọn họ, người lạ chớ gần.

Về điểm này, cô đã vô cùng kiên trì!

15. Chương 15

Thật vất vả mới đưa được người đàn ông vào nhà, Chân Đa Trân thở hồng hộc.

“Bằng Trình, tối đây... Chúng ta uống thêm một ly nữa...” Mạc Ứng Chí nằm trên sofa huyền ảo, la hét với không khí.

“Không có tửu lượng thì đừng uống nhiều như vậy, quý say!” Chân Đa Trân ngồi co quắp ở một bên oán trách.

“Ba...” Mạc Siêu Luân vốn đã ngủ dụi mắt, chạy từ trong phòng đến.”

Sau khi lớp bỏ tức tan học, cậu để vú Vương đưa về nhà, vì cô Annie nói ba ở bên ngoài uống say, cô ấy phải đi đón ba về.

“Ngoan, đi ngủ trước đi.” Chân Đa Trân nháy mắt mấy cái với cậu.

“Được.” Thấy nụ cười của Chân Đa Trân rất xinh đẹp dễ thương, Mạc Siêu Luân tâm tình rất tốt chạy về phòng, ngoan ngoãn đi ngủ.

Mà Mạc Ứng Chí nằm trên ghế sofa vẫn tiếp tục nói loạn.

“Tiểu Trân, anh yêu em! Tại sao em không yêu anh...”

“Ừ?” Chân Đa Trân trong nháy mắt cực kỳ kinh ngạc, không thể tin những gì mình nghe được.

Nhưng người đàn ông say rượu cứ co quắp mà ngủ đi như vậy, hoàn toàn không biết lời của anh đã gây nên sóng to gió lớn.

Bên trong phòng khách chỉ còn lại một ngọn đèn, ánh đèn không hề sáng.

Chân Đa Trân chỉ yên lặng nhìn chăm chăm người đang say rượu.

Lời của anh nói là thật sao? Phải không?

oOo

“A, đau chết mất...”

Mạc Ứng Chí nằm trên giường, ôm đầu oa oa kêu to.

“Đừng gọi, ai kêu anh và Đới Bằng Trình uống rượu Whisky như uống nước? Hôm qua em muốn đưa anh lên lầu cũng phải mất rất nhiều sức lực... Cũng may là không làm anh té xuống lầu.” Chân Đa Trân ủ rũ, cầm bát canh giải rượu vú Vương nấu, phục vụ anh chàng say rượu.

“Không muốn đọc tiếp... Đầu anh đau...” Mạc Ứng Chí suy yếu nói.

“Đáng đời!” Chân Đa Trân dịu dàng cười một tiếng, nhẹ nhàng phục vụ anh uống canh, uống thuốc, rồi để anh nằm lại trên giường.

May là đêm hôm qua cô có kéo anh lên lầu, bởi vì tối qua có luồng không khí lạnh tràn về, nếu anh ngủ ở phòng khách thì nhất định sẽ cảm mạo.

“Haiz...” Mạc Ứng Chí nặng nề thở dài.

Tự chủ quá mạnh nên anh rất ít khi uống rượu say, cũng không biết hôm qua tại sao lại như vậy, lại ở quán ba uống rượu với Đới Bằng Trình...

Mạc Ứng Chí nằm trên giường kiểm điểm lại hành vi của mình, còn Chân Đa Trân thì ngồi một bên chuẩn bị bài thi Anh - Mỹ cần dùng vào tuần tới.

Hai người mặc dù không có nói chuyện, nhưng trong không khí tràn ngập một không khí gia đình hoà thuận.

“Anh có muốn ngủ thêm một lát không? Thân thể không thoải mái thì phải ăn, ngủ nhiều, điều dưỡng thân thể, ngày mai mới có thể đi làm.” Chân Đa Trân vừa chuẩn bị bài thi, vừa hỏi ý kiến của anh.

“Được.” Nhìn gương mặt của người đẹp, Mạc Ứng Chí có một cảm giác hạnh phúc chứa chan.

Anh thích cô chăm sóc anh như vậy...

“Vậy thì mau nhắm mắt lại ngủ đi, đừng than thở nữa.” Chân Đa Trân mỉm cười nhìn anh.

“Được.” Mặc dù như vậy, anh vẫn vui vẻ nói.

“Em đếm tới mười, nếu anh còn không ngủ, em sẽ phạt anh.” Chân Đa Trân vừa nói, vừa đặt ra một bài khóa quan trọng, tính toán cho ra một bài thi thật tốt.

“Tiểu Trân, em có cảm thấy chúng ta như vậy... Rất giống trước kia không?” Người đàn ông đang nhắm mắt đột nhiên thốt ra những lời này.

“Thân thể anh không thoải mái còn không ngủ, bị em phạt thì càng giống.” Chân Đa Trân không phản bác, khóe mắt mỉm cười.

“Trước kia người phạt anh không phải em.” Là mẹ anh! Mạc Ứng Chí đính chính.

“Chúng ta có thể đi Thụy Sĩ tìm bác gái tới phạt anh.” Rất đơn giản mà!

“Được.” Anh lập tức đồng ý.

Ừ, như vậy cũng được? Anh quả nhiên là uống đến choáng váng đầu óc rồi... Chân Đa Trân muốn gọi điện thoại hỏi Đỗ Phán Nhu, xem rốt cuộc ngày hôm qua anh đã uống bao nhiêu chai Whisky?

“Nhớ đó... Chúng ta phải sắp xếp ngày nghỉ đến Thụy Sĩ thăm ba mẹ mới được...” Anh sắp ngủ nhưng vẫn tự lẩm bẩm.

A, thì ra là anh vui vì cái này?

Chân Đa Trân đã hiểu, thì ra là cô chủ động nhắc nhở cùng anh đến Thụy Sĩ thăm ba mẹ anh...

Anh vui vẻ như vậy...

Chân Đa Trân nghĩ nghĩ, nghĩ tới tất cả hành động của anh trước đây, đột nhiên cảm thấy rất thú vị.

Tại sao bọn họ chưa bao giờ chính thức nói chuyện yêu đương?

Có phải, anh cảm thấy bình thường, không cần nói; còn cô thì cho đây là trò chơi của người có tiền, không cần nói?

Chân Đa Trân đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt vô cùng dịu dàng, chuyên tâm.

Thật gay go, khoảng cách giữa tâm trí bọn họ còn cách xa thân thể...

Cái này không thể được!

oOo

” Chân Đa Trân! Cô là đồ đàn bà vừa tiện vừa nghèo, dám tới quyến rũ anh trai tôi...”

Tối chủ nhật, Mạc Kiều Kiều thừa dịp Chân Đa Trân về nhà lấy quần áo liền theo đuôi cô, đến trước khu nhà trọ cũ mới xuất hiện, quá lớn.

“Đồ thần kinh, đây không phải địa bàn của Mạc gia, đồ quỷ nhà cô hết cái rắm ấy!” Chân Đa Trân nhứ mày. Cô còn chưa vào nhà, người phụ nữ thần kinh này lại muốn phát điên ở trong hẻm này để hàng xóm nhìn chặc? Có dũng khí!

“Tôi chỉ muốn ọi người biết cô là loại phụ nữ... oái!” Mạc Kiều Kiều đột nhiên bị một chiếc giày bay tới đánh trúng.

Chân Đa Trân kinh ngạc quay đầu, thì ra là cao thủ võ thuật của các cô - Đỗ Phán Nhu.

“Xin lỗi! Trượt tay.” Hai cô gái còn chưa đánh đã bị người thứ ba về nhà đúng lúc can thiệp.

Đỗ Phán Nhu trông rất vô tội đi tới bên cạnh Mạc Kiều Kiều nhặt giày.

“Tôi sẽ kiện cô tội cố ý gây thương tích cho người khác!” Mạc Kiều Kiều không ngờ muốn tới dạy dỗ Chân Đa Trân, kết quả là xuất quân bất lợi, bị giày đánh trúng.

“Tôi sẽ kiện cô tội làm mất trật tự trị an! Ầm ỉ như vậy, thật đáng sợ!” Đỗ Phán Nhu nháy mắt mấy cái, hoa dung thất sắc.

Ghê tởm, vẫn còn giả bộ!

Mạc Kiều Kiều vươn tay, muốn cào lên khuôn mặt phía trước, xem cô ta có dám xen vào việc của người khác nữa không...

“Tiểu Nhu, cẩn thận!” Phía sau lưng có một giọng nam trầm thấp vang lên.

“Kiều Kiều, dừng tay!” Thanh âm khiển trách lạnh lùng cũng đồng thời vang lên.

Nhưng đã không còn kịp nữa, mấy người căn bản còn không kịp nhìn xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thì Đỗ Phán Nhu đã quật ngã Mạc Kiều Kiều xuống đất.

Mạc Kiều Kiều không thể tin được mình lại đụng phải một phụ nữ hung dữ như vậy, ngồi dưới đất gào khóc.

“Tiểu Nhu, cậu thật giỏi!” Vốn là đợi ở trong nhà trọ xem náo nhiệt, Cừu Ái Tĩnh và Hường Duy Mỹ rối rít chạy ra ngoài cửa, dùng sức khích lệ chị em của các cô.

“Tầm tạm. Lâu rồi không luyện, động tác có chút chậm.” Đỗ Phán Nhu mảnh mai che miệng, bộ dạng rất yếu ớt.

“A...” Tại sao có thể như vậy?

Lo lắng bạn gái đi đường đêm, Đới Bằng Trình đi theo phía sau hộ tống người đẹp về nhà thấy tình huống này, trên mặt xuất hiện vô số vạch đen.

16. Chương 16

Thì ra vợ tương lai của anh ta lại lợi hại như vậy? Khó trách anh ta vẫn cảm thấy là lạ...

Thì ra, người đích thực giả bộ yếu ớt chính là bạn gái mảnh mai của anh ta.

“Tại sao anh đã tới rồi ...” Chân Đa Trân cười nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Mạc Ung Chí, làm nũng với anh.

“Anh thấy con đường này rất tối, sợ em gặp phải kẻ xấu...” Không ngờ kẻ xấu lại chính là em gái anh... Mạc Ung Chí che mặt, không còn mặt mũi nào gặp Giang Đông phụ lão [1].

[1] Giang Đông phụ lão: Năm 202 tr. CN, Tây Sở Bá vương Hạng Vũ sau khi thua trận ở Cai Hạ, dẫn hơn 800 quân sĩ phá vòng vây chạy về phía nam, chạy đến khi gặp sông Ô Giang ở Hòa Huyện, chỉ còn vãn vãn hơn 20 người. Hạng Vũ cảm thấy mình không còn mặt mũi nào các vị Giang Đông phụ lão, nên đã tự vẫn ở Ô Giang.

“Ừm, ở đây lâu như vậy, tới bây giờ em cũng chưa từng gặp.” Ngay cả chó trong hẻm này cũng sợ Phán Nhu, kẻ xấu lại càng sợ, đã sớm chạy hết rồi.

“Anh!” Mạc Kiều Kiều tủi thân gọi.

Cô ta không ngờ anh trai không tới an ủi mình, ngược lại lại tới bên cạnh Chân Đa Trân, cô ta có cảm thấy mình bị bỏ rơi.

“Em về nhà tĩnh lại cho anh! Nếu lần sau còn nổi điên như vậy nữa, anh sẽ đem em đến khoa tâm thần, xem em rốt cuộc có bệnh hay không!” Mạc Ứng Chí tức giận, thấp giọng cảnh cáo bên tai em gái.

“Oa...” Không ngờ lại bị anh trai cảnh cáo như vậy, Mạc Kiều Kiều khóc lóc chạy đi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng em gái, Mạc Ứng Chí rất mệt mỏi.

“Chúng ta vào trong nói chuyện phiếm đi, một đám người ở ngoài cũng không phải là cách.” Giữ lấy cánh tay trắng kiết, Đỗ Phán Như nhẹ giọng đề nghị.

“Cũng được.” Tất cả mọi người đồng ý.

Dù sao, gây gỗ ầm ĩ không cần thiết cho nhiều người nhìn, ngọt ngào cũng không cần thiết kể ọi người nghe, không phải sao?

“Tiểu Trân, Kiều Kiều có phải rất hay quấy rầy em như vậy không?”

Vừa bước vào phòng của Chân Đa Trân, Mạc Ứng Chí hỏi về tình huống mà anh đã dự đoán.

“Anh nói gần đây hả? Không có!” Chân Đa Trân vừa cởi áo cho anh vừa trả lời.

“Anh không tin.” Tính tình của em gái anh chẳng lẽ anh lại không biết? Đừng nghĩ sẽ gạt anh.

“Thật sự không có! Cô ấy chủ yếu quấy rầy là vào trước đây thôi. Ấy giờ thật sự rất ít.” Lấy áo trên người anh xuống, Chân Đa Trân đề lên người của người yêu, vừa vuốt ve lồng ngực rắn chắc của anh, vừa cười khúc khích.

Ừm, sờ thật tốt...

“Tiểu Trân, đừng nghịch ngợm!” Mạc Ứng Chí muốn hỏi cho rõ ràng chuyện của em gái, cô gái nhỏ này lại hết lần này tới lần khác phóng hỏa trên người anh, khiến anh không thể tập trung suy nghĩ.

“Yên tâm đi! Nếu trước đây cô ấy mắng em như vậy, em sẽ trúng kế...” Chân Đa Trân thổi khí bên tai anh.

“Vậy bây giờ?” Anh rất lo lắng.

“Đó là bởi vì em không biết anh có yêu em hay không...” Cô không thể làm gì khác hơn là tự lập, tự mình cố gắng, liều mạng kiếm tiền nuôi bản thân.

Nhưng lời của Chân Đa Trân còn chưa kịp nói hết đã bị anh cắt đứt.

“Anh rất yêu em! Từ nhỏ anh đã chờ em lớn lên, muốn lấy em về nhà.” Sợ người yêu thật sự bị em gái mình hù dọa chạy mất, anh vội vàng nói rõ tình ý của mình.

Nếu không, tại sao anh lại ở cùng với một cô bé ba tuổi chứ?

Bạn bè của anh luôn cười anh về chuyện này, được rồi?

“Bây giờ em đã biết, cũng sẽ không nghĩ như vậy nữa.” Chân Đa Trân vươn bàn tay nhỏ bé sờ xuống cậu bé của Mạc Ứng Chí, cọ xát qua lại.

“Tiểu Trân, em học chiêu này ở đâu...” Mạc Ứng Chí đã không chịu nổi, xoay người chặn cô lại.

“Anh không thích ư?” Chân Đa Trân ánh mắt mê loạn, hai má đỏ hồng, đôi môi đỏ thắm hé mở, trong lúc vô tình để lộ tư thái gợi cảm mà mê hoặc.

“Đương nhiên thích.”

“Anh... Còn có thể tiếp tục yêu em không?” Mặc dù ý loạn tình mê, nhưng cô vẫn nhớ phải hỏi một chuyện rất quan trọng với mình.

“Dĩ nhiên. Anh sẽ tiếp tục yêu em, yêu em thiên trường địa cửu.” Đáp án của anh khẳng định mà kiên trì.

Anh thở gấp gấp, hô hấp vang vọng bên tai cô, anh dán nửa thân dưới vào bụng cô, để cô cảm nhận được thứ to lớn của anh vì cô mà dâng trào, sưng phồng hành hạ anh.

“Em cũng yêu anh.” Chân Đa Trân hài lòng ôm cổ anh.

“Vậy thì tốt quá.” Đầu ngón tay anh nhẹ xoa nắn hai đóa hoa của cô, để chúng nở rộ trong tay anh, đứng thẳng.

Ôm chặt thắt lưng của người đẹp, anh cởi quần dài của cô, bỏ đi quần lót của cô, tùy ý trêu chọc vùng cấm địa.

“A... Ứng Chí...” Một luồng khoái cảm đánh úp tới, Chân Đa Trân không khỏi ngâm nga.

“Không được quên những gì hôm nay em nói!” Anh liên tục dặn dò.

“Sẽ không...”

“Vậy thì tốt.” Anh cuối cùng cũng hài lòng, chậm rãi tiến vào hoa huyệt của cô, hưởng thụ khoái cảm được dâng đạo bao quanh.

Chân Đa Trân nhẹ nhàng cau mày, chịu đựng thủy triều tràn vào cơ thể.

Cô chặt chẽ đến nỗi khiến anh suýt nữa thì không kìm được, anh gào thét một tiếng, bắt đầu rong ruổi trong cơ thể cô.

“A...” Chân Đa Trân không nhịn được ham muốn sôi trào trong lòng, bắt giác mở lớn hai chân, nâng cao cái mông, mong đợi anh tiến vào sâu hơn.

“Anh cảm thấy chúng ta sinh ra đúng là để dành cho nhau.” Anh đặt hai chân cô lên vai mình, lấy tiết tấu cực nhanh di chuyển trong cấm địa chật hẹp nóng bỏng, cô chỉ có thể ngửa đầu, để thân thể đến gần anh hơn, nắm chặt bờ vai của anh.

“Ừ...” Cô chỉ có thể phát ra âm thanh hò hét.

“Em thích anh làm vậy với em sao?” Anh nhẹ nhàng hỏi bên tai cô, không ngừng chạy nước rút.

“Ừ...” Anh liên tục ra vào khiến cô thấp giọng nức nở, hai tay nắm chặt bả vai anh, cố gắng kiềm chế từng cơn khoái cảm như thủy triều đang dâng trào trong cơ thể.

Anh lại dùng lực đi vào, tiến đến chỗ sâu nhất trong hoa huyệt.

“Á...” Chân Đa Trân kêu lên một tiếng, cảm giác như bị đánh bay.

Mạc Ứng Chí Sờ dùng sức tiến lên, càng ngày càng nhanh, một lần lại một lần kích tình kết hợp, khiến cho cô gái phía dưới phía dưới ngây ngất đến phát điên.

“A...” Cơ thể cô lại co rút một lần nữa, một dòng nước ấm xông ra, không kìm được kích động, cô ôm chặt lấy cổ anh.

Anh gầm nhẹ một tiếng, bởi vì hoa kính co rút mà kích thích, thiếu chút nữa thả ra dục niệm.

“Không cần... Như vậy là tốt...” Bởi vì anh không ngừng luật động, khiến Chân Đa Trân khó chịu gào thét. Cô sắp nổi điên...

Mạc Ứng Chí hưởng thụ mà lắng nghe, tiếp tục tăng nhanh động tác phía dưới.

Anh chính là muốn nổi điên! Anh chính là muốn cô biết, thân thể của cô bị anh khống chế!

Không cho cô thoát khỏi anh nữa, anh đã hoàn toàn chiếm được cô!

“Nhớ phải yêu anh cả đời.” Còn chưa lấy được đáp án, anh tuyệt đối sẽ không buông thả dục vọng, cũng tuyệt đối không buông cô ra.

“Được...” Chân Đa Trân hít thở dồn dập, khóc sùi sùi.

Anh ở trong cơ thể cô mãnh liệt mà tạo ra khoái cảm tê dại, để cho cô cứ muốn chết đi như vậy...

Cô không có dư lực phản kháng, chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của anh; còn anh đạt được mục đích cuối cùng cũng hài lòng, tiến vào nơi sâu nhất của cô, đụng tới chỗ mẫn cảm nhất.

“A...” Kích tình như thế khiến cho cô quên mình rên lên.

Mạc Ứng Chí buông lỏng đỡ, buông thả dục niệm, điên cuồng kết hợp, cuối cùng cũng phun ra chất lỏng nóng ẩm áp, hoà hợp cùng dòng nước ấm tuôn ra từ trong cơ thể cô.

Trong triền miên, hai người cuối cùng cũng tìm được điểm cân bằng đẹp nhất trong cuộc sống.

Bọn họ yêu nhau, cả đời như vậy.

Cũng không còn ai ngăn cản họ nữa!

Trước khi thiếp đi Chân Đa Trân tin, tin rằng trí nhớ sẽ in hằn khoảnh khắc yêu thương này, đến thiên trường địa cửu...

17. Chương 17: Lời Tác Giả.

Yêu là gì?

Liên Liên

Đây là nick name gần đây của tôi trên mạng, viết nhiều tiểu thuyết ngôn tình như vậy, tôi cũng có chút suy tư về tình yêu.

Ở thời học sinh, bạn học cho là tôi viết nhiều tiểu thuyết ngôn tình như thế, nhất định cũng rất am hiểu tình yêu, vì vậy khi xảy ra chuyện gì với bạn trai đều tới tìm tôi thảo luận.

Nói thật ra thì Liên Liên cũng không hiểu rõ tình yêu, tôi chỉ viết những chuyện xảy ra về tình yêu trong ảo tưởng ra, khiến người ta say mê, vui sướng, thậm trí điên cuồng, tâm trạng chuyển hóa thành văn chương, hiện ra trước mắt mọi người.

Tình yêu trong ảo tưởng luôn có chút hoa mỹ, để viết ra cũng không quá dễ dàng.

Nói ví dụ, tình cảm nên kết thúc, liền phải có người đau lòng... Nước mắt ướt gối mấy ngày, nhưng không như vậy lại không được...

Bạn bè của tôi luôn nói, lần sau sẽ không tìm tôi trao đổi chuyện yêu đương nữa. *cười*

“Không có cách nào tiếp tục yêu, làm sao đây?” Bạn của tôi hỏi.

“Vậy thì đừng nói chuyện, dù sao hai người các cậu ngây thơ như vậy, nói yêu thương đều rất ngốc, không ai nhường ai, vậy nói cái rắm!” Liên Liên không sợ chết, đề nghị như thế.

“Vậy mình phải nói với anh ấy cái gì?” Bạn của tôi hỏi nữa.

“Không cần phải nói, tình cảm đi tới cuối cùng, cậu nói gì cũng đều giống chạy án, cần gì nói?” Liên Liên to gan, cho nên phê chuẩn như vậy. Hi hi...

“Vậy...”

“Không cần nói, không cần làm, tiếp tục cuộc sống của cậu... Đến một ngày anh ta sẽ nhớ cậu, nhớ lại từng có những chuyện thú vị với cậu, thế là xong.” Liên Liên vừa đọc truyện Conan, vừa giải thích.

“Anh ấy làm mình buồn! Mình ngay cả mắng anh ấy cũng không được ư? Tại sao mình phải đối xử tốt với anh ấy như thế?” Cô bạn khóc thút thít trước mặt Liên Liên, dường như cô nàng là kẻ bất hạnh nhất thế giới.

“Anh ta làm rất nhiều chuyện có lỗi với cậu à?” Liên Liên nhấn tắt truyện Conan trên màn hình, chú ý đến cô bạn.

“Thật ra thì... Cũng không có.” Lỗ mũi hồng hồng.

Vừa trung thực vừa chịu khó, rất cố gắng trong công việc, nhiều nhất cũng chỉ là vênh vang một chút... Người ta chính trực hơn cô nàng nhiều.

“Cậu rốt cuộc có thích người ta không?” Liên Liên hỏi.

“Đương nhiên là có, nếu không sao mình lại tốn thời gian thảo luận với cậu làm gì?” Cô nàng bắt đầu muốn đánh người.

“Vậy thì đúng rồi. Yêu không được thì chúc người ta hạnh phúc đi. Cậu cứ giữ phong độ thật tốt, ông trời sẽ thưởng cho cậu một người yêu cậu hơn.” Liên Liên phất tay một cái như đuổi chó, kết luận xong, cô bạn ở bên cạnh đã nước mắt giàn dụa.

Liên Liên nằm một bên, nhìn cô nàng khóc, bản thân cũng nhức đầu...

Liên Liên cảm thấy nếu muốn giữ vững phong độ thì sẽ rất khổ sở. Nếu chúng ta không muốn làm nữ diễn viên trong chuyện tình ấy, ta phải có dũng khí thừa nhận thất bại, dũng cảm thừa nhận rằng mình không thích hợp với người đó.

Chẳng lẽ tình yêu là nhất định phải đi đến xé rách mặt, hai người cũng nản lòng thoái chí mới chịu thừa nhận không hợp với nhau?

Hai tâm hồn quá giống nhau cũng không thích hợp nói chuyện yêu đương.

Nghe nói, hai người yêu nhau phải bổ xung cho nhau, linh hồn quá kiêu ngạo cũng sẽ cô đơn, bởi vì họ không nhượng bộ với tình yêu.

Cho dù hiểu, đó cũng là sau khi có vết thương thật mệt mỏi.

Yêu đúng là làm cho người say, cũng là làm cho người ta mệt mỏi mà...

Tình yêu xinh đẹp rốt cuộc ở đâu? Thật ra Kì Liên cũng không biết. Hạnh phúc đang ở nơi nào? Liên Liên cũng không hiểu.

Chẳng qua là chúng ta nhớ được ban đầu... Thời điểm lúc biết người kia...

Nếu trái tim tôi đã vì anh mà lạc nhịp, tôi sẽ vì bảo vệ lời hứa với anh mà cố gắng, nếu tôi không thể hạnh phúc, tôi sẽ hi vọng anh nắm bắt được hạnh phúc của mình...

Đã từng vui vẻ, có một ngày cũng sẽ trở thành ký ức, chỉ cần anh hạnh phúc, muốn tôi buông tay thì có sao?

Tất cả chúng ta đều có thể lấy được tự do.

Về tình yêu tôi nghĩ như vậy. Điểm nhỏ nhỏ tâm đắc này chia sẻ cùng tất cả bạn bè.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-gai-ham-tien-cua-tong-giam-doc>